

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:44 • 14 Haziran '97 • 80 000 TL.(KDV dahil)

**MGK komutasına,
işçi-kapitalist işbirliğine hayır!**

***Sermayeye karşı
emekçilerin birliği için ileri!***

İÇİNDEKİLER

Kızıl Bayrak'tan	2
Kapak.....	3
Düzen Cephesi	4-5
Kürt Ulusal Sorunu.....	6-8
Devlet Terörü.....	9
Sınıf Hareketinin Sorunları.....	10-11
Sınıf Hareketi	12-13
Sınıf hareketinin sorunları ve sendikal cephedeki görevler.....	14-16
Tartışma Platformu.....	17
İşçi Sınıfı Tarihi	18
Kızıl Bayrak 3 Yaşında	19
Uluslararası Hareket	20-21
Uluslararası Politika	22-23
Ekim'den	24-25
Kültür / Sanat	26
Mücadele Postası.....	27

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:44 ● 14 Haziran 1997

Fiyatı:80 000 TL. (KDV. dahil)

Sahibi ve Sorumlu Y. İşl. Md.: Gonca Balyemez
EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. 52/5 İstanbul,
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
E-mail : kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBUL

Genel Dağıtım:

BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları:

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel-Fax 0 (312) 229 40 19Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84Alemdar Cd. Erdoğanlar İşhanı. No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92Ünlü Cd. Sarı Sk. Mavi Köşe İşhanı. No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

Kızıl Bayrak'tan

Devrimin ve sosyalizmin
kızıl bayrağını yükseltelim!

Geçtiğimiz haftanın en önemli gelişmelerinden biri, eğitim emekçilerinin eylemleri oldu. Güney Kürdistan işgalinin tüm yoğunluğuyla sürdüğü bir sırada, anadilde eğitim hakkını da içeren bir dizi taleple sistemin karşısına çıkan eğitim emekçileri kimi yerde saldırılara maruz kaldılar. Bu yürekli çıkışın, toplumun diğer emekçi kesimleri üzerinde nasıl bir etki bıraktığını önümüzdeki süreçte göreceğiz. Özellikle de, KESK'in 14-15 Haziran mitingleri bu konuda bir ilk göstereceğiz.

Bu aynı günler, GİNTEM direnişinin sürdüğü, KARTURSAŞ'ta yeni bir direnişin patlak verdiği, Zonguldak madenlerinde bir iş bırakma eyleminin gerçekleştirildiği günler oldu. Diğer illerde, diğer işletmelerde de, her an patlamaya hazır bir dinamiğin bulunduğu ise kuşkusuzdur. Sermayenin saldırıları yoğunlaştıkça, örgütlü ya da kendiliğinden, bu tür çıkışlar yaşanacaktır.

Her sınıf devrimcisi, sınıfın bu dinamiklerini iyi kavramak, her gelişmeyi, örgütlü bir mücadelenin çıkışı haline getirmek perspektifiyle hareket etmek durumundadır. Parti niteliği, sınıfın mücadelesini örgütlemeye niteliğinden ayrı düşünülmemeyeceğine göre, her sınıf devrimcisinin temel görevinin, sınıf mücadelesinin örgütlenmesi, yükseltilmesi, politikleştirilmesi olduğu zaten son derece açıktır.

Haftanın sınıf açısından, bir başka temel önemdeki olayı da, "işçi-işveren koalisyonu"nun eylemleridir. Türk-İş'le DİSK'in, işveren örgütleriyle kolkola

geliştirdikleri bu "eylem"ler, sınıf mücadelesinin önümüzdeki seyri ve sınıf devrimcilerinin tutumu konusunda da yeni açıklıklar sağlamış, yeni görevler ortaya çıkarmış bulunuyor. Bu aşağılık işbirliğinin her cepheden teşhiriyle, hareketin taban örgütlenmeleri temeline oturtulması görevi, özellikle Genelkurmayın, ordunun siyasal yaşama dolaysız müdahaleye hazırlandığını ortaya koyan brifinginden sonra daha acil, daha yakıcı hale gelmiş bulunuyor.

Komünist açık alan çalışmamız, her zaman olduğu gibi, sistemin saldırılarını göğüslemeye devam ediyor. HADEP'in, Ankara'daki eylemine saldıran polisin gözaltına aldığı kitlenin içinde bir yoldaşımız da bulunmaktaydı. Günlerce TEM'de tutulan Ankara bürosu çalışmamız tutuklandı. Bursa'daki GİNTEM direnişine polis saldırısı sırasında iki yoldaşımızın da gözaltına alındığını daha önce duyurmuştuk. Aynı saldırıda fotoğraf makinamıza da polisçe el konulmuş olmasına rağmen (Atılım ve Emek muhabirlerinin makinalarıyla birlikte) bu gasp kabul edilmemiş, savcılığa teslim edilen "ganimet"lerin içinde makinalara rastlanmamıştır.

Bursa'da bir başka polis saldırısı

da, özel sayımızın dağıtıldığı BUSKİ işçilerine yöneltilmiştir. Dağıtım sırasında Bursa temsilcimize çay ısmarlayan işçileri sorguya çeken ve "biz onu konuşturmasını biliriz" türünden sözlerle, غيابında temsilcimizi tehdit eden polisin esas amacının işçileri yıldırma olduğu açıktır. Sermayenin bekçileri, GİNTEM direnişinden

sonra, özelleştirme kararı yeni açıklanan BUSKİ'de de bir direnişle uğraşmak istememektedirler.

Sınıf devrimcilerini ne boş tehditlerle, ne gözaltı, işkence ve ne de diğer terör yöntemleriyle yıldırmanın mümkün olmadığını bizler de, sermaye sınıfı da gayet iyi biliyoruz. Bu nedenle, açık alan çalışmamıza saldırıların en büyük zararını, el konulan gazete ve diğer yayınlarımızı görüyor. Çoğu zaman daha dağıtımını tam olarak yapılmadan çıkan toplatma kararları nedeniyle, pek çok okura gazetemizin ulaşamadığını biliyoruz. Bu saldırıları boşa çıkarmak ve gazete okuma hakkını kullanmak, biraz da okurumuzun çabasına bağlı görünüyor. Gazetenin dağıtımına çıktığı gün ve erken saatlerde alınmasında büyük yarar var. Ve tabi, elden satışın artırılmasının... Her Kızıl Bayrak okuru bir Kızıl Bayrak dağıtıcısı ve muhabiri haline gelmeden, bu saldırıları boşa çıkarmanın kolay olmadığı açıktır.

Her sayıda daha fazla işçiye Kızıl Bayrak ulaştırarak, her sayıda daha fazla sınıf bilinçli işçiyi harekete kazanarak, bayrağımızı daha daha yükseklerde dalgalandırmak azmiyle...

Gazetene sahip çık!
Abone Ol! Abone Bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :
6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL. Yurt Dışı 130 DM. 1 Yıllık Yurt içi 4000 000 TL. Yurt Dışı 260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için : 0079219-2

DM için : 3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Abone
Formu

Kızıl Bayrak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>Liberal
Demokratizmin
Politik
PlatformuDünyada ve Türkiye'de
Özelleştirme Saldırısı

EKSEN YAYINCILIK

MGK komutasına, işçi-kapitalist işbirliğine hayır! **Sermayeye karşı emekçilerin birliği için ileri!**

Son günlerde birileri “ilericilik, çağdaşlık” maskesi altında kafalarımızı karıştırmaya, bilincimizde bir çok şeyi muğlaklaştırmaya çalışıyor. Şeriat karşı işçi-işveren cephesi kuruyor, ortak “eylem” düzenliyorlar.

Bileşime bir bakalım. Sermaye sınıfının en temel iki örgütlenmesi TOBB ve TİSK, sözde işçi sınıfının örgütleri olacak TÜRK-İŞ ve DISK ile elele 6 Haziran’da bir ortak deklarasyon yayınlıyorlar.

Ortak deklarasyonunun asıl amacını, hemen haftasında gelen muhtıra ortaya koymuş durumdadır. Sermaye düzeni, ezdiği-sömürdüğü sınıf ve katmanları, satın aldığı uşakları yardımıyla yedeklemek istiyor. Şeriat karşı mücadele adı altında, yoğunlaştıracağı faşist tahakkümünü ve azgın sömürsünü meşrulaştırmaya, yolunu açmaya çalışıyor.

Platformdaki diğer kurumlar katılmadığı için, Budak’ın tek başına okumak zorunda kaldığı ortak deklarasyon, burjuva ideolojisinin en pespaye yalanlarıyla yüklü bir suç belgesi olmak gibi, bir tarihsel öneme sahip bulunuyor. Bu emek düşmanı, bu çürümüş-çeteleşmiş sömürü düzenini, “*İnsan haklarına saygılı, ... demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti*” olarak yutturmaya çalışmak bunlardadır. “...*yanlış tarım ve hayvancılık politikalarına bağlı olarak hızlanan göçle birlikte bir çok toplumsal sorun doğmakta ve ağırlaşmaktadır.*” yalanıyla göçün asıl nedeni olan kirli savaş gerçeğinin üstünü örtmek bunlardadır. “*Bizim birlikteliğimiz, Türkiye Cumhuriyeti’nin aydınlık geleceğinin sesidir...*” diyerek, vahşi kapitalist sistemleriyle dünyanın ve insanlığın geleceğini karartan burjuvaları temize çıkarmaya çalışmak bunlardadır. Ve nihayet, devlet çetelerinin faşist militanları ağızyla ülke sahiplenmek bunlardadır.

Bütün bu iğrençlikler bir yana, ortak deklarasyonun en önemli yanı; “*tüm farklılıklarını bir kenara koyarak tam bir birlik ve bütünlük içinde..... bir araya*” gelindiğinin ilanidir. İşçi sınıfı, Meral ve Budak türünden hainlerin, burjuvaziyle “tam bir birlik ve bütünlük içinde” hareket ettiğinin çoktan beri farkındadır. Fakat bu alçakların, bu deklarasyonla kamuoyuna vermeye çalıştığı mesaj, işçi-işveren, burjuvazi ve proletarya arasındaki “tüm farklılıkların” bir kenara konulduğu, konulması gerektiğidir. İşçi sınıfı adına konuşuyorlar ve işçi sınıfının, kendisine en azgın sömürü ve zulüm reva gören

kapitalist sınıfla “birlik ve bütünlük” içinde hareket edeceği sözünü veriyorlar.

Kime karşı peki? Sözde; Türkiye’yi, “*Orta Çağ’ın karanlıklarında, irticanın, demokrasiyi ve insan haklarını yok ettiği ve halkımızı ezdiği günlere geri götürmek*” isteyen şeriat yanlılarına karşı. Eğer, “demokrasinin ve insan haklarının yok edildiği” ortamın adı, “ortaçağın karanlıkları” olarak adlandırılacaksa, hiç geri gitmeye gerek yok. Türkiye işçi sınıfı, o karanlığın en zifirisine zaten mahkum edilmiş durumdadır. Aşağılık bürokratların koruma yemini ettikleri bu düzen, sözde anayasa güvencesindeki sendikal örgütlenme hakkının bile devlet terörüyle engellenmeye, dağıtılmaya çalışıldığı, insan hakları savunucularının terörist ilan edilip içeri tıkıldığı bir sömürü ve soygun düzenidir. Özelleştirme, eşelonlaştırma, esnek üretim, eşel mobil saldırılarıyla sınıfın işsizleştirildiği-örgütsüzleştirildiği, yoksulluk sınırının bile altına düşürüldüğü, zam ve zulümlerle yaşamının zehir edildiği bir düzendir.

Bu sömürü ve zulmün sorumluluğu ise, salt sermaye programlarını, IMF ve MGK direktiflerini uygulamaktan başka sorumluluğu ve görevi bulunmayan kukla hükümetlere yüklenemez. Düzenin her türlü pislüğünün ve kötülüğünün baş sorumlusu onun esas sahibi olan kapitalist sınıftır. Bu kuşkusuz, burjuva partilerin ve hükümetlerin suçlarını azaltmıyor. Fakat bugün, “işçi temsilcisi” sıfatıyla kapitalistlerle kolkola girip, tüm suçu hükümete yıkmaya çalışırken yapılmaya çalışılan, toplumdaki sınıfsal farkların ve sınıflar arasındaki sömürü ilişkisinin üstünü örtmektir. “*Ülkemizin devleti ve milletiyle bölünmez bütünlüğü*”, “*Türk ulusunun birliği ve bütünlüğü*” tabuları, hala, emekçilerin köleliğe gönüllü rızasını sağlamak için kullanılmaya çalışılıyor. Oysa her ulusal bütünlük gibi, Türk ulusunun bütünlüğü de

çoktan parçalanmış bulunuyor. Fakat toplumu ezen ve ezilen sınıflar, işçiler ve patronlar olarak parçalayan bu “*bölücü mihrak*” ne Kürtler, ve ne de şeriat yanlılarıdır. Bu güç, toplumsal üretim ilişkileridir. Keza ezen ve ezilen sınıflar arasında oluşturduğu farklılıklar ise, öyle Budaklar’ın bir sözle kenara bırakılabileceği kadar yüzeysel değildir. Dün, kölelerle efendiler, ağalarla marabalar arasındaki uçurum ne kadar derinse, bugün asalak burjuvalarla işçi sınıfı arasındaki uçurum da en az o kadar derindir. Toplumsal ilişkiler, düşürülmüş şahsiyetlerin niyetlerine göre belirlenmiyor. Onlar, işçileri kandırmaya çalışırken, asıl kendilerini kandırıyorlar.

Türkiye’nin bugünü alınteriyle yoğuran ve geleceğinin tek ışığı olan emek güçleri, işçi sınıfı ve tüm emekçi kitleler, sermayenin ve uşaklarının “birlik-beraberlik” nutuklarını yutmayacaklarını, haklarını ve geleceklerini istemekten vazgeçmeyeceklerini en yüksek perdeden haykırmak zorundadırlar. Çünkü sermaye sınıfının tek önlemi, uşaklarına oynattığı bu senaryolar değildir. Ordunun muhtırası gene barut kokularıyla yüklüdür. Ve Türkiye işçi sınıfı, ne zaman böyle muhtıralar dinlediyse, tüm kazanımlarını yerle bir eden, örgütlerini dağıtan, mücadelesini kanla bastıran bir gericilik fırtınasına yakalanmıştır. Ve bu faşist gericilik, bugün olduğu gibi, geçmişte de dinci gericilik bahanesiyle yola çıkmış fakat asıl darbeyi işçi sınıfına ve emekçilere indirmiştir. 15-16 Haziran direnişi ardından 12 Mart muhtırasını, DGM direnişlerinden sonra da 12 Eylül cuntasını gören işçi sınıfı hareketi, bu 12 Haziran muhtırasına boyun eğmemeli, mücadeleyi yükselterek karşı koymalıdır. 14-15 Haziran’daki KESK mitinglerinde, “Kahrolsun Sınıf Uzlaşmacılığı!”, “Yaşasın İşçilerin Birliği!” şiarlarını her zamankinden daha gür haykırmak, bugün son derece önemlidir. Sermayenin oyunlarını bozacak tek

güç, işçi sınıfının örgütlü birliği ve mücadelesidir.

Genelkurmay brifingi ve devrimci görevler

İçinden geçtiğimiz günler birbirinden önemli gelişmelere sahne olmaktadır. Bunların başında kuşkusuz Genelkurmay’ın 11 Haziran’da medya mensuplarına verdiği brifing gelmektedir. “İrticayı kaynaklarıyla birlikte ezeceğini” ilan eden brifing, ordunun siyasal yaşama dolaysız müdahalesinde yeni bir aşamaya geçileceğinin açık bir göstergesidir. Bu müdahalenin hangi biçimler içinde kendisini göstereceği henüz belli değildir. Ancak, hedeflenenin toplumsal muhalefetin zapturap altına alınması olduğu yeterince açıktır.

Aylardan bu yana bunun altyapısı oluşturulmaya çalışılmaktadır. MGK komutası ile harekete geçirilen mehmetçik medya, sermaye kuruluşları, sendika bürokrasisi, düzen içi sol ve burjuva ideologları elele vererek, durmaksızın topluma “laik düzen, Türkiye’nin bölünmez bütünlüğü tehdit altındadır” propagandasını pompalamaktadırlar. Sermaye, reformist sola da geniş bir etkinlik alanı açarak toplumsal muhalefeti adeta kuşatma altına almaktadır.

Yaratılan şeriat umacası karşısında laik kemalist düzen kutsanmakta, bu payanda arkasına sığınan sömürgeci sermaye düzeni imaj tazelemektedir. Medyası, sendika bürokrasisi, sosyal demokrasisi ve reformizmiyle “düzen tehdit altındadır” propagandasına katılan herkes, askeri müdahaleye meşru bir zemin hazırlamak amacıyla olan MGK’nın değerine su taşımaktadır. “İşçi-işveren birliği”nin geçtiğimiz günlerde yayınladığı ortak bildirisi ve bu bildiri üzerinden başlattığı etkinlikler de ordu üzerinden yapılan planlara kitle tabanı sağlamaya dönüktür.

Genelkurmayın açıkladığı brifingin ağırlıklı olarak islamcı sermayenin icraatlarını ve irtica tehlikesini hedef göstermesi yanılsamalara yolaçmamalıdır. Bugün ordunun, uluslararası sermaye ile hızla bütünleşmek amacıyla olan burjuvazinin genel çıkarları doğrultusunda, Refahiyol hükümeti altında giderek palazlanan “islamcı” sermayeyi hizaya çağırarak istediği açıktır. Ne var ki bunu terbiye etmeye yönelik bir tehditten ibaret görmek yanlış ve sakıncalıdır. Zemini döşenmeye çalışılan müdahale kendisini hangi biçimler altında gösterirse göstere, herşeyden önce toplumsal muhalefeti boğmayı amaçlayacaktır. Bugüne dek hiç bir muhtıra (ki 11 Haziran brifingi burjuva medya tarafından dahi “muhtıra gibi brifing” olarak anılmaktadır), demokratik mevzilerin dağıtılması, en temel hak ve özgürlüklerin zapturap altına alınması, sınıf mücadelesinin ve onun devrimci öncüsünün ezilmesi dışında bir anlam taşımamıştır. Söz konusu brifingin Güney Kürdistan işgalinin kısa bir süre sonrasına denk gelmesi, özellikle de ezilen emekçi kitleler içerisinde kirli savaşa karşı hoşnutsuzluğun giderek arttığı ve kendisini yavaş yavaş da olsa eylemli tepkiler şeklinde ifade etmeye başladığı bir aşamada ayrıca dikkat çekicidir.

11 Haziran brifingin habercisi olduğu gelişmelere, “islami” sermaye ve irticaya dönük yüzü ile sınırlı bir anlam yüklemek herşeyden önce devrimci saflarda ve toplumsal muhalefet içinde rehabet yaratmaya hizmet edecektir. Bugün devrimci açıdan yakıcı önemde olan yığınları ve toplumsal muhalefeti hangi biçim altında olursa olsun askeri bir müdahalenin yaratacağı ağır ve yıkıcı sonuçlar konusunda uyarmak ve buna tutum almaya çağırmaktır. Toplumsal muhalefetin laikliğin savunusu temeli üzerinde bu tür bir müdahaleye kitle desteği olarak kullanılmaya çalışıldığı düşünüldüğünde, bunun önemi daha da artmaktadır.

Ordunun siyasal yaşama daha açıktan müdahale etmesinin önüne geçmek, herşeyden önce sermayeye karşı emekçilerin mücadele birliğini sağlamakla mümkün olacaktır! Bugün devrimci güçlerin önünde duran tayin edici görev, MGK senaryosunu kitlesel ve militan bir karşı duruşla boşa çıkarmaktır!

Genelkurmay brifingi ve yaklaşan postal sesleri! Zapturap altına alınmak istenen hak ve özgürlüklerindir!

Yargı, Medya, Sendikalar... MGK Komutasında

Son süreçte yaşanan tüm gelişmeler, siyasal yaşamın bir kez daha ordu tarafından zapturap altına alınmak istendiğinin açık belirtileri ile doludur. Şubat ayından bu yana MGK neredeyse 3 günde bir toplanıyor, yargıdan medyaya, sendikalardan meslek ve kitle örgütlerine dek çeşitli kurum ve kuruluşlara brifing üzerine brifing veriliyor.

Generallerin direktifleri doğrultusunda hazırla geçen kesimin içerisinde sermaye uşağı sendika bürokratları da bulunmaktadır. DİSK ve Türk-İş ağalarının patronlarla kolkola girerek, ortak bildiri yayınlamaları ve bu çerçevede etkinliklere başlamaları bunun en çarpıcı göstergelerinden biridir. Yayınlanan ortak bildirinin MGK tarafından dikte ettirildiği son derece açıktır. Bunun için, ortak bildiriye burjuva basın dahi 'muhtura' olarak nitelendirdiği (Sabah gazetesinin 11 Haziran sayısının anabaşlığı: "Muhtura gibi brifing!") son Genel Kurmay brifingi ile karşılaştırmak yeterlidir.

Halkı, Genel Kurmay ile aynı ağız kullanarak irticaya karşı uyarın bildiride şöyle demektedir: "Toplumumuzun çok büyük bir bölümünü temsil eden TÜRK-İŞ, TESK, DİSK, TOBB ve TİSK Türkiye Cumhuriyeti'nin bugün karşı karşıya bulunduğu bu büyük tehlikeler karşısında, tüm farklılıklarını bir kenara koyarak, tam bir birlik ve bütünlük içinde Türkiye'ye ve Cumhuriyetimizin kazanımlarına sahip çıkmak için biraraya gelmiştir. (...)

Amacımız, Anayasa'mızın ilgili maddelerinde de ifade edildiği gibi, - Ülkemizin devleti ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü korumak;

(...) - Ülkemizin günümüzde en büyük düşmanı olan irtica ve bölücülüğe karşı Türkiye Cumhuriyeti'nin bütünlüğünü ve bağımsızlığını her ne pahasına olursa olsun savunmaktır."

Bu sözler, "irtica ile mücadelenin cumhuriyet rejiminin Anayasa'da öngörülen esasları doğrultusunda korunması ve kollanması mücadelesi olduğunu" söyleyen generallerle birebir örtüşmektedir. Dahası bu bildiri; "Türk Silahlı Kuvvetleri, yasaların kendisine vermiş olduğu vazife doğrultusunda giderek artan irticai faaliyetleri değerlendirmiş ve buna istinaden Batı Harekat Konsepti'ni oluşturmuş ve nasıl daha önce iç güvenlikle ilgili bir teşkilat yapmış ise bu konseptte istinaden de Batı Çalışma Grubu'nu kurmuştur. Bu mücadele, Cumhuriyet rejimimizin Anayasa'da öngörülen esaslar doğrultusunda korunması ve kollanmasıdır. (...)

Vazifesi Türk Yurdu ve Cumhuriyetini içe ve dışa karşı, lüzumunda silahla korumak olan silahlı kuvvetlerde her asker kendi üzerine düşeni öğrenmeye ve öğrendiğini öğretmeye ve icabında son kuvvetini sarfederek yapmaya mecburdur"

türü açıklamalar yapan generallerin siyasal yaşama dolaysız müdahale hazırlıklarına açıktan çanak tutmaktadır.

MGK direktifleri ile hazırla geçen sendika bürokratlarının kapitalistlerle birlikte düzenledikleri ortak eylemler fiyaskoyla sonuçlandı. İşçi sınıfı, ne işçi-sermaye işbirliğine, ne de darbe şakşaklığına rağbet etmedi. Ne var ki, tersinden sendika, bürokratlarının sermaye kuruluşları ile elele, MGK'nın hizmetine girmesine, ordunun siyasal yaşama dolaysız müdahale planlarına zemin hazırlamaya çalışmasına aktif bir tepki de gösterebilmiş değildir.

Bunun bir nedeni, burjuvazinin şeriat umacısı ile kitlelerde yaratmayı başardığı bilinç kırılmasıdır. Kuşkusuz bugün gündeme gelecek bir ordu müdahalesi, "islami" sermaye gruplarının hızla palazlanmasına karşı burjuvazinin önemli kesiminde oluşan rahatsızlığı gidermeyi amaçlayacaktır. Ancak esas hedefi sermaye iktidarının, düzenini ayakta tutmak için ihtiyaç duyduğu sınırsız saldırıların zemini düzlemek olacaktır. Bu nedenle, bugün senaryosu hazırlanan ordu müdahalesi, hangi biçimde uygulanırsa uygulansın, toplumsal muhalefetin, sınıf mücadelesinin bastırılması anlamını taşıyacaktır. Onun en ileri ve örgütlü kesimlerini ezmek üzere devreye sokulacaktır.

Bu güncel tehlikeye karşı bugünden, kitlesel ve militan bir tarzda karşı koyulamazsa, bir kez daha işçi sınıfının uzun mücadele sonucu elde ettiği tüm kazanımlar gaspedilecektir. Elinde kalan son haklar da postallar altında yok edilecektir. En temel hak ve özgürlükler dahi rafa kaldırılacaktır.

İşçi sınıfı, henüz geç olmadan, demoklesin kılıcı gibi başı üzerinde sallanan bu senaryonun sessiz eklentisi olmayı red etmelidir. MGK'nın komutası altına girerek bu senaryoya aktif destek verme alçaklığını gösteren sendika bürokratları çörekledikleri sendikalardan def etmek için vakit geçirmeksizin harekete geçilmelidir. Eylem silahı, MGK'nın kirli ve kanlı planlarına zemin döşemek için değil, faşist sermaye iktidarına karşı kullanılmalıdır. İşçi sınıfı hiç bir çıkar ortaklığı olmadığı sermaye devletine karşı ezilen emekçi kitlelerin mücadele birliğini sağlamak için kavga bayrağını yükseltmelidir!

Genelkurmay'ın 11 Haziran tarihinde burjuva medyaya verdiği brifing ile aylardır tırmandırılan şeriat-ordu gerginliği yeni bir safhaya girdi. Genelkurmay, tıpkı 1984'te bölücü örgüte karşı konsept hazırladığı gibi, irticaya karşı da **Batı Harekat Konsepti'**ni oluşturduğunu açıklayarak, "vasifesi Türk Yurdu ve Cumhuriyetini içe ve dışa karşı, lüzumunda silahla korumak olan silahlı kuvvetler'in, "yasaların TSK'ya vermiş olduğu vazife doğrultusunda" hareket edeceğini ilan etmiştir. "İrticayı kaynaklarıyla birlikte ezeceğiz" diye açıkça beyan eden ordu, böylece siyasal yaşama dolaysız olarak el koymaya hazırlandığını ortaya koymuştur.

Kısacası, bugün biçimi ve tarzı henüz netleşmemiş olmakla birlikte açık bir askeri müdahale tehditi ile yüzyüzeyiz. Aylardan bu yana medyadan sendikalara, sermaye sözcülerinden sosyal demokrasiye dek toplumsal yaşamı denetleyen bir dizi kuruluş, MGK'nın direktifleri doğrultusunda şeriata karşı laik kemalist düzenin savunusu üzerinden kışkırtıcı bir propaganda yürütmektedir. Böylece, darbe senaryolarına uygun bir toplumsal atmosfer ve kitle desteği yaratılmaya çalışılmaktadır.

Zemini hazırlanan askeri müdahalenin, RP iktidarı altında hızla palazlanan "islami" sermayenin gelişimini, batı emperyalizmi ile hızlı bir entegrasyon hedefleyen burjuvazinin genel çıkarları doğrultusunda denetlemeye ve sınırlamaya hizmet edeceği açıktır. Ne var ki, postallar altında asıl ezilmek istenen toplumsal muhalefettir. Dikensiz gül bahçesi yaratmak amacıyla olan

sermaye iktidarı, bu sayede, ezilen emekçi kitlelere dönük dizginsiz saldırıların yolunu düzlemek hedefindedir. Başta işçi sınıfı ve Kürt halkı olmak üzere, ezilen emekçi kitlelerin demokratik mevzileri gaspedilmek, en meşru talepleri için mücadele eden yığınların sesi boğulmak istenmektedir.

Yalnızca Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine değil, topyekün toplumsal muhalefete karşı bir özel savaş aygıtı olarak kurumsallaşmış devletin iğrenç suçları Susurluk'la birlikte ortalığa saçılmıştı. MİT, JİTEM, Özel-Tim vb. gibi devlet kuruluşların çete ve kontr-gerilla gerçekliği tüm iğrençliğiyle açığa çıkmıştı. Özellikle MGK'nın ve ordunun suçları saklanamaz hale gelmişti. Aylardır süren ve orduyu şeriat tehlikesine karşı "toplumsal kurtarıcı" olarak parlatan kampanya toplum nezdinde bu suçları büyük ölçüde örten bir sis bombası etkisi görmüştür. Şimdi bu toz-duman arasında bizzat ordu eliyle, Susurluk devleti meşrulaştırılmak, yasallaştırılmak istenmektedir. Generallerin kurduklarını açıkça ilan ettikleri 'Batı Harekat Konsepti' kontr-gerillanın resmi bir isim altında yasallaştırılmasından başka bir şey değildir.

Kısacası bugün sermaye iktidarı, Susurluk'un kitleler nezdinde deşifre ettiği kontr-gerilla rejimini bir yandan meşrulaştırırken, diğer yandan generaller eliyle tüm çıplaklığı ve şiddetiyle günyüzüne çıkarmaya hazırlanmaktadır. Ezilen emekçi yığınlar için onulmaz bir yıkım, acı ve gözyaşından başka bir anlam taşımayan bu senaryoyu bozmanın tek yolu vardır: İşçi ve emekçilerin sermayeye karşı mücadele birliği!

MGK Ekonomiyi Denetliyor!

Son zamanlarda ortaya çıkan olaylar, MGK'nın ekonomiyi nasıl denetim altında tuttuğunu ve yönlendirdiğini de gösteriyor.

MGK, ağırlıklı olarak MÜSİAD içerisinde yer alan Kombassan, Yimpaş vb. şirketler hakkında bir emirle araştırma başlattırıyor. Esenboğa Havalanı'nda bir Yimpaş Yönetim Kurulu Üyesi'nin 10 Mayıs'ta 24 kg. altınla yakalanması, Kombassan'ın bir görevlisinin üzerinden 1.7 milyon mark döviz çıkması üzerine bu şirketlerin kara para akladığı iddia ediliyor. Asıl önemli kamuoyunda islamcı sermaye diye bilinen şirketler hedef tahtasına konuluyor MGK tarafından. Bunun ilk sinyalleri 28 Şubat'ta yapılan MGK toplantısında verilmişti. Toplantı sonucunda, tarikatlar ile üyelerinin para ilişkileri, bunların para kaynakları ve "islami" holdinglerin faaliyetlerinin denetleneceği açıklanmıştı. İçinden geçilen dönemde sermaye düzeninin en önemli kurumu olan MGK'nın kara para aklama, vergi kaçırma, tefecilik vb. olguları sadece "islamcı" sermayeye maletmesinin sebebi açıktır. Düzen uzun süredir yapısal bir kriz yaşamaktadır. Bu krizi geçici de olsa aşabilmek için darbe-şeriat ikilemi devreye sokulmuştur ve "islamcı" sermaye de bu ikilemden payına düşeni almaktadır. Son süreçte "islamcı" sermaye Refah'ın da iktidar olmasıyla iyice palazlanmaya başlamıştır. Kapitalist sistemin iğrenç ve kokuşmuş ilişkilerinin en yoğun yaşandığı ticaret sektöründe çalışmayı, "kutsal meslek" olarak gören "islamcı" sermayenin kara para aklaması da, vergi kaçırması da çok doğaldır. Fakat MGK de, "islamcı" sermayeye yüklenirken, %35-40'lara varan kayıt dışı ekonomiyi, devlet eliyle yürütülen uyuşturucu ticaretini gizlemeye çalışıyor. Halbuki, kendilerinin akladığı kara para "islamcı" sermayenin akladığını katlayacak düzeyde bulunuyor.

MGK'da temsil edilen aynı ordu, yine sürekli burjuvazinin çıkarlarını koruyarak '80 darbesi sonrası imam hatip okulları yaptırmış ve tarikatların gelişmesini sağlamıştır. Şimdi ise bu gelişimi, laiklik-şeriat ikilemi kavgası üzerinden yine burjuvazinin çıkarına, kitlelerin bilincini bulandırmanın bir aracı olarak kullanılmaktadır.

İşçi sınıfı bu senaryoyu boşa çıkarmalıdır. Kendisini bu çatışmaların bir tarafı saymamalı ve taraf haline getirilme çabalarını engellemelidir. Bizi sömüren ve artı değerimize, emeğimize el koyan sermayenin "islamcı" mı, laik mi olduğu hiç farketmez. Sınıf savaşımı söz konusu olduğunda burjuvazinin çıkarları ortaklaşacaktır işçi sınıfına karşı... Bunun en somut örneği AŞTİ grevinde yaşandı. Tamamına yakını Refah'lı Belediye tarafında işe alınan işçiler, kısa sürede Refah'ın da farklı olmadığını görmüştür. İşte tam o nokta da sermayenin dini, milliyeti diye birşeyin olamayacağını çok iyi anlamıştır. Anlamak bir tarafa bütün işçi sınıfı savaşını örgütlemek olan komünistlere hak vermişlerdir. Bunu eskiden MHP'li olan bir işçi şöyle ifade etmişti: "Oy verdiklerimiz ne sorunumuzla ilgilendi ne de bir gün olsun greve ziyarete geldi: Sağımızı dönüyoruz komünistler, solumuzu dönüyoruz komünistler var yanımızda. Komünizm buysa yaşasın komünizm..."

İşçi-işveren birliğinin ortak eylem fiyaskosu! Ordu Şakşakçılığına Hayır!

Bir süre önce MGK'nın isteği doğrultusunda sermaye kuruluşları ve işçi sendikaları; TOBB, TİSK, TESK, TÜRK-İŞ, DİSK başkanları biraraya gelmişti...

Peki sermaye devletinin baş koruyucusu MGK ne istiyordu bu kuruluşlardan? Bunlar biraraya gelerek hem şeriatla karşı mücadele çıkırtkanlığı yapacak, böylece ordunun toplumsal yaşama daha dolaysız müdahalesine meşru bir kitle tabanı yaratacaklardı. Hem de medyada boy gösterip toplumsal barış teraneleri okuyup, sermayenin işçi ve emekçilere dönük topyekün saldırıların üzerine örtü çekeceklerdi. Bu çerçevede sermaye temsilcileriyle Bayram Meral ve Rıdvan Budak hainleri televizyonlarda şeriat tehlikesine karşı beraber nasıl eylemler yapabileceklerini tartıştılar. Sınıfın yaşamsal sorunlarını ilgilendiren hiç bir sınıf eylemi için biraraya gelmeyen bu sermaye uşağı bürokratlar, sözkonusu olan sermayenin çıkarları olduğunda iştahla ve canla başla çalışmalara başladılar. Böylece nereden beslendiklerini ve kimin emirlerini yerine getirdiklerini de açıkça ortaya koydular.

Adeta işçi-emekçilerin bilinçlerini bulandırmak için çırpınıyorlardı. Bu kampanya burjuva medya tarafından da sanki işçilerin sermaye ile hiç bir sorunu yokmuşcasına, tek sorunları şeriat tehlikesiymiş gibi sunuldu.

MGK komutasındaki bu beş kurumun başkanı sonunda işyerlerinde 6 Haziran'da ortak bir bildiri okuyarak, 1 saat iş bırakma kararı aldı. Bildirinin içeriği genel olarak "şeriat tehlikesi", "ülkenin bölünmez bütünlüğü" ve "bölücülüğe karşı mücadele"den oluşuyordu. İşçi sınıfının yaşadığı sorunlardan bir cümleyle bile bahsedilmiyordu. Bu anlamda bildiriyi generallerin yazıp bu beş şaklabanın eline tutuşturduğu açıkça ortadaydı.

Beşli emirlerinin bu girişimi her yerde tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. Türk-İş başkanı bildiriyi şubelere dağıttığında ilk tepkiyi çoğu şubeden, biz bu bildiriyi okumayız şeklinde aldı. İstanbul'da sendikaların çoğu bu bildiriyi okumayıp iş bırakmadıkları gibi, bazıları da kendi alternatif bildirimlerini okudular. Rıdvan Budak, Bahçelievler'de arkasında 30-40 çakçakcısıyla traji-komik bir şekilde bildiriyi kendisi okudu. Ankara'da kampanya hiç bir işyerinde karşılık bulmazken, bazı sendikacı ve işçiler onca sorunları varken MGK'nın emriyle yazılan bu bildiriyi protesto ettiklerini açıkladılar. İzmir'de bu çağrıyı sessiz karşıladılar. Bir de bu işverenler işçilerin 1 saat

işbırakmalarına karşı olduğunu söylediler. Bursa DİSK Tekstil-İş ve aynı zamanda DİSK Marmara bölge başkanının yemekhanede, yüzünde büyük memnuniyetsizlik okunan bir grup işçiye okuttuğu bildiri ise oldukça sönük bir hava ve ilgisizlikle karşılandı. Az sayıdaki işçinin yüzü adeta biz figüranız diye bağıyordu.

Bu kampanyanın fiyaskoyla sonuçlanacağı biliniyordu aslında. İşçi sınıfının, kendisine neredeyse kan kusturan sermaye sınıfıyla beraber eylem yapmasını onlar da beklemiyordu. Fakat burada asıl hedeflenen medyadan yapılan bu kampanyalarla darbe-şeriat ikilemi gündemi üzerinden işçilerin bilincinin bulandırılmasıydı. Tarihte hiçbir zaman uzlaşmayacak olan işçi sınıfı ile burjuvazinin uzlaşabileceği yalanını beyinlere kazıyordu. Ama bu da tutmadı.

Bu işçilerin en eylemsiz dönemlerinde bile burjuvazinin iğrenç yüzünü görebildiklerini gösterir. Fakat burjuvazinin iğrençliğini ve saldırılarını görmek yeterli değildir. Önemli olan bundan sonrasıdır. Yani, biz işçi-emekçilerin kendi bağımsız sınıf tutumunu ve eylemlerini ortaya koyabilmesidir. Bu başarısızlığı sürece, burjuva politikalarının eklentisi durumuna düşmek de kaçınılmazdır. Zaten bugün sermayenin güncel hedefi de, işçi sınıfını bugün için MGK şakşakçılığının aktif bir unsuruna dönüştürmekten ziyade, sessiz bir destekçisi konumuna düşürmektir.

Sermaye kuruluşları ve sendika ağalarının bu ayak oyunlarına gelinmemelidir. 11 Haziran'da Genel Kurmay'ın verdiği brifingle, ordunun toplumsal yaşama dolaysız müdahalenin zeminini döşemeye çalıştığı gün gibi açık bir olgu haline geldiği bir dönemde bunun bir kez daha toplumsal muhalefetin zapturap altına alınması, işçi sınıfının son kazanım ve haklarının da yok edilmesi anlamına geldiği bilinmelidir.

Önümüzde KESK'in düzenlediği ve bir çok sendika şubesi ile kitle örgütünün desteklediği 14-15 Haziran eylemleri var. İşçi sınıfı, sermaye ile işçi ve emekçilerin değil, ancak işçinin, memurun, ezilen halkların elele olabileceğini gösterebilmek için 11 ilde yapılacak bu mitinglere en yoğun katılımı sağlamalıdır. Ayrıca işçi sınıfı 15-16 Haziran direnişinin mücadele tarihi açısından önemini ve yıldönümünü unutmamalı, bu büyük direniş geleneğinin ruhuyla sokaklara, mücadeleye alanlarına çıkmalıdır.

15-16 Haziran şanlı direnişinin yıldönümünde planlara! İşçi-memur Elele Genel Direnişe!

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi)
2. Baskı..... 225 000 TL.
3. Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi) 450 000 TL.
4. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı.. 125 000 TL.
5. Devrimci Harekette Reformist Eğilim 300 000 TL.
6. Teori ve Program Sorunları 400 000 TL.
7. Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tük.) .. 150 000 TL.
8. Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi..... 350 000 TL.
9. Bir Gün Bile Yaşamak, (Tük.) (Roman: O. İyiler)..... 950 000 TL.
10. EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar..... 430 000 TL.
11. ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tük.)..... 500 000 TL.
12. ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi .. 500 000 TL.
13. Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tük.) . 250 000 TL.
14. İş Yazışmalar/İş Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık 300 000 TL.
15. EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklar Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları 450 000 TL.
16. Kürt Ulusal Sorunu Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler (Tük.)..... 430 000 TL.
17. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar 340 000 TL.
18. Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Bas. . 400 000 TL.
19. Gebze Direnişinin Ardından 125 000 TL.
20. 20 Temmuz Dersleri. 125 000 TL.
21. Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı 125 000 TL.
22. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Bas. . 150 000 TL.
23. EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler..... 450 000 TL.
24. Küçük Burjuva Popülizmi ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap) 340 000 TL.
25. EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar) 560 000 TL.
26. Demokratizmi Savunmanın Sınırları 140 000 TL.

EKİM 3. Genel Konferansı

Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)

İşgal de ihanet de sökmeyecek! Kürt halkı kazanacak!

yürütüyormuş... Oysa ortada bir başarısızlık durumu yokmuş vb...

Kuşkusuz tüm bunlar içine düştükleri çıkmazı gizleme çabasının ifadesidir. Yaklaşık bir aydır Güney Kürdistan'da yürüttükleri kirli savaşın seyrine ve geleceğine dair gerçeklerin yığınlarca bilinmesinin önüne geçmek için başvurulmuş sahte açıklama ve manevralardır. Amerikancı generaller ne kadar gizlemeye çalışırlarsa çalışsınlar, sömürgeci Türk devleti büyük bir çıkmazın içine düşmüştür. Geri dönseler yenilgiyi kabul etmiş olacaklar, dönemiyorlar. Dönmeseler, ağababaları ABD'nin sonucu bilinen Vietnam deneyimi var orta yerde. Çıkmazları her geçen gün daha da derinleşecektir.

İhanet sökmeyecek

Sömürgeci Türk devletini Güney Kürdistan'a KDP davet etti. Bununla da kalmadı, yıllardır Kuzey Kürdistan'da özgürlük mücadelesi yürüten PKK'nın imha edilmesi için onunla işbirliği yaptı. Günlerdir sömürgeci Türk devleti ile

birlikte özgürlük savaşçıları katlediyor. Bu konuda TC kadar acımasız davranıyor. Gerillaların başlarını kesip sömürgeci Türk devletine sunuyor! Dahası sivil halka saldırıyor. Kitle örgütlerini ve hastaneleri basıp açıkça katliama girişiyor.

KDP daha önce de işbirlikçi idi. Daha önce de birçok sömürgeci devleti Güney Kürdistan'a davet etmişti. Onlarla işbirliği halinde diğer Kürt gruplarına dönük saldırılar düzenlemişti. Türkiye Kürdistan'daki korucu çetelerinin örgütlemesinde KDP'nin büyük katkılarının olduğu da bilinen bir gerçektir. '92 yılında TC ile PKK'ya saldıran, Halepçe katliamının sorumlusu Saddam celladını Güney'e çağıran da aynı KDP idi. Ancak o daha önceleri bunları sahte bir "ulusal dava" adına yapıyor gözüküyordu. İhaneti bu denli çıplak hale gelmemiş ve bu denli derinleşmemişti. Kürt halkı defalarca ihaneti yaşadığı, ağır bedeller ödedi. Ne var ki çaresizdi. İşbirlikçi önderliğin ihanetine alternatif göremiyordu.

Şimdi durum daha farklıdır. Güney halkı deneyim kazanmıştır. İşbirlikçi önderliğin ihaneti çırıl çıplak görülür hale gelmiştir. Şimdi Güney halkının yüzünü çevireceği bir başka güç, PKK gibi ulusal devrimci bir güç ve direniş cephesi vardır. Tüm bunlar KDP'nin aleyhine etkenlerdir. Bu son işgal onun sonunu hazırlamıştır. Şüphesiz ki her şey bitmiş ya da bitirilmiş değil. Ancak kesin olan şudur ki, halk KDP'den kopmakta, peşmergeler içinde çözümler yaşanmaktadır. Bu kez ihanet sökmeyi, sökmüyor. KDP'yi hırçınlaştıran, Barzani'yi Kürt halkının ve gerillasının celladı haline getiren de bu gelişmedir.

Ya Talabani? Talabani'nin de Barzani'den farkı yok. Bu tescilli hain günlerce savaşın hangi yönde seyredeceğini gözledi. Güçler dengesinin hangi yönde ağırlık kazanacağını bekledi. Nihayet 19 gün sonra sesini çıkardı. Büyük bir utanmazlıkla işgale karşı olduğunu açıkladı ve TC'nin işgale son vermesini istedi. O bunları yaparak Güney'li halkı aldatacağını sanıyor. Güneyli halk Barzani kadar Talabani'yi de tanıyor. Güney Kürdistan'ını defalarca emperyalistlere ve bölge devletlere peşkeş çekilmesinde Talabani'nin de imzası var. Talabani'nin icraatları daha da kirlidir. TC'yi bölgedeki en demokratik ülke, en iyi müttefik ilan eden, Özal'la ABD planları üzerine anlaşarak Güneyi işgal için teşvik eden Talabani haini değil miydi? PKK ile protokol imzalayıp akabinde TC ve KDP ile birlikte PKK'yı imha saldırısına ön ayak olan da Talabani idi. Güney'e işgalin kararlaştırıldığı son "Ankara Zirvesi"nde Talabani de vardı. O bir haindir. Onun ulusal bir davası da yoktur. O da Barzani gibi kendi sefil sınıf çıkarları için savaşmaktadır. Dengelerin değişmesi durumunda Güney Kürdistan'a tek başına hakim olmak peşindedir. Ancak o da umduğunu bulamayacaktır.

KDP'si ve YNK'sı ile işbirlikçi önderlik iflas sürecindedir. Zamanla bu daha da belirgin hale gelecektir. İhanet artık sökmeyecektir.

Sömürgeci Türk devleti arkasına aldığı destekle ve askeri sahadaki üstünlüğü ile bir dönem daha kalmakta direnecektir. Ne var ki o büyük bir yangının içine girmiştir. Başta Türkiye prolataryası ve emekçi halkı olmak üzere, Güney'i ve Kuzey'i ile Kürt halkı ve diğer bölge halklarının öfkesi ve direnci karşısında yenilmeye mahkumdur.

Kürt halkı özgürlüğünü kazanma olanaklarına bugün daha fazla sahiptir. Yeter ki yeni tuzaklara düşmesin. Yeter ki doğru devrimci bir çizgide yürüsün ve dost ve müttefiklerini doğru seçsin.

Güney Kürdistan işgalini protesto eylemine polis terörü!

Sömürgeci Türk burjuvazisi ve onun işgalci-faşist ordusunun Güney Kürdistan seferine yönelik tepkiler kitleler tarafından yeni yeni dillendirilmeye başlandığı bir dönem yaşıyoruz. Siyasi partiler, demokratik kitle kuruluşları, devrimci-demokrat kuruluşlar her geçen gün basın açıklaması, yürüyüş vb. yöntemlerle Güney Kürdistan'da yaşanan bu işgale yönelik tepkilerini yükseltiyor.

7 Haziran'da Ankara Demokrasi Platformu'nun düzenlediği ABD Konsolosluğu önüne çelenk bırakma eylemi de bu tepkilerin bir ifadesidir. Ne var ki, sermaye devleti kitle eylemliliklerine olan tahammülsüzlüğünü bir kez daha gösterdi. Eylem öncesinde

otobüslerden inen yaklaşık 250 kişi devletin saldırısına uğrayarak gözaltına alındı. Aralarında Kızıl Bayrak, Odak, Özgür Halk muhabirleri, İHD çalışanları, HADEP yöneticileri ve avukatların bulunduğu 250 kişi günlerce Ankara Emniyetinde tutuldu.

Gözaltındakiler mahkemeye çıkarılmazken, savcılık tarafından ifadeleri, işkence merkezi olarak bilinen TEM'de alındı. Bu insanlık ve hukuk dışı uygulama bir kez daha yargının kimin hizmetinde olduğunu göz önüne sermektedir. Aralarında Kızıl Bayrak Ankara bürosu çalışanı İlhan Yaman'ın da bulunduğu 50 kişi tutuklanarak cezaevine kondu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranter.org>

Kızıl Bayrak / ANKARA

Çeteler mecliste! İşçiler, emekçiler, öğrenciler, aydınlar ve Kürtler hapiste!

“Susurluk skandalı” düzenin çürümüşlüğü ve devletin çeteleştiğini tüm çıplaklığıyla ortaya serdi. Büyük bir sıkıntıya düşen düzen cephesi, “laiklik-şeyat” karşıtlığı üzerinden giriştiği manevralarla, yükselen tepki ve hoşnutsuzluğu hedefinden saptırmayı başardı. Göstermelik bir dava açan sermaye iktidarı pisliğin üstünü tümüyle örtmeye çalışıyor. “Susurluk skandalı”nın kahramanları, katil Kocadağlar’ın, Çatlılar’ın suç ortağı M.Ağarlar, S.Bucaklar, Korkut Ekenler ellerini kollarını sallayarak serbestçe dolaşıyorlar. İbrahim Şahinler, Ayhan Sarkınlar, Sedat Demirler çıkmak için gün sayıyorlar. M.Göktepe’nin katili D.Gökşek’in de içinde olduğu bir kısım polis şefleri ise serbest bırakıldılar. Diğerleri de bir bir bırakılacaklar.

DEP’lilere yakalarına yeşil-kırmızı-sarı renkte kurdela taktıkları için, Leyla Zana’ya mecliste Kürtçe “Yaşasın Kürt ve Türk halklarının kardeşliği!” diye bağıracağı için saldırdılar. Defalarca DEP’lilere dönük provokasyonlar düzenlediler. M. Sincar’ı katlettiler. Tümleyle dayanaksız gerekçelerle DEP’li milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması için fezlekeler hazırladılar. Hiç vakit kaybetmeden parlamentoda onaylayıp dokunulmazlıklarını kaldırdılar. Polis sürüleri ile parlamentoyu kuşattılar, DEP milletvekillerini yaka-paça gözaltına alıp tutukladılar. DEP’liler hala içerdelere. DEP ise çoktan kapatıldı.

Bu çürümüş ve kokmuş devlet ve onun parlamentosu yaptı bunları. İçinde eroin mafyasının, işkencecilerinin, katil çetelerinin cirit attığı bu pislik yuvası çetelere dokunmadı. Aylarca süren bir oyalamacadan sonra Susurluk pisliğinin üstünü örttü. Birer kontr-gerilla elemanı gibi çalışan DGM savcılarını binlerce insanın katledilmesinden sorumlu olan M.Ağar ve S.Bucak gibi çete reisleri için doğru dürüst bir fezleke dahi hazırlamadılar. İş olsun diye hazırladıkları ise bir türlü parlamento salonuna ayak basamadı. Beş general istemiyor diye, çete devletin papaz kılığındaki başbakanı Erbakan fezlekeleri çekmecesine kilitledi.

Bu devlet bir çete devletidir. Bu devleti beşli çete yönetiyor. Hükümetlerin ve parlamentonun işi yalnızca onların aldığı kararları onaylamaktır. Çeteleri korumak, pisliklerin üstünü örtmektir. Başbakanlarından parlementerlerine, DGM savcılarından medya mensuplarına hemen herkes beş generalin emir eridirler. Onlar ne istiyorlarsa onu yapıyorlar.

HADEP’e saldırı Kürt halkına saldırıdır

Bugün generallerin saldırı hedeflerinden biri de HADEP’dir.

HADEP Kongresi’ndeki “bayrak provakasyonu”nun bizzat devletin tezgahı olduğu açığa çıkmıştır. İtirafçı provakatörler suçlarını itiraf ettikleri için HADEP yöneticileri serbest bırakılmıştır. Bu durumda “HADEP davası”nın düşmesi gerekiyordu. Ama aradan sadece bir kaç hafta geçmeden beş generalin emriyle dava yeniden görüldü. “Laiklik manevrası”nın tozu dumanı içinde, genel başkanı Murat Bozlak dahil HADEP yöneticilerine altı yıl ceza verildi. HADEP’in kapatılması için dava açıldı.

Sömürgeci sermaye devleti tepeden tırnağa işçi, emekçi ve Kürt düşmanı bir devlettir. İşçilerin, emekçilerin, aydınların, gençlerin ve Kürtlerin en doğal haklarına tahammül edemiyor. Kendilerini ifade etme hakkına dahi saldırıp yok ediyor.

Kürtler Türkiye’deki toplam nüfusun yaklaşık dörtte birini oluşturan koca bir ulustur. Sömürgeci sermaye devleti yıllarca bu ulusu, başta kendi kaderini tayin hakkı olmak üzere her türlü haktan yoksun koşullarda yaşamak zorunda bıraktı. Kürtlerin ulusal varlığını yalana ve inkara başvurarak reddetti. Kürt halkının kendi kimliğiyle kendisini ifade etmesine izin vermedi, bu yönlü her istemi ve çabayı zora başvurarak ezdi.

Zora zor sökerdi. Kürt halkı da öyle yaptı. ‘80’li yıllarda büyük bir Kürt uyanışı patlak verdi. Kürt halkının bir bölümü dağlara vurdu, gerilla oldu. Gerilla kısa sürede büyüdü. Mücadele Kürt yoksul köylülüğüne ve emekçi tabanına oturdu. Acz ve çaresizlik

içinde kalan sömürgeci devlet “Kürt realitesi”ni kabul etmek zorunda kaldı.

Kürt halkı bu mücadele sayesinde kendisini ifade etme olanağına kavuşuyordu. Legal alanda da mücadele etmek üzere harekete geçti. HEP kuruldu. Seçimler yapıldı. Kürt halkı kendi temsilcilerini seçip Türk parlamentosuna gönderdi.

Sömürgeci devlet HEP’i Kürt uyanışının yumuşak karnı olarak algıladı ve hesabını buna göre yaptı. HEP’i Kürt halkıyla (kuşkusuz sömürgeci çıkarları çerçevesinde) barışmanın, ulusal özgürlük mücadelesini dizginleyip denetim altına almanın uygun bir aracı olarak düşünüyor ve kullanmak istiyordu. Onu Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin asıl etkeni olan PKK’ya karşı bir güç haline getirmeyi umuyordu. Ancak bunu başaramadı. HEP’in kararsızlıklarına, tutarsızlıklarına ve yalpalamalarına karşın istediğini gerçekleştiremedi. PKK tasfiye edilmeden bu mümkün değildi. HEP’i denetim altına alıp kullanamayacağını anlayınca, onu DEP ve ÖZDEP’i kapatma davaları izledi.

Bugün sıra HADEP’e gelmiştir.

Bu saldırı özü ve esas itibarıyla başta ulusal kendi kaderini tayin hakkı olmak üzere, Kürt halkının temel ulusal haklarına yöneltilmiş bir saldırdır. Kürt halkının kendisini ifade etme hakkına yöneliktir. HADEP Kürt halkının kendisini ifade ettiği bir kanaldır ve sömürgeci devlet de bu tek yasal kanala yönelerek HADEP hakkında kapatma davası açmıştır.

HADEP’e yönelik saldırının bir de güncel boyutu vardır. Türkiye yeni bir erken seçim sürecine girmiştir. Ne zaman bir seçim arifesine girilse, sermaye devleti işçi, emekçi ve devrimci harekete dönük saldırılarını yoğunlaştırır. Komünist ve devrimcilere yönelik ardı arkası kesilmeyen operasyonlara başvurur. Bu dönemler aynı zamanda Kürt halkına dönük kirli savaşın yoğunlaştırıldığı, Kürt kimlikli parti, kurum ve kişilere dönük saldırılara hız verildiği bir dönemdir.

Bugün bir kez daha bu yapıyor. Sömürgeci devlet yine Kuzey Kürdistan’da dizginsiz bir terör estiriyor. Kirli savaş daha da boyutlandırılmış, Güney Kürdistan’a da taşırılmıştır. Bunu HADEP’e dönük saldırılar tamamlıyor. HADEP davasına tam da böyle bir dönemde bakıldı. Amaç HADEP’i kapatıp seçimleri girmesini engellemektir. Böylece Kürt halkına kendisini ifade edecek kanal bırakmamaktır.

Kendini ifade etme özgürlüğü de dahil Kürt sorununun köklü, kalıcı ve tam çözümü sömürgeci devletin yıkılmasından geçiyor. O halde her türden gericiliğin bölgedeki kalesi, bu utanç abidesi devlet yıkılmalıdır.

**Kahrolsun sömürgeci sermaye devleti!
Kardeş Kürt halkına özgürlük!**

Genişletilmiş ikinci baskısı hazırlanıyor!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kürt Ulusal Sorunu

**Teorik
Programatik
Perspektifler
ve
Siyasal
Değerlendirmeler**

REDEN YAYINLARI

HADEP'i Kapatma Saldırısı Gündemde

Erken seçim tartışmalarının iyice yoğunlaştığı şu günlerde sermaye düzeninin, HADEP yöneticilerine verdiği cezaların boyutu ve partinin kapatılması için dava açılmasının ortaya çıkardığı önemli göstergeler vardır.

Herşeyden önce erken seçim öncesi verilen cezalar gözdağı vermeye, kapatma girişimi ise olası bir seçimde Kürt halkını kendi temsilcilerini seçme hakkından yoksun bırakmaya yöneliktir. HADEP'in ideolojik platformu ve sınıfsal zemini tartışılır kuşkusuz, fakat herşeye rağmen HADEP Kürt halkının bedeller ödeyerek varetmediği bir demokratik mücadele mevzisi. Sömürgeci faşist devletin saldırısı da bunadır zaten. Sermaye devleti şovenizmle o kadar bütünleşmiştir ki, ideolojik konumu ne olursa olsun, Kürt halkının herhangi bir örgütlü gücünü karşısında görmek istememektedir. Ağırıklı olarak Türkiye Kürdistan'ındaki HADEP'lilere yönelik katliamlar ve Türkiye genelindeki saldırılar bunu açıkça göstermektedir.

Bu saldırılar HEP sürecinden başlayarak DEP, ÖZDEP, HADEP sürecinde sürekli uygulamadaydı. Sermaye devleti, saldırılarını rahatça ve büyük bir tepkiyle karşılaşmadan yapabilmek için, şovenizmi sürekli kendi eliyle besledi. Son yıllardaki en kapsamlı saldırı planı ise HADEP'in geçen yıl 23 Haziran'daki Genel Kurulu sırasında uygulanmıştı. Genel Kurul'da indirilen Türk bayrağı üzerinden devlet bir provokasyon ortamı hazırladı. Ve hemen arkasından bayrağa hakaret demagogisi üzerinden halklar arasında şovenizm ve kin duygusu yayılmaya çalışıldı. Türkiye'nin her tarafından "bayrak" teması medyanın tek gündemini oluştururken, faşist devlet Genel Kurul'dan Kürdistan'a dönen HADEP'lileri katledecekti. Hemen arkasından Kürt halkına yönelik başka katliamlar ve provokasyonlar birbirini izleyecekti.

Şovenizmi en üst boyutlara ulaştıran sömürgeci sermaye devletinin çobanları öldürdüğü, kendisiyle işbirliği yapmadığı için muhtarları işkenceye aldığı, köyleri yakıp-boşalttığı koşullarda; Kürt kimliğini mecliste ifade edecek, Kürt sorununu ülkenin gündemine taşıyacak ve devletin faşist yüzünü teşhir edecek HADEP'i kapatmaya çalışması bu çerçevede de çok açıktır. Anlaşılan devlet katliamlarını gerçekleştirirken, kendi

burjuva hukuku içerisinde de olsa üzerinde hiçbir baskı olmasını istemiyor.

Devletin bu katliamcı ve diktatör yüzü onun Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında izlediği kirli savaş politikasından bağımsız ele alınamaz. Nedir devletin Kürt sorunu konusundaki çözümü? Sömürgeci faşist sermaye diktatörlüğün tek bir çözümü vardır: "Ez ve çöz"... Bugün bundan HADEP de payını almaktadır.

Faşist devlet büyük bir ikiyüzlükle Irak'ın Kuveyt'i işgaline, Çin'in Sincan bölgesinde yaşayan Türk'lerle ilgili gelişmelere sert karşı çıkarken kendisi yıllardır sömürgeci olan Kuzey Kürdistan'ı yağmalamakta ve bir süredir de Güney Kürdistan'a girerek işgal altında tutmaktadır. Başkası söz konusu olduğunda hukuk kuralları, insan haklarına davet eden TC. Kendisi söz konusu olduğunda hiçbir hukuk, insan hakkı vs. tanımamaktadır. Bu sermaye devletinin faşizminin pervasızlığının ve tahammülsüzlüğünün bir göstergesidir. Gerek Kürdistan gerek Türkiye'de en küçük bir demokratik hak talebini bile baskıyla boğmaya çalışmasının temelinde bu mantık yatar.

Sermaye iktidarının, HADEP'e ve çeşitli sınıfsal zeminlerde yükselen devrimci siyasal mücadelenin demokratik kazanımlarına saldırıları, burjuva hakukuna sarılarak devleti kendi kurallarına uymaya çağırarak karşılanamaz. Bu söylenen devleti teşhir anlamında kullanılabilir fakat demokratik kazanımları (özellikle düzenin sınırlarını aşan) korumanın tek yolu bu mücadelenin meşruluğunun kitleler tarafından içselleştirmesiyle mümkündür. Reformizm bu konuda tersinden bir tutumla kitleleri yanıltarak demokrasi mücadelesini, burjuva demokrasisinin yasallığı sınırları içerisinde hapseder.

Komünistler ise Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin ve devrimci dostlarının demokratik haklar mücadelesini anlar fakat demokratik hakların elde edilmesi, korunması ve geleceğe yönelik tutumunu farklı bir zeminde tanımlar. Bu zemin işçi sınıfı ideolojisinin zemini. Komünistler demokratik haklar için mücadeleyi sosyalizm mücadelesinden kesinlikle ayrı tutmayarak bu hakların gelecek topluma yönelik kalıcılığının da ancak bu temelde kavranışıyla sağlanabileceğini inanırlar.

ŞOVENİZME HAYIR! Sermaye Kalles, Halklar Kardeşdir!

Kürt halkının ulusal taleplerini kölelik zincirleriyle boğmak isteyen sermaye devleti, bu uğurda Kürt halkına açtığı savaşı her cepheden ve türlü yöntemlerle yıllardır sürdürüyor. Bu savaş, sömürgeci, kirli ve haksız bir savaştır. Bu savaşta Kürt halkı adeta bir kırimdan geçirilmekte, köyleriyle, ormanlarıyla tüm Kürdistan yakılıp yıkılmaktadır.

Kuşkusuz bu kirli fiillerin ekonomik bir faturası vardır. Sömürgeci sermaye devleti, Kürt halkının yükselttiği isyan ateşini boğmak için sürdürdüğü bu savaşta üstünlük sağlayabilmek için silah tekellerine trilyonlarca lira para akıtmaktadır. Emperyalist devletlerle bu kanaldan girilen ilişkiler sermaye devletinin her geçen gün emperyalizmin batağına daha çok gömülmesine yol açarken, sömürgeci sermaye devleti daha derin siyasi ve ekonomik krizler pahasına savaşı sürdürmeye devam etmektedir.

Bilindiği gibi burjuvazi bu faturayı kendi cebinden karşılamamaktadır. Kürt halkının katlinde kullanılan bu paralar, dünya işçi ve emekçilerinin yüzyıllık mücadele geleneğinin ürünü sosyal hakları törpülenerek çıkarılmaya çalışılıyor. Bir yandan bu haksız ve kirli savaş, ekonomik yük anlamında işçi ve emekçilerin sırtına yıkılmaktadır. Diğer yandan onlar üzerinde şovenizm kampanyaları ve politikalarıyla Kürt halkına yapay bir düşmanlık yaratılmak isteniyor. "Vatanın, milletin bölünmez bütünlüğü", "ya sev ya terket" teraneleriyle, "kahraman şehitlerimiz" edebiyatıyla yaratılmaya çalışılan şovenizmdir.

İşçi sınıfı ve emekçiler, çeşitli yollarla kardeş Kürt halkına düşmanlık duymaya sevkedilmektedir. Sermaye devleti bu politikasında her türlü aracı geniş bir şekilde kullanmakta, politikalarına payanda haline getirmektedir. Eğitim kurumlarından pop müzik "sanatçı"larına her şey bu kampanyada etkin bir tarzda kullanılmaktadır. Kuşkusuz faşist devletin bu yöneliminin en büyük payandası sermaye medyasıdır.

Sermaye medyası bir yandan faşist ordunun çok güçlü ve duruma egemen olduğunu yayarken, bir yandan da eli kanlı teröristler, vatani bölmeye çalışan teröristler demagogileriyle Kürt halkına uygulanan vahşeti meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Vatan evladı "mehmetçiklerimiz" lafızlarıyla ve işçi-emekçilerin bilincine duygusal sömür yoluyla bu meşruluğu yerleştirmek istemektedir.

Son günlerde Güney Kürdistan'da düzenlenen orduya ait helikopterin medyada sunulmuş şekli bu

açıdan incelemeye değerdi. Sermaye medyası önce, içindekilerin neredeyse hepsinin subay ve astsubay olduğu bu savaş aracının düşmesini teknik bir arzaya bağladı. Böylece Türk ordusunun gücü ve başarısına gölge düşmemiş, "bitirdik", "kamplarını bırakıp gittiler" söylemlerinin inandırıcılığına zarar gelmemiş olacaktı. Ölenlerin ardından gözyaşı döküldü, güzellemler yapıldı. Genç yaşta dul kalanlardan, yetim çocuklardan bahsedildi.

Ancak tüm bunlar, giderek, hiç bir çıkarlarının olmadığı bu kirli savaşa karşı tepkileri büyüyen kitleleri inandırmaya yetmeyince olayın yansıısı değişti. Bu kez helikopterin PKK tarafından düşürüldüğü açıklandı. TV kanalları cenaze törenlerini, anaların, genç yaşta dul kalan kadınların, yetim çocukların yürek paralayıcı görüntülerini veren saatler süren programlarla "bölücülüğü" lanetleyip durdu. Amaçlanan bir kez daha işçi ve emekçilerin bilinçlerinde Kürt halkına yönelik tepkiler geliştirmektir.

Operasyon için hükümetin para vermediği açıklamalarıyla, bir yandan ordu -RP kamplaşmasıyla hükümet yıpratılırken, bir yandan da işçi-emekçilere orduyu sahiplenme, zaten giderleri onlar üzerinden karşılanan bu savaşın masraflarına katılma çağrısı yapıldı. Bu kirli, haksız savaşın çok yönlü faturasına bizzat maruz kalan, bunun yanında "vatan uğruna bin şehit feda olsun" demagogilerine kanıp evlatlarını askere gönderen işçi ve emekçilerden utanmadan bir de ekonomik destek dilenildi.

Bugün Kürdistan'da sömürgeci Türk ordusunun kili bir savaş sürdürdüğü reddedilmez bir gerçektir. Kürt halkının tümüyle meşru ulusal kurtuluş mücadelesine karşı sürdürülen bu savaşta her iki taraftan ölenler-öldürülenler olacağı eşyanın doğası gereğidir. Mehmetçik medyanın bu savaşta düşürülen helikopterin içindekilere ağıtlar yakarken, sömürgeci ordunun iğrençliklerini görmezden gelmesi de aslında anlaşılabilir bir tutum değil.

Aynı günlerde kamuoyu Güney Kürdistan'la meşgul edilirken faşist ordunun Kuzey Kürdistan'da Kürt halkı üzerindeki zulmünü arttırması gölgelenmiştir. Aynı günlerde öldürülen bir gerillanın çıplak bedeninin belediye aracıyla sokaklarda sürüklenmesinin bırakın insanlığa, savaşın kurallarına bile aykırı olduğu kitlelere yansıtılmamıştır. Tıpkı geçmişte ormanların yakılmasının, köy boşaltılmasının, kafa kesip fotoğraf çektilerinin yansıtılmaması gibi.

İşkencecileri İşçi Sınıfı Yargılayacak!

Faşist nitelikli bir sermaye diktatörlüğünün var olduğu her ülkede işkence, katliam vs. nasıl şaşırtıcı olaylar değilse, bu insanlık suçlarının faillerine sermaye devletin yargı kurumları tarafından gösterilen tevazu da hiç şaşırtıcı olmamaktadır.

Sermaye devletin eli kanlı katilleri hakkında onlarca yargısız infaz ya da onların ağzıyla "ölü ele geçirme" davası açıldı. Hiçbirinde de doğru dürüst bir gelişme sağlanamadı. Gazi katliamı sanıkları için açılan davanın il il, adliye adliye dolaştırıldığına hep birlikte tanık olduk. Gazeteci Metin Göktepe'nin öldürülmesi davası da aynı şekilde bir kaç şehir dolaştırıldı. En son bir taktik adım olarak sanık polislerden 5'inin tutuklanması, olayın özünü değiştirmeyen bir ayrıntıdır. Manisa'lı liselilerin işkence davalarında, mağdur gençler kendilerine işkence yapanları, mahkemeye gelmedikleri için fotoğraflardan teşhis etmek zorunda kalmışlardır.

Bu olaylarla beraber ele alındığında, Ekim davası tutsağı Behsat Örs'ün işkencecilerinin yargılandığı davanın gelişimi de şaşırtıcı değildir. 5 Haziran'da 8 işkenceci polis hakkında Ankara 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen bu davaya sanık işkencecilerden hiçbiri gelmemiş, dava 16 Temmuz 1997 tarihine ertelenmiştir.

Aslında olayda bir mantıksızlık yoktur. Behzat Örs, geçtiğimiz yıl Mayıs ayında gözaltına alınıyor. Sınıf düşmanı olan burjuvazinin hamiliğini üstlenen sadık beslemeleri ona efendilerinin bekası için işkence yapıyorlar. Efendiler ise bir başka koruyucu kurumu ile işkencecileri bazı fiillerinden dolayı göstermelik bir biçimde yargılıyor. Durum bu iken davanın gelişiminden başka sonuçlar beklemek, sınıf savaşımını yadsımak olurdu kuşkusuz.

Tüm bu tablonun içinden sermaye devletin işkence ve katliam sanığı katillerden hesap sorma, onları cezalandırma gibi bir kaygısının olmadığı/olmayacağı sonucu çıkıyor. Tam tersine bu fiiller, burjuvazinin sınıf egemenliğini korumak ve güçlendirmek amacıyla sistematik bir tarzda işlendiği için manevraları suçluları korumaya yönelik olacaktır.

İşkenceci katillerden hesap soracak, onları yargılayacak olan işçi sınıfıdır. Onlar için en büyük ceza da zaten işçi sınıfının iktidarı olacaktır.

Bir İnancın Sembolü 108. Haftasında Cumartesi Anaları

"İnsanların güpegündüz ya da geceyarılarında, kapılarının önünden, çarşı içinden ya da köy meydanlarından kimliğini açıklamaya cesaret edemeyenlerce götürüldüğü müddetçe bu sesi, bizim sesimizi duymaya devam edeceksiniz. Alıp götürülen insanların işkence edilmiş cesetleri yol kenarlarında, dere boylarında, Tugay çöplüklerinde bulunduğu sürece bizden kurtulamayacaksınız. Adlarımız değişebilir ama biz var olmaya devam edeceğiz. Birimiz gidecek, bir başkası gelecek ama bu mücadele devam edecek."

Cumartesi Anaları bu kararlılığı 108 haftadır gösteriyorlar. Gözaltılarda kaybolan, işkencelerde katledilen çocuklarının hesabını sormak için; baskılara gözaltılara, iftiralara karşı yılmadan yorulmadan mücadelelerini sürdürüyorlar.

Bu kararlılığı bilen Beyoğlu İlçe Emniyet Müdürlüğü geçtiğimiz hafta sürecinde Nimet TANRIKULU hakkında savcılığa suç duyurusunda bulundu. Savcılık Nimet TANRIKULU'nu ifade vermeye çağırdı. İlçe Emniyet Müdürlüğü'nün suç duyurusunda bulunmasının nedeni "Sözde Gözaltında Kayıplar" adı altında "Galatasaray Lisesinin önünde oturan topluluğu yönettiği ve toplantı, gösteri, yürüyüşleri" yasasını ihlal ettiğinin ileri sürülmesiydi. Polisin her zaman uyguladığı taktiklerden biri olan, savcılık-polis beraberliği amaçlarının o insanı tutuklamak veya yargılamak olmadığını hepimiz biliyoruz; 108 haftadır onurlu mücadelelerinden ödün vermeyen Cumartesi Anaları'nı yıldırma, gözdağı vermek "şiddetle" başaramadığını şimdi bir başka taktikle başarmak için, sermaye devleti "anayasası" nı kullanıyor. Bu taktiklerinin bir başkası da burjuva medyasıdır. Yıllardan beri sürdürdüğü "psikolojik savaş"ta medyayı nasıl kullandığını görmemek mümkün değildir. Bunlardan Cumartesi Anaları da nasibini aldı. "Çocuklarının

kaybolmadığı, dağda olduğu, kamuoyuna yalan söylendiği" gibi aslı olmayan demogojilerle halka yalan söylemekten başka çare bulamayan sermaye devleti, ne kadar aciz duruma düştüğünü göremeyecek kadar kördür. "Kayıpları Arama" adı altında gezdirilen polis otosunun ne "aradığını" herkes bilmektedir. Bin Operasyonu yapanlar, anaları hunharca döven, saçlarından sürükleyen, işkencelere tabi tutanlar bunlar değil midir? Kuzey Irak'ın işgalini protesto etmek ve Cumartesi Anaları'na destekte bulunmak için, sendika önünde bir basın açıklaması yaptıktan sonra Galatasaray lisesi'ne doğru yürüyüşe geçen kamu emekçilerinin karşısında yine polis barikatı vardı. "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "İşgalci Türk Ordusu Kürdistan'dan Defol!", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek!" sloganlarıyla yürüyen kitle, polisin sataşmalarına ve her tür provakasyonuna rağmen yürüyüşünü gerçekleştirerek Cumartesi Anaları ile buluştu.

Bu hafta Rıdvan KARAKOÇ'un kaybedilmesinin yıl dönümüydü. Rıdvan KARAKOÇ'un kardeşi Hasan KARAKOÇ, okuduğu basın açıklamasında: "Polisler evi ilk aradıklarında Rıdvan KARAKOÇ'u bulamayınca beni gözaltına alarak sorgulamaya başladılar. 13 gün süren işkence ve tehditlerden sonra serbest bırakıldılar. Bu olaydan sonra, hergün evi arayarak Rıdvan'ın yaşamakta olduğu izlenimi bırakmaya çalışıyorlardı. Gözaltına alındığı 25 Şubat'tan sonra Rıdvan'dan bir daha haber alınamadı ve ceseti kimsesizler mezarlığında işkence sonucu öldürülmüş olarak bulundu." dedi. Kardeşleri Hüseyin'e de, polis tarafından pusu kurulup ateş açıldığını" belirten Hasan Karakoç'un açıklamaları ardından, eyleme Stockholm'den katılan bir destekçi ve Almanya Yeşiller Partisi'nden bir milletvekili konuştular. "Hepimiz Tutsak Yakınıyız!"

Marmara Üniversitesinde Faşist Saldırı! "Kanlı Sermaye! Katil Faşizm!"

Faşist sermaye rejimi, toplumsal muhalefeti ideolojik saldırılar, baskı ve zor koşuluyla düzene bağlamak, tepki duyanlara gözdağı vermek ve tepkilerin içini boşaltmak için her türlü yöntemle başvuruyor. Bunlardan biri de, sağ-sol çatışması demagojisidir.

Kapitalist sistem içinde bulunduğu krizin faturasını emekçilere ödetiyor. Özellikle işçi ve emekçiler her geçen gün daha derin bir yıkıma sürükleniyor. Tüm bu saldırıların sessiz sedasız kabullenilmesi için en etkili silah olarak ise devlet terörü uygulanıyor. İş, toplumsal muhalefetin öncü kesimlerini sistematik bir tarzda katletmeye, kaybetmeye kadar getiren düzen, bu insanlık suçlarına karşı çıkan ilerici öğrencilerin karşısına faşist itleri çıkarıyor.

Faşizm, sermaye düzeninin sistematik saldırı araçlarından biridir. Faşizm bu düzenin çocuğudur. Aynı bir akım değildir. Faşizm tıpkı dinsel gerici gibi bu düzenin sömürsünün perdesidir.

İşte bir süredir üniversitelerde estirilen faşist terör Marmara Üniversitesi Göztepe kampüsünde yaşanan saldırıyla doruk noktasına ulaştı. Polis ve irade işbirliğinde Göztepe Kampüsünde saldırıya geçen sivil-resmi faşistler, sis bombası ve silah kullandı. Satır, sopa ve demirlerle kampüsü basan faşistler kampüse MHP bayraklarını çektiler. Üst katlara sığınan öğrencileri camlardan aşağı atan faşist itler, birçok gencin yaralanmasına neden oldu.

Bu iğrenç saldırıdan sonra Kadıköy İskelesinde toplanan öğrenciler olayı bir basın açıklamasıyla protesto ettiler. Basın açıklamasına bir çok öğrencinin yanı sıra çevreden halk da katıldı. Sık sık "Faşizme ölüm halka hürriyet!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!", "Kanlı sermaye, katil faşizm!" sloganları atıldı.

Marmara Üniversitesi öğrencileri Çarşamba günü Kadıköy ÖDP önünde de bir basın açıklaması yaparak saldırıları protesto etti. Çevreyi abluka altına alan polis çevrede terör estirdi. Basın açıklaması bir çok sendika, siyasi parti ve DKÖ'ler tarafından desteklendi.

**Faşistlerin İpleri
Sermayenin Elinde!
Faşizmi Döktüğü Kanda
Boğacağız!**

Asgari ücret tesbit komisyonu çalışmalarına başladı

Sefalet Ücreti Değil, İnsanca Yaşam Düzeyi!

Bu yılın "asgari" ücret tesbit komisyonu, sermayenin çıkarları doğrultusunda çalışmak için yine işbaşındadır. Bu komisyonda işçi sınıfını temsil etme iddiasında olan sendika ağaları, işçi sınıfını oyalama ve aldatma rolünü yine oynamaktadır. Her yıl olduğu gibi bu yıl da asgari

Sermaye sınıfı ve onun devleti her zaman için bir eliyle verdiğini diğer eliyle geri almaktadır.

Sermaye sınıfının saldırılarına karşı işçi sınıfı ne yapmalıdır? Nasıl bir mücadele yürütmelidir?

İşçi sınıfı gerek TİS süreçlerinde gerekse de asgari ücretin tesbit edileceği dönemlerde,

belirleyici olabilmesi için örgütlü, militan bir mücadele vermesi gerekmektedir. Sermaye devletinin kendisine çizdiği sınırlar içinde kalınarak hiçbir hak elde edilemez. Sendika ağalarının "yasal yollar" oyalaması ve aldatmacası artık aşılmalıdır. Bu sorunlar sermaye sınıfının ve sendika ağalarının insiyatifine bırakılamaz. Çünkü bırakılırsa işçi sınıfının çıkarına bir sonuç çıkmaz.

"Asgari" ücret düzeyinden ilk etkilenen milyonlar, sınıfın dağılık ve örgütsüz kesimlerini oluşturur. Bu nedenle kendi başlarına genel bir direniş sergilemeleri kolay değildir. İşçi sınıfının daha örgütlü ve bilinçli kesimleri bu konuda da önderlik sorumluluğuyla yükümlüdürler. Taban örgütlenmelerinin oluşturulması ve sendikal örgütlenmelerin işçi sınıfının çıkarlarını korumak için zorlanması gerekmektedir. İşsizlerin, geçici işçilerin, taşeron işçilerinin örgütlenmesi ve bu mücadeleye dahil edilmesi büyük bir önem taşımaktadır.

Somut taleplerimizi bunu gözeterek formüle etmeliyiz. Ücretler düşürülmeksizin, vardiya sayıları artırılarak ve çalışma süreleri kısaltılarak tüm işçilere iş imkanının sağlanması temel talebimiz olmalıdır. Ancak işçi sınıfı ufkunu ücret mücadelesi ile sınırlandırmamalıdır. Sermayenin topyekün saldırılarına göğüs germek, kalıcı kazanım ve mevziler yaratmak, ancak ezilen emekçi yığınların en yaşamsal ihtiyaçlarını karşılamaktan uzak olan ücretli kölelik düzenini bizzat hedef alan, çürümüş, kokuşmuş sermaye devletine yönelen bir mücadele ile mümkündür.

**Herkese İş, Tüm Çalışanlara
İşgüvencesi!
Sefalet Ücreti Değil, İnsanca
Yaşam Düzeyi!**

Ücret mücadelesi anlamsız mıdır?

Ücret artışların enflasyonun hızına ulaşmadığı, alım gücünün sürekli düştüğü biliniyor. Sonuçta, ücretlerin alım gücü sabit kaldığı ya da düştüğüne göre ücret mücadelesinin anlamı nedir? Marks, "Ücret, Fiat, Kar" kitabında bu soruya şu yanıtı verir; "Fakat bu sistemde her şey böyle bir eğilim gösteriyor diye, işçi sınıfının sermayenin saldırılarına karşı direnmekten kaçınması ve kendi durumuna geçici bir düzelmeye sağlayacak fırsatlardan yararlanmaktan vazgeçmesi mi gerekir? Eğer böyle yaparsa, ezilmiş, şekilsiz ve hiçbir kurtuluş umudu taşımayan bir kitle durumuna düşer.... İşçi sınıfı sermaye ile günlük çatışmalarında sıkı durmazsa, daha geniş kapsamlı bir harekete girişmekten kendisini kesinlikle yoksun bırakmış olacaktır." (s.228)

İşçi sınıfı içerisinde "ücret" mücadelesinin boşa bir çaba olarak görülmesi, sonuçta artışların erimesi gerçeğinden hareketle, yaygın bir durumdur. Gerek TİS süreçlerine, gerekse de "asgari" ücret tesbit süreçlerine tabandan müdahalenin cılız kalmasının bir nedeni de budur. Üstelik günümüz koşullarında "asgari" ücretler işçilerin en temel ihtiyaçlarını bile karşılamaktan çok uzaktır ve işçi sınıfının büyük çoğunluğu için "azami ücret" anlamına gelmektedir. Sendikacı olmayan, TİS hakkına sahip olmayan neredeyse bütün işçiler için "asgari" ücret, alabileceği en yüksek ücret olmaktadır. Eğer ki, sigortalı ve kayıtlı çalışıyorsa. Sigortasız ve kaçak olarak çalıştırılan milyonlarca işçiye, özellikle kadın, çocuk ve tarım işçilerine ise "asgari" ücret bile çok görülmektedir. Bunlar çalışan nüfusun yaklaşık olarak üçte ikisini oluşturmaktadır.

"Asgari" ücretin, en temel ihtiyaçları bile karşılamaktan uzak olması yalnızca bu ücreti alan işçilerin sorunu değildir. Sermaye sınıfı, sendikacı işçilerin daha yüksek ücret taleplerinin önünü kesmek ve sınırlandırmak için "asgari" ücreti bir silah olarak kullanmaktadır. Sınıfın örgütlü kesimi ile örgütsüz kesimi birbiriyle karşı karşıya getirilmekte ve düşük ücretlerin sorumlusu olarak gösterilmektedir. Her TİS döneminden sonra toplu tensikatlar yaşanmakta, "asgari" ücretle çalışmaya hazır yeni işçiler işe alınmaktadır. Tensikat tehdidi sendika ağaları içinde bir bahane olarak kullanılmaktadır. İşçilere, "ya bu TİS'e razı olacaksınız ya da bazı arkadaşlarınızın işten çıkarılmasına" ikilemi dayatılmaktadır.

İşsizlere ve "asgari" ücretle çalışanlara, sendikacı işçilerin açgözlülüğü nedeniyle bu durumda oldukları söylenir. Sendikacı ve görece daha yüksek ücret alan işçiler için ise tensikatların nedeni "asgari" ücretle çalışmayı kabul eden işsizler olarak görülür. Her iki sorunun da gerçek nedeninin kapitalist sömürü düzeni elinden geleni yapar. İşsiz kitleleri,

henüz çalışmakta olan işçilerin her türlü hak alma mücadelesi için, sermayenin en büyük dayanağıdır. İşsizliğin açlık olduğunu bilen işsizleri, "asgari" ücrete razı etmek daha kolaydır.

"Asgari" ücret sorunu, yalnızca sınıfın çoğunluğu bu ücreti aldığı için değil, aynı zamanda sermayenin sınıfa karşı saldırısının bir aracı olduğu içinde bütün sınıfın sorunudur. Milyonlarca işsiz baskısıyla yığınlar "asgari" ücretle çalışmaya mahkum edilir. "Asgari" ücretin baskısıyla da ücreti daha yüksek olan kesimlerin ücretleri aşağıya çekilir. "Asgari" ücretin sefalet ücreti olarak belirlenmesi, sonuçlarını zincirleme olarak işsizler de dahil bütün sınıfın çalışma ve yaşama koşullarının kötüleşmesiyle ortaya koyar. Bu yüzden kendi işyerlerinde "asgari" ücretle çalışan sayısı görece az olan tekeli sermaye kesimi bile "asgari" ücret düzeyi ile yakından ilgilenir. Bunu aşağıya çekmeyi kendisine başlıca iş edinir.

Sermaye sınıfı, "asgari" ücret silahı ile sınıfın bütün kesimlerini tehdit eder. Ama bunun üzerine örtmek için "asgari ücreti" sınıfın küçük bir kesiminin sorunuymuş gibi göstermeye çalışır. Rakamlarla oynayarak "asgari" ücretle çalışanların sayısını çok düşük, TİS hakkına sahip işçilerin sayısını da çok yüksek gösterir. Üstelik onların da en yüksek ücret alan küçük bir azınlığını ön plana çıkarır. Böylece genel ücretlerin çok yüksek olduğunu ve ekonominin krizin başlıca sebebinin bu olduğunu söyler. Oysa yaklaşık 20 milyonluk işgücünün sadece küçük bir bölümü -yaklaşık 6.5 milyon- sigortalı olarak çalıştırılmaktadır. Sigortalı olan işçilerin de önemli bir bölümü toplu sözleşme üzerinden yararlanamamakta ve "asgari" ücret ile çalışmaktadır. Hiçbir kaydı bulunmayan, sigortasız ve kaçak çalıştırılan çoğu çocuk ve kadınlardan oluşan milyonlarca işçi vardır. Bunlar "asgari" ücretin de altında bir ücret ile çalışırlar. Buradan bakıldığında "asgari" ücretin sınıfın çoğunluğu için azami ücret olduğu daha iyi görülür.

Sermaye sınıfı, "asgari" ücreti hesaplarken işçiyi ailesiyle beraber düşünmez. Çünkü diğer aile fertlerinin de işgücü piyasasına çıkmasını dolayısıyla işgücü arzının artmasını ister. Böylece ücretleri daha da düşürmek mümkün olur. İşçi ailesinin tüm bireylerinin çalışması halinde ancak, en temel ihtiyaçların karşılanması mümkün olur. Yani gerçekte bir işçinin alması gereken asgari ücreti, çocukların ve kadınların da çalışmasıyla ancak sağlanmaktadır. Bütün bunlara rağmen asgari ücretin alım gücünün sürekli düşmesi ve işçi sınıfının yaşam düzeyinin daha da geriletilmesi sermaye sınıfının esas amacı durumundadır. İşçi ve emekçilerden anlamlı bir karşı mücadelesinin yükseltilemediği koşullarda da bu amacını gerçekleştirmeye devam edecektir.

Mutlu Akü Direniş Geleneğini Sürdürüyor!

830 işçiyi kapsayan TİS görüşmelerinin sonuçlanamaması üzerine Mutlu Akü'nün Tepeören, Kartal, Bursa fabrikalarında ve Mutlu Akü'ye bağlı Çelik Akü'de 3 Haziran günü grev başladı. Sabah Tepeören Köyü'ndeki işletmenin önüne gelen işçiler grev ilanının asılması için beklemeye başladılar. İşçilerin yanına gelen fabrika müdürü henüz grev ilamının asılmadığını, asılınca kadar çalışmaları gerektiğini söyleyerek işçilerin içeriye girmesini, girmezlerse haklarında zabıt tutacağını söyledi. İşçiler buna itiraz ederek içeriye girmeyeceklerini, grev kararının 20 gün önce alındığını bu karara uyacaklarını söylediler. Daha sonra Petrol-İş Kartal Şube Başkanı Kemal Akbaş gelip grev ilanını asmasıyla grev başladı.

En son 10 sene önce grev yaşayan Mutlu Akü '80 sonrası iki kez greve çıktı. Ancak 75. günde grev sonuçlanabildi. Bu grevin de uzun sürebileceğinin bilincinde olan işçiler uzun soluklu bir mücadeleye hazırlar. Mutlu Akü İstanbul'un en eski işletmelerinden birisi. Bundan dolayı sayısız direniş yaşamış, önemli işçi eylemlerinde ön saflarda savaşmış. Türkiye işçi sınıfının en büyük kalkışması olan 15-16 Haziran eylemlerinde iki şehit vermiş. Eski işletme olması, belli mücadele deneyimlerine sahip olması işçiler açısından avantajlar oluşturmalarının yanı sıra Mutlu Akü kapitalistene de önemli tecrübeler edindirmiş. Yılın belli dönemlerinde özellikle sözleşme sonrası ve yılbaşı öncesinde işten atılmalar yoğunlaşıyor. İşveren işçileri geçici-kadrolu, eski-yeni diye bölüyor. Kadrolu işçiler geçici işçilerin sorunlarına karşı oldukça duyarsız. Yılbaşı öncesi iki olmak üzere yoğunluğu geçici işçi olan 150'ye yakın işçi işten atıldı. İlk elden atılan işçilerin tamamı geçici idi, kadrolu işçiler buna karşı tepkisiz kaldılar. İkinci tensikatta atılanların içinde kadrolu işçiler olunca işçiler arasında bir kıpırdanma yaşandı. Küçük de olsa bir alkış eylemi yaşandı. Bu küçük eylem yeni atılmaların önüne geçti. En son grevden bir gün önce işlerinde öncü işçilerin de bulunduğu 36 işçinin işine son verildi.

İşveren işçi alımı sırasında bir sözleşme hazırlıyor. Bu sözleşmenin giriş ve çıkış bölümleri işçilere imzalatılıyor. Ve çıkış bölümüne tarih atılmıyor. İşveren atmak istediği işçinin sözleşmesinin çıkış bölümüne o günün tarihini doldurarak işten atıyor. İmzayı daha önceden atan işçinin de herhangi bir hak talep etmeye yasal olarak hakkı olmuyor. Sözleşmenin bir kopyasına sahip olamayan işçi de neyi imzaladığını ya da ne zaman atılacağını hiçbir zaman bilmiyor. Genellikle geçici işçilere uygulanan bu yöntem kadrolu işçilerin bazılarında uygulanabiliyor. Akü üretiminde kurşun kullanıldığı için işçiler sürekli kurşun zehirlenmesine uğruyorlar. Düzenli

aralıklarla sağlık kontrolü yaptırılan işçilere tahlil sonuçları verilmediği için ne kadar kurşun aldıklarını öğrenemiyorlar. Kurşun alımı tehlikeli boyutlara ulaşan bir işçi hemen işten atılıyor. Bu ve bunun gibi nedenlerden ötürü işçiler sürekli atılma korkusuyla çalışıyorlar. Bu da mücadelenin yükseltilmesinin önündeki en önemli engellerden birisini oluşturuyor.

Kişi başına yılda 1700 akünün üretildiği işletme Türkiye piyasasının %70'inden fazlasına sahip ve üretiminin %23'ünü ihraç ediyor. Özellikle Rusya ve Doğu Bloku ülkeleri piyasasında belli bağlantıları var. Kısacası oldukça karlı bir işletme. Ama bu karlılık işçi ücretlerine yansımıyor. İşçilerin büyük çoğunluğu asgari ücret ya da asgari ücretin biraz üstünde bir miktarla çalışıyorlar. Örneğin 5 senelik bir işçi 16 milyon lira alıyor. İşveren %55 ile başlattığı görüşmeleri en son %80'e yükseltti. İlk bakışta yüksek gibi görünen bu rakam ücretlerin düşüklüğü gözönüne alındığında komik denebilecek bir tablo ortaya çıkarıyor. İşçiler ise böyle bir şeyi kabul edilmez buldular ve greve çıktılar. Ücretlerin düşüklüğü ve sık sık yaşanan tensikatlar işçilerden belli bir hoşnutsuzluğu ve mücadele isteğini yarattı. İşçilerin mücadele isteğini gören sendika grev kararına uymak zorunda kaldı.

Direnin sadece ücret artışlarına endekslenmiş olması grevin önemli zaaflarından birisidir. İşten atılmaların durdurulması, geçici-kadrolu, eski-yeni ayrımının kaldırılması yönünde öne çıkmış talepler yok. Grev sonuçlandıktan sonra yeniden geniş çaplı bir tensikatin yaşanacağı söyleniyor. İşverenin geçmiş pratiğine bakılırsa bu hiç de şaşırtıcı olmayacak.

Grevler ve direnişler sınıfın bilincinde sıçramanın yaşandığı dönemlerdir. Bu dönemlerde işçiler kendi sorunlarına ve ülke sorunlarına karşı daha duyarlı hale gelirler, işveren ve devletin kolluk güçleriyle karşı karşıya geldikleri oranda da bunlara karşı besledikleri yargıları parçalarlar. Grev çadırlarında, alanlarda, türkülerde, halaylarda hep birlikte olan işçilerin kendi güçlerine güvenleri artar. Mücadele deneyimlerini diğer sınıf kardeşlerine aktarma olanakları yakalarlar. Türkiye işçi sınıfı sayısız grev ve direniş yaşamış ve belli mücadele deneyimleri biriktirmiştir. Bu birikim düzen için de geçerlidir. '80 öncesi sınıf mücadelelerinde önemli

deneyimler biriktiren sermaye devleti 12 Eylül yasaları ile birlikte işçilerin hak alma mücadelesini engellemek için sayısız manevralar geliştirmiştir. Bütün engellemelere rağmen direnişe çıkan işçileri demoralize etmek, birliklerini parçalamak için de çeşitli yasal düzenlemeleri gündeme getirmiştir. Örneğin grev çadırı kurulması yasaklanmış, grev yerinde belli sayıda işçilerin nöbet sistemiyle bekleme zorunluluğu getirmiştir.

Sermaye devletinin bütün yasal engellerini aşarak direnişe başlayan Mutlu Akü'de yasalar gereği grev çadırı kurulamadı. Kapıda vardiyalar halinde 4'er grev gözcüsü bulunuyor. İşçilerin grev yerinde hep birlikte bulunmaması işçiler arasında birliğin sağlanmasında en büyük engellerden birini oluşturuyor. 40-45 günde bir nöbet geliyor. İçeriden mal çıkarılmasının önlenmesi ya da işverenin direnişin ilerleyen günlerinde taşeron işçi getirmesi halinde kapıdaki gözcülerin ne kadar etkili olabileceği açık. Bunların önlenmesi için geç de olsa işçilerin biraraya gelmesi grev komitelerini örgütlemesi gerekiyor.

Son Tis sürecinde hemen hemen bütün sendikaların ihanet sözleşmelerine ve Eşel-Mobil'e imza atmaları sınıf üzerinde moral bozucu bir havayı egemen kıldı. Mutlu Akü işçilerinin ihanete karşı çıkarak greve gitmesi sınıfın bozulan moralinin düzeltilmesi için bir fırsat oluşturmaktadır. Son yıllarda yaşanan direnişlerin hemen hemen hepsi mevzi direnişlerdir. Yeterli sınıf dayanışmasının örülebilmesi yüzünden direnişler yalnızlaşmış, yalnızlaştığı ölçüde de önemli mücadele örnekleri vermelerine rağmen yenilmişlerdir. Mutlu ve Çelik Akü grevlerinin başarıya ulaşması da büyük ölçüde sınıf dayanışmasının örülebilmesine bağlıdır. İşletmenin bulunduğu yerler bunun sağlanmasının avantajlarına sahiptir. Bursa'da Mutlu Akü işçileri ile aynı sendikada örgütlü olan Kav kibrit işçilerinin grevi ve GİNTİM işçilerinin direnişleri yaşanmaktadır. Mutlu Akü'nün ana işletmesinin bulunduğu Tepeören, birleşik-politik-militan mücadeleleriyle sınıf içinde onurlu bir yeri bulunan, sınıf dayanışmasının örülmesinde belli deneyimleri olan ve dört ayrı işletmesinde direniş yaşanan Tuzla deri işçilerine çok yakındır. Kısa bir süre önce direniş deneyimleri yaşayan Mege ve CEPS Çelik Akü'nün bulunduğu bölgeye yakın olması da sınıf dayanışmasının örülmesinde, direniş deneyimlerinin aktarılmasında önemli kolaylıklar sağlayabilecek durumdadır. Bu dinamikler ele alındığında direnişin kazanılmasında ve sınıf mücadelesinin yükseltilmesinde Mutlu Akü işçileri önemli fırsatlar yakalayacak, 15-16 Haziran'da iki şehit vererek sınıf mücadelesi tarihinde tuttuğu onurlu yeri yeni bir onurla

Kartursaş işçileri kavga bayrağını yeniden yükseltti!

Kısa bir süre önce sendikali oldukları gerekçesiyle işten atılan ve yaptıkları direniş sonucu yeniden işlerine dönen Kartursaş işçileri, sendikal örgütlülüklerinin dağıtılmak istenmesi üzerine yeniden direnişe başladılar.

6 Haziran Cuma günü işverenin odasına çağrılan işçiler, işin başka bir şirkete devredildiği gerekçesiyle dayatılan yeni bir sözleşme metniyle karşılaştılar. Bu sözleşmeye göre işlerin devredildiği yeni firma olan Albayrak şirketi, işçilerin daha önce kazanmış olduğu hiçbir hakkı kabul etmiyordu. İşçilerin sözleşmeleri imzalamamaları üzerine işveren Pazartesi günü işe gelmemelerini söyleyerek 80'den fazla işçiyi işten attığını duyurdu.

Pazartesi sabahı işyerine gelen işçiler bir işgal eylemi gerçekleştirdiler. İlk gün polis 15 kişiyi gözaltına aldıktan kısa bir süre sonra serbest bıraktı. Sabaha kadar işyerinde bekleyen işçilere sabah saat 11:00'de polis tekrar saldırdı. İşçiler polisin üzerine yürüyerek saldırıya karşı koymaya çalışırlarsa da çöp kamyonlarının çıkışını engelleyemediler. Saldırı sonucu birçok işçi yaralandı, iki işçi gözaltına alındı. Bunun üzerine işçiler Kartal Belediyesi'ne yürüme kararı aldılar. Yürüyüş boyunca "İşçiyiz, hakkımızı isteriz!", "Yaşasın Sendikal Mücadelemiz!", "İşçilerin Birliği sermayeyi yenecek!" vb sloganlarını atan işçilere aileleri ve grevdeki Mutlu Akü işçileri destek verdiler. Belediye başkan yardımcılığı ile yapılan görüşmelerin ardından yaptıkları açıklamada ne olursa olsun mücadelelerine devam edeceklerini ve hiçbir gücün kendilerini yıldıramayacağını söyleyen işçiler geldikleri yoldan bu sefer slogsız, işyerlerine geri döndüler.

Bu Kartursaş'ta yaşanan ikinci direniş. Geçtiğimiz aylarda işçiler gene işten atılmış ve işletmeyi işgal etmişlerdi. İki günlük direnişten sonra anlaşma sağlanmış, işçiler atılan arkadaşları ile beraber işlerine geri dönmüşlerdi. İşveren sendikanın yetkisini tanıyacağına ve mahkemelerde zorluk çıkarmayacağına söz vermişti. Ama daha sonra bu sözlerinin hiçbirini tutmadı. Geline aşamada sendikanın yetkiyi alacağını anlayan işveren, işletmeyi bir taşeronu devrederek sendikal örgütlülüğü dağıtmak istedi. İşçiler açısından bu direniş öncekine göre belirgin zaafı taşıyor. Daha önce işletmeyi işgal ederek geceli-gündüzlü direnen işçiler bu sefer de işletmeyi işgal ederek ilk gece beklediler ama ikinci gün aldıkları kararla işgali kaldırdılar ve işyerinde akşamları beklemeyi nöbete bağladılar. Bu karar ve uygulamanın, direnişin yaptırım gücünü zayıflattığı açıktır.

Kozlu Belediye işçileri mücadelenin yolunu açıyor!

Belediyelerde çalışan işçilerin; işten atma, taşeronlaştırma, sefalet ücreti dayatmalarının yanısıra uğradıkları en büyük saldırılardan biri de insanca yaşayabilecekleri bir düzeyin çok uzağında bulunan ücretlerin dahi belediyelerce gasp edilmesi, ödenmemesidir. İşçilerin buna karşı mücadele etmeleri ise her zaman olduğu gibi tehditle ve çeşitli demagogilerle engellenmeye çalışılmakta, bu yetmediği yerde baskı ve zor kullanılmaktadır.

Bu tür sorunlar, pek çok belediyede olduğu gibi, Kozlu belediyesinde de yaşanmaktadır. Bu belediye, işçilerin geriye dönük yüz milyonlarca lirayı bulan alacaklarını ödememektedir. İşçiler açlık ve sefalet içinde yaşamaya itilmişlerdir. Uzun süredir yaşanan bu durum belediye çalışanları içerisinde öfke ve hoşnutsuzluğu biriktirmekte ancak belediyenin sistemli baskı ve kuşatmasıyla kendini açığa vuramamaktaydı.

Fakat bunun sonsuza kadar böyle gitmeyeceği açıktı. Nitekim ilk tepki 5 Haziran günü işçi ailelerinden geldi. Yaklaşık 300 kadar işçi yakını belediye meclisinin toplantı yaptığı sırada belediye binası önünde toplandı. Amaçları içeride birikmiş olan alacaklarının ödenmesini sağlamaktı. Bu arada polis de uşaklığının hakkını vermek için oraya gelmiş ve dağılmalarını, dağılmazlarsa su sıkacaklarını vb. tehditlerde bulunmaya başlamışlardı. Ancak öfkeli kitlenin yanıtı netti. "Su da sıksanız, kurşun da sıksanız buradan ayrılmayacağız". Üç dört saat kadar belediye binasının önünde bekleyen kitle sık sık "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!" ve "Başkan istifa!" sloganlarını haykırdılar. Kendilerine yanıt verecek kimseyi bulamamaları ve belirli bir örgütlülük ve yönlendiricilikten yoksun olmaları nedeniyle, akşam saatlerine doğru dağıldılar. Kozlu Belediyesi'nde işverence yapılan saldırılara karşı bir ilk olma özelliğini taşıyan bu eylem bir yolu açmıştır. Kozlu belediye işçileri bu yoldan yürümeli, örgütlülükleri ve sınıf bilinciyle donanarak dışa dış bir mücadeleye girişmelidirler.

Kızıl Bayrak / ZONGULDAK

Çiçekler, çöpler ve sınıf mücadelesi

Çöp işçilerinin direnişi sürerken, Bursa caddelerine çiçek ekimi hızlandırıldı. Grev kırıcısı Büyükşehir Belediyesi, ortak olduğu sömürü ve zulmün üzerini böylece örtbileceğini düşünüyor olmalı. Fakat bu çiçekler ne çöplerin sefaletini, ne de GİNTEM işçilerinin onurlu direnişini gizlemeye yetmiyor. Tabi ki, belediye yönetimlerinin bu sefaletteki temel payını ve işlevini de...

Bir yandan burjuva semtler ile anacaddeler böyle süslenirken, diğer yandan çöplerin sefaleti devam ediyor. Kenar semtler dün olduğu gibi bugün de çamur ve toza bulanıyor.

Burjuva belediyelerin tek suçu işçilerini köleleştirmeye çalışması değil. Vergi toplamaya gelince işçiyle burjuvaya, zenginle yoksula eşit muamele yapıyor. Hatta çalışan sınıflar vergi yükünün büyük ağırlığını omuzlarında taşıyor. Ama sıra hizmete gelince burjuvaya kazanla verirken, işçiye kaşığı fazla görüyor. İşçi semtleri belediye hizmetlerinden tamamıyla yoksun bırakılıyor. Burjuvaların çocukları için her türlü oyun aracıyla donatılmış, ağaç ve çiçeklerle, çimenlerle bezenmiş parklar-bahçeler hazırlanırken, işçi çocuklarına çamurlu sokaklar bırakılıyor. Çoğunluğu özel otolarıyla dolaşan burjuvaların semtlerine dakika başı otobüs seferi düzenlenirken, emekçi semtlerin otobüs hizmeti özelleştiriliyor. İşçi ve emekçiler saatte bir kalkan özel otobüslere mahkum ediliyor.

Burjuvalar gece eğlencelerinde, sabah

tatlı uykularında keyif sürerken, çağdaş köleleri, çöpler, onların sokaklara kustuğu pisliği arıtmak için işbaşındadır. Burjuvalara sunulan hizmetin masrafına, tüm emekçiler gibi, bu çöpler de ödedikleri çöp vergileriyle katılmaktadırlar oysa. Ama, Bursa'nın işçi ve emekçileri, temizlik işçisi kardeşlerinin hangi kölelik koşullarında çalıştırıldığını görüyor. Çünkü onlar da, çöplerin temizlendiği saatlerde ya

mesaiden dönmekte, ya işe gitmek için yollara düşmüş bulunmaktadır. Bu nedenle çiçeklendirme işi, işçilerden ziyade, küçük burjuvalara yönelik bir gözboyama olabilir olsa olsa. Kendi küçük dünyasından başka birşey görmek-anlamak istemeyen küçük burjuvalara. Cumartesi-pazar, çocuklarının elinden tutup, vitrinleri seyretmek için merkeze indiklerinde anacaddeleri süsleyen çiçekleri gören, ama bu caddeleri bu hale getiren çöpleri görmek istemeyen küçük burjuvalara.

Bu çiçeklendirme konusunda belediyeye son bir uyarıda bulunmak gerekiyor. Yanlış çiçekler seçilmiştir. Halinize lale daha uygun düşerdi. Susurluk kazası, Cumhuriyetin lale devrine girdiğinin ilanı olduğuna göre, her yer lalelerle donatılmalıdır. Bu, çürüyen düzeninizden yükselen leş kokularını bastırmasa da, en azından geleneklerinize sahip çıkmış olursunuz. Eh!.. Bu da bir şeydir.

Kızıl Bayrak / Bursa

Siyanürlü altın çıkarmaya karşı mücadele sürüyor! "Eurogold defol!"

Siyanürle altın çıkaran Eurogold firmasının Türkiye'de gösterdiği faaliyetler ülkenin tüm zenginliklerini emperyalizme peşkeş çeken sermayenin gerçek yüzünü sergilemektedir. Kapitalist barbarlık sözkonusu olan kar ve çıkar olduğunda ne insan, ne doğa tanınmaktadır. Bergama halkının doğal yaşam koşullarını tehdit eden Eurogold firmasına karşı mücadelesi uzun bir süreden beri devam etmektedir.

En son 7 Haziran sabah saatlerinde yola çıkan Bergama köylüleri uzun bir konvoyla İzmir'e geldi. İzmir'de Cumhuriyet Meydanı'nda araçlardan inen Bergamalılar yaklaşık 400 kişilik bir grup oluşturdular. Bunların çoğu kadındı. Meydan'da 20 kişiden oluşan bir ekip seçilerek Fransız elçiliğine gönderildi. Bu heyet elçilikten, Eurogold firmasının Fransız temsilcisi olan Fransa'ya geri gönderilmesini istedi.

Ardından valiliğe giden kitle, danıştay'da bekleyen Bergamalılar lehine alınmış kararın uygulanmasını istedi.

Bilindiği gibi Danıştay Bergama'dan siyanürle altın çıkaran Eurogold şirketinin aleyhine (faaliyetlerini durdurma doğrultusunda) karar almıştı ve bu Bergama köylülerinin yedi yıllık direniş mücadelesinin zaferi olmuştu. Fakat Eurogold firması hiç bir şey olmamış gibi çalışmalarına devam etmektedir.

"Eurogold defol" sloganları atan Bergama köylüleri devletin 12 gün süresi olduğunu, 19 Haziran'a kadar Eurogold gitmezse kendilerinin söküp atacaklarını söylüyorlar. Bu onlar için bir ölüm kalım mücadelesi ve bu mücadele sonuna kadar gidecek gibi görünüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kızıl Bayrak / İZMİR

Tekstil İşçileri Bülteni, Tekstil İşçileri Kurultayı ön çalışmaları ekseninde bir gezî düzenledi. Bu geziye katılan HADEP K. Çekmece İşçi Komisyonunun mektubunu yayınlıyoruz.

İşçilerin Birliği! Halkların Kardeşliği!

Tekstil İşçileri Bülteni'nin düzenlediği geziye, HADEP Küçükçekmece İşçi Komisyonu üyeleri olarak katıldık.

Öncelikle, İşçi komisyonunun tanıtımıyla başlamak istiyoruz. T.C.'nin, Kürt halkına yönelik baskı, zulüm ve katliamları yüzünden metropollere göç eden/etmek zorunda bırakılan bizler de, fabrikalardaki diğer işçiler gibi eziliyor, sömürülüyor ve baskıya maruz kalıyoruz. Yalnız bizler, bunların yanısıra kimliğimizden, Kürt olmamızdan dolayı çifte baskı politikasına maruz kalmaktayız. İşte işçi komisyonunu kurarken, "bu baskı ve sömürüye karşı işçilerin birliği ve mücadelesini nasıl organize edebiliriz" sorusunun yanıtını bulmaya çalışıyorduk. Çünkü güç örgütlülükteydi. Biz de bu şiarı benimseyerek işçi komisyonunu oluşturduk. İlk dönemde aksaklıklarımız olsa da hızla toparlandık ve kitleleştik. Elbetteki ilk günlerde bazı aksaklıklarımız, sorunlarımız olmadı değil, ama süreç içerisinde bunu da aştık, aşmaya devam edeceğiz.

Bunun ilk adımlarından biri olarak da Tekstil İşçileri Bülteni'nin düzenlemiş olduğu geziye katıldık. Gezi yoğun hava muhalefetine rağmen gerçekleştirildi. Birçok arkadaşımız da geziye katılmak amacındaydı, fakat havanın yağışlı olması karşısında gezinin iptal edileceğini varsayarak gelmemişlerdi. Gezi yerine gidildiğinde ilk anlarda hava durumunun verdiği bir moral bozukluğu sözkonusu oldu. Fakat ilerleyen dakikalarda İstanbul'un bir çok bölgesindeki fabrikalardan gelen işçilerle kaynaşma yaşandıktan sonra bu moral bozukluğu yerini neşeli bir atmosfere terk etti. Jandarmanın gelip üzerimizde psikolojik baskı oluşturmaya çalışması ise türkülerimiz ve halaylarımız karşısında karşılık bulamadı. Türkülerin, halayların, oyunların ve yemeğin ardından yapılan toplantıda bazı sınıfsal sorunlarımıza değindik. Ve Tekstil İşçileri Bülteni tüm tekstil işçilerini kapsayan bir kurultay çağrısı yaptı. Tekstil işçilerinin sorunlarının geniş bir platformda tartışılması ve tüm tekstil işçilerinin bir platformda mücadele bayrağını yükseltmesi noktasında biz de bu çağrıyı olumlu ve anlamlı buluyor Tekstil İşçileri Bülteni'nin yapmış olduğu Kurultay çağrısını selamlıyoruz.

"Yaşasın işçilerin birliği,
halkların kardeşliği!"
"Yaşasın sınıf dayanışması!"

HADEP Küçükçekmece
İşçi Komisyonu

SES Ankara Şubesi üyesi ile röportaj "Sorun 'MGK sendikası' olmamakta yatıyor"

Kızıl Bayrak:

'90'lı yıllarda doğan ve 94'lerde doruğa ulaşan sendikal hak mücadelenizde bir gerileme görülüyor. Hareketteki bu düşmeyi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Adnan Vural:

Sendikal hak mücadelemizde bir gerilemenin olduğu doğrudur. Hatta tıkanmanın da olduğunu söyleyebiliriz. Neden? KESK kamu çalışanlarının üst örgütü olarak doğmasına rağmen, tabanın istemlerine yeterince cevap verememiş ve alttan gelen eylemliliklere, devletin saldırılarına yeterince politika geliştirmemiştir. KESK kamu çalışanlarının önünü açmak yerine kimi zaman devlet icazetli sendikalarla, Türk-İş, Disk, Hak-İş vb. ile (bu yapılanlar KESK'in tüzüğüne ters düşmesine rağmen) işbirliği yapılmıştır. Evet KESK tıkanmayı yaşıyor, politika üretmiyor. Bununla da devlete "tehlikeli değilim" mesajını vermek istiyor. Bugün tüzüğüne, emeğin özgürleşmesini, barışı, halkların kardeşliğini, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını koyan konfederasyonumuzun hangisi için ciddi politika oluşturduğunu ya da samimiyetle dillendirdiğini görmek istiyoruz. Daha dün kadar alanlara çıkıp "Ne darbe Ne Şeriat" diyen KESK'in neyi hedeflediğini anlamak mümkün değil. Aslında tüzük çok güzel açıktır. Sorun galiba niyetlerde! KESK ülkenin siyasal, sosyal ekonomik vb. sorunlarına ciddi, samimi politika üretmediği ve gücünü üretimden almadığı zaman, yani GREV'leri örgütlediği, hedefine koyamadığı sürece darlaşıp, tıkanır. KESK "icazeti"ni emekçilerden alır ve emeğin özgürleşmesi için yüzünü emekçilere dönerse tıkanmayı aşar. Sorun galiba "icazetli" yada "MGK sendikası" olmamakta yatıyor.

Kızıl Bayrak:

Hareketin yükseldiği yıllarda iki temel şiarınız vardı. "Ücretli Kölelik Düzenine Son" ve "İşçi Memur Elele Genel Greve". Bugün bu şiarlar eskisi kadar atılmıyor. Neden terkedildi bu şiarlar? Hedefe ulaşıldı da artık anlamını yitirdi?

Adnan Vural:

Daha önceki sorunuzda da belirttim. Sorun niyetlerde. Emeğin örgütlenmesi ve ortak cephesi için politika yapılamadığı sürece sloganların anlamı yada doğruluğu havada kalır. Şiarların terkedildiğini düşünmüyorum. Ama buna yönelik samimi ve ciddi politikalar üretilmediğini görüyorum. Çünkü KESK önüne işçi sınıfı ile daha yakın ve zorunlu birleşik mücadeleyi hedefliyorsa buna yönelik politikalar üretilmelidir. KESK sınıfsal mücadeleden yana olan tüm emek cephesiyle birlikteliliğin zeminini aramalıdır. Yoksa "MGK üyeleri" olan sendika ağalarının onları kendi zeminine çekebileceği gerçeğiyle karşı karşıya kalırız. Bu şiarların havada kalmasının bir diğer nedeni ise, günümüz politikalar ve dar grupçuluğun şekillendiği çıkarıcılık, hepsinden önemlisi hedefsizliktir. Ayrıca sendikal önderlik iddiasında olan ve KESK içindeki ağırlıklı "reformist" anlayışın sendikal mücadeleyi siyasal partilerin peşine takmasından kaynaklı tıkanma. Bu da KESK'i kitlelerden, emekçilerden uzaklaştırmaktadır. Sorunun aşılması ise bence çok kolaydır. KESK, emeğin özgürleşmesini bağımsızlığı, demokrasiyi ve halkların kardeşliğini savunuyorsa ve bunu tüzüğüne (önüne hedef) koymuşsa yapacağı tek şey emekçilere güvenmek, onların önünü açmak, tüm ülke sorunları ile ilgili politika üretmek ve işçi sınıfı, emekçiler ve tüm ezilen katmanlarla sınıf temelinde ortaklaşmasından geçiyor. Ama en önemlisi samimiyet, niyet!

Eğitim Emekçilerinin Onurlu Çıkışı

Emek adına binbir onursuzluğun sergilendiği Haziran'ın ilk yarısında, emek cephesinden bu onursuzluğa ilk tepki eğitim emekçilerinden geldi.

Kapitalist sınıfın temsilcileriyle, emeğe karşı platform oluşturan Türk-İş ve DİSK bürokratlarının, MGK patentli bildirimlerini sağda solda okumaya çalıştığı 6 Haziran günü, eğitim emekçileri de aynı gündeme emekçi sınıfların talepleriyle müdahale etmek üzere alanlara çıktılar.

MGK uşakları, "şeriat-laiklik" ikilemiyle ve uğursuz "platform"larıyla, emekçi kitlelerin gündemini saptırmaya, taleplerinin üstünü örtmeye çalışırken, eğitim emekçileri bu talepleri daha yüksek perdeden haykırmak gerektiğini ilan ediyorlardı. İşçi sınıfının alinteriyle palazlanıp şişen bürokratlar, kapitalistlerle kolkola girerek, sözde "sınıfsız, imtiyazsız, kaynaşmış kitle" eski yalanını korkakça diriltmeye çalışırken, eğitim emekçileri, sınıfın birliği ve mücadelenin yükseltilmesi mesajını yüksek perdeden, haykırıyordu.

Aslında Eğitim-Sen'in eylem takvimini belirlemesi, tam da devlet kanalından bu sahte gündemin yaratılmaya başlandığı sürece rastlıyor. Ankara'da "kesintisiz 8 yıl mı, 5+3 yıl mı?" tartışmalarıyla sular bulandırılmaya çalışılırken, eğitim emekçileri, "Parasız-demokratik-bilimsel-laik-anadilde" eğitim hakkı temelinde yürüteceği bir dizi eylemliliğin programını hazırlıyordu. Bu çerçevede broşür ve afişler hazırlandı. İmza kampanyaları düzenlendi, konuyu ifade eden kokartlar taşındı, ve nihayet 6 Haziran'da yapılan kitlesel basın açıklamalarıyla talepler kamuoyuna duyuruldu. Fakat bu ülkede MGK direktiflerinin dışına çıkmak cezasız kalamazdı. Eğitim emekçilerinin yazılı materyalleri İstanbul DGM'nin hismine uğradı. Afiş ve broşürler yasaklandı. Kimi illerdeki

eylemlere polis saldırısı düzenlendi.

Eğitim emekçileri bu haklara tüm emekçilerin, emekçi çocuklarının sahip olması, bu nedenle bu mücadelenin de kendileriyle sınırlı kalmaması gerektiğini ifade ediyordu açıklamalarında. Tüm işçi ve emekçileri, eğitimde özelleştirme-gericileştirme saldırısına karşı birlikte mücadeleye çağırıyorlardı.

Gerçekten de bu talepler, eğitim emekçilerinin özgün sorunlarından çıkılarak hazırlanmış değildir. Bu kez eğitim emekçileri, kendi özgül sorunları için değil, kendileri de içinde olmak üzere, tüm toplumu kesen bir soruna müdahale etmek üzere ayağa kalkmışlardı. Bir başka deyişle bu eylemler, salt siyasi talepli eylemler oldu. Kuşkusuz eğitim emekçileri "Grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı" taleplerinden vazgeçmiş falan değiller. Fakat, her çocuğun doğuştan kazandığı bir hakkın, öğrenme hakkının gaspedilmesine karşı çıkmadan, örgütlenme özgürlüğü kazanmanın pek mümkün olmadığını görüyorlar. Eğitim emekçilerinin gündeme böyle bir müdahalesi, kuşkusuz, sendikal hak mücadelesini de güçlendiren bir adım olacaktır.

14 ve 15 Haziran tarihlerinde eğitim emekçileri, diğer kamu çalışanları, ve pek çok ilde işçilerle birlikte bir kez daha alanlara çıkacak. Bu mitinglerde işçi ve emekçiler, sınıf dayanışmasının en güzel örneklerini sergilemek hedefiyle yer almalıdır. Mitinglere güçlü katılım, taleplerin hep birliktelikte haykırılması, aynı zamanda hain bürokratların son icraatlarına da iyi bir yanıt olacaktır. Mitingler, sermayenin çürümüş düzenine, çeteleşmiş devletine karşı, sınıfsız-sömürsüz bir dünya özleminin dile getirileceği bir mücadele mevzisine dönüştürülmelidir.

**İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!
Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!**

Kısa... Kısa... Kısa... Kısa... Kısa... Kısa...

Eğitim-Sen tarafından organize edilen "Parasız, kesintisiz, zorunlu, bilimsel, demokratik, anadilde ve laik eğitim" eylemi, Ankara'da saat 13.30'da, yaklaşık 5000 kişiyle, Milli Eğitim Bakanlığı önünde yapıldı. Alkış ve sloganlarla yapılan gösteriden sonra bir basın açıklaması okuyan eğitim emekçileri, Bakan Mehmet Sağlık'ın olmaması nedeniyle imza listelerini iletemediler.

"Baskılar Bizi Yıldırıamaz!", "Gerici Faşist Eğitime Son!", "Takkeli, Postallı Değil, Demokratik Eğitim!", "Paralı Eğitime Hayır!", "MGK'ya Değil Memura Siyaset Hakkı!", "Savaşa Değil, Eğitime Bütçe!" gibi sloganların atıldığı eyleme, öğrenciler de destek vermişti. Öğrenciler farklı olarak, "Yaşasın Demokratik Eğitim Mücadelemiz!", "Sokağa, Eyleme, Özgürleşmeye!", "Birlik, Mücadele, Zafer!", "Çeteler Mecliste, Öğrenciler Hapiste!" sloganlarını attılar. Ekim Gençliği ve Özgür Lise kuşlama yaptı.

Okunan basın açıklamasında özellikle şu talepler dikkat çekti:

- Anayasanın gereği, temel eğitim parasız olmalı, okullarda her türlü para toplamaya son verilmelidir.
- Anadilde eğitim hakkı
- Boşaltılan köyler nedeniyle eğitim hakkından yoksun kalan yüzbinlerce çocuğa eğitim olanağı sağlanmalıdır.
- Eğitimde cins ayrımcılığına son verilmelidir.

Kızıl Bayrak / ANKARA

Eğitim-Sen tarafından, bütün illerde Milli Eğitim Müdürlükleri, Ankara'da ise Bakanlık önünde yapılması planlanan basın açıklaması eylemleri çerçevesinde, Zonguldak Eğitim Sen şubesi de bir eylem gerçekleştirdi. Eğitim emekçileri MGK tarafından kitlelere pompalanan suni "8 yıllık kesintisiz mi, 5+3 mü?" tartışmalarına, kendi cephelerinden bir yanıt vermiş oldular böylece.

Valilik önünde okunan basın açıklamasına, eğitim emekçileri dışında, KESK'e bağlı diğer sendikalarda örgütlü kamu çalışanları ve öğrenciler de destek verdi. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylem, Zonguldak Eğitim-Sen şube başkanı Nuri Genç tarafından okunan basın açıklamasından sonra "Susma sustukça sıra sana gelecek!" sloganı ve alkışlarla bitirildi.

Basın açıklamasında; rejimin 8 yıllık kesintisiz eğitim tartışmalarıyla varolup olmama mücadelesi verdiğini, oysa eğitim pek çok sorunu birlikte yaşadığı belirtilerek, "11 yıllık kesintisiz, parasız, laik ve bilimsel eğitim ve anadilde eğitim hakkı" talepleri etrafında tüm eğitim emekçileri birliktelikte mücadeleye çağırıldı.

Kızıl Bayrak / ZONGULDAK

Sınıf hareketinin sorunları sendikalar cephesinden

Ekonomi-politika ilişkisini mekanik yorumlayanlar için, yükselen bir sınıf hareketi, yoğunlaşmış bir ekonomik krizi ön-şart olarak gerektirir. Halbuki kapitalizm zaten düzenli bir ekonomik kriz tablosudur ve sınıf hareketi salt ekonomik belirlenimlerden öte etkileşimlerin ürünüdür. 5 Nisan 1994 sonrası beklenen sınıf hareketi böyle bir kolaycı değerlendirmenin ürünüdür. Bu konuda bir diğer yanılgı, sınıf hareketinin ancak hak gaspları üzerinden mücadeleyi sürdüreceğidir. Halbuki mücadelesiyle kazanımlar sağlayan bir sınıf hareketi de gelişimini sürdürebilir. Nitekim 1989 bahar eylemleriyle kazanımlar sağlayan sınıf hareketi durulmamış, tersine gelişimini sürdürmüş, 1990 yılında yeni boyutlar kazanmıştır.

Sınıf hareketine müdahale, bu müdahalede kullanılan araç ve yollar, açıktır ki dönemin özellikleri ve eğilimleriyle koşullanacaktır. Komünistler, sınıfın devrimci eyleminin önderliği sorununun somutlaşmasıyla beraber, sınıf hareketine müdahale araç, yol ve yöntemlerine de bu yeni düzeyin ve parti sorumluluğunun üzerinden yaklaşmak yoluna gittiler. Bu çerçevede her yeni araç ve yolun taktik politik-örgütsel anlamı saflarda tartışılmakta ve ideolojik yeniden üretimimizi somutlamakta ve zenginleştirmektedir. Kullanılan yeni araç ve yolların hareketimizin bütünü tarafından sahiplenilmesi, ancak böyle bir sürecin ürünü olabilir ve olmaktadır. Ama hem yeni araçların/yönelimlerin anlaşılabilmesi, hem de bunların sahiplenilmesi, kendi içinde bir tartışmayla başarılamaz. Kullanılan yeni yol, yöntem, araç ve alanlar sınıf ve kitle hareketinin dönemsel ihtiyaçlarıyla sıkı bağı içinde anlamlandırılabilir ve kavranabilir. Ancak bu sayede bu araç ve alanlar sınıf hareketine hakimiyetimizin birer altyapısına dönüştürülebilirler. Hareketimiz bu çerçevede bugün, sınıfın sendikal ve taktik mücadele hattına önderlik etmek üzere somut bir iddia ve yönelimin içerisindedir. Bu adım sınıf hareketinin son on yılına kısaca da olsa yeniden bakmayı gerekli kılıyor.

'80 öncesi işçi hareketine kısa bir bakış

12 Eylül 1980 karşı-devrimci saldırısı basit ve dar anlamda bir solu temizleme operasyonu değildi. Devrimci kitle hareketliliği ve bundan beslenen örgütlü devrimci hareket, düzenin esaslı baş ağrılarından biri olsa da, hiç de o gün sanıldığı gibi

henüz "devrime yürünüyor" değildi. Kendiliğinden anti-faşist bir temelde yükselen devrimci kitle hareketliliğinden o dönemin bir dizi devrimci hareketi doğmuştu. Ama kendiliğinden yükselişin ilk zorlanma ya da tıkanma eğiliminde, bu akımların hareketin önünü açacak bir önderlik düzeyinden uzak olduğu da açıkça görüldü. Devrimci kitle hareketi sürmekte olan önemli bir olgu olmakla birlikte, bir gerileme sürecine böylece darbeden önce girmişti. Darbe ancak böyle bir nesnelliğin üzerine cesaret edilebilen bir adımdır. Darbe mevcut devrimci gelişmeyi boğmanın yanı sıra, 24 Ocak Kararları'yla ekonomik çerçevesi çizilen bütünlüklü yenileme sürecinin ve bu çerçevede sınıfa kapsamlı saldırının uygulanabilmesinin de ön adımıydı. Bu kısa özet, en gölgede kaldığı bir evrede bile, yapısal bütün yönelimlerin ancak burjuvazi-proletarya eksenli çerçevesinde anlaşılabilirliğini anlatıyor.

Sınıf hareketi 1984 ve esasta 1987'ye kadar sessizliğini ve hareketsizliğini korudu. Darbe sonrası kendini bir bütün olarak yeniden tahkim eden diktatörlük, hareketliliği doğmadan ezme üzere hazırlandı. Buna rağmen sınıfın hareketlenmesinin arkasındaki etmenler nelerdi?

1980 öncesi sınıf esasta ikiye ayrılmıştı. Birkaç yüzbinle ifade edilse de, hareketli ve dinamik politik yapıyla DİSK'te örgütlü olan kesim ve çok daha kitlesel bir düzeyde olan Türk-İş'te örgütlü kesim. DİSK, tabanı sol-devrimci fikirleri de barındırmakla birlikte, esasta reformist ve CHP taraftarı bir eğilim gösteriyordu. Türk-İş tabanı ise esasta AP eğilimliydi. Bu parti eğilimlerinin bugünün kerhen taraftarlık eğilimlerinden farklı, onun ötesinde olduğunu belirtelim. O dönem parti eğilimi-taraftarlık, belli bir istek ve kararlılıkta somutlanan aktif bir anlam taşıyordu. Bu bölünmenin altyapısı ise esasta özel sektör-kamu sektörü bölünmüşlüğüydü. Özel sektörde mücadelenin ürünü olan DİSK, kendi tabanına belli sosyal-ekonomik kazanımlar sağlamıştı. Kamu sektöründeki Türk-İş/AP eğilimli işçilerin de ciddi ekonomik kazanımları vardı. Bunu koşullayan birinci öge DİSK'e geçişi önlemek, ikinci öge ise iç pazarda tüketime yönelen ithal ikameci ekonomik tercihti.

1980 bu durumu kökünden bozdu. İthal ikameci modelin yerine ihracata dayalı bir model benimsendi. Birikmiş mali kriz ve uluslararası ihracatta tek koz olacak olan ucuz işgücü çerçevesinde, sınıfa ve kazanımlarına yoğun bir saldırı yöneltildi. Bu saldırı sınıfın tamamına yöneldiği oranda bütün diğer bölünmeleri ortadan kaldırdı. Dizginsiz baskı ve sömürü özel sektörde olduğu gibi kamuda da yaşandı. DİSK kapatıldı ve yasaklandı. Türk-İş hemen tek kitlesel sendikal örgütlülük oldu. Böylece 1980 karşı-devrimci saldırısı sınıfın saflarındaki bir dizi yapısal ayrımı sildi ve sınıfın birleşik-genel eylemi ve eğiliminin altyapısını döşedi. Yanısıra CHP ve AP gibi düzen partilerine aktif taraftarlık eğilimi silindi. Böylece 1980 sonrası hareket, ne politik ne sendikal planda aktif taraftarlıktan ve bölünmüşlükten uzaklık öğeleriyle belirlendi. Diktatörlüğün "1980 öncesi terör" üzerinden yürüttüğü psikolojik terör kampanyasına rağmen, sınıfın belirgin biçimde sezdiği, tüm ekonomik ve sosyal kazanımlarının gaspıydı. Sınıf, "1980 öncesi" denilince, terör edebiyatından çok, sonradan, faşist askeri darbeye birlikte gaspedilmiş hak ve kazanımlarını hatırladı. Böylece, devrimci bir örgütlülük-bilinçten uzak

olmasına rağmen, sınıfın kendiliğinden hareketi yükselmeye başladı. Sınıf mücadelesi, bu örnekte de görüldüğü gibi, örgütlerin öznel propagandasından değil, fakat sınıfların karşılıklı uzlaşmaz karşıtlığı ve konumlanışından doğar.

Yeni dönem işçi hareketinin bazı özellikleri

1987 yılı ile birlikte kendini iyice hissettiren kendiliğinden sınıf dinamiğinin birkaç özelliği vardır.

Birincisi; sınıf hareketi, 1980 öncesi DİSK türü taban dinamiği ve eylemliliğinin ürünü bir üst örgütlülüğün yoksundur. Türk-İş varolan hareketi geriye çekme misyonunu istisnasız oynamıştır. Bu şartlarda, tarihinin en birleşik/genel hareket ögesini barındıran ve 1984'ten beri bunu "Genel Grev!" sloganında somutlayan sınıf hareketinin bu evresinde, hiçbir ciddi merkezi eylem gerçekleşmez.

İkincisi; yaygınlaşan ve yükselen hareket, sendika bürokrasisinin örgütlülüğünü parçalayamasa da, esasta onu fiili taban örgütlülükleri/işyeri komiteleriyle etkisizleştirmiştir. Bu kurumsal/kalıcı bir örgütlülük bırakmasa da, sınıfın mücadele tarihine olumlu bir katkıdır. 1905 devriminin kendiliğinden ürünü olan Sovyetler karşı-devrim ile silinmiş, ama 1917 Şubat'ın da kendiliğinden biçimde yeniden doğmuşlardır. Buradaki örneklemenin, işyeri komiteleri ile Sovyetler arasında yanlış bir paralellik kurmaya yönelik olmadığını belirtelim. Örnekleme, tarihsel olguların sınıfın hafızasında nasıl yer ettiğine yöneliktir ve yalnızca bu anlamda, bu sınırlar içinde geçerlidir.

Üçüncüsü; sınıfın yükselen eylemliliği için yoğunlaşmış bir ekonomik krize ihtiyaç duyulmamasıdır. Ekonomi-politika ilişkisini mekanik yorumlayanlar için, yükselen bir sınıf hareketi, yoğunlaşmış bir ekonomik krizi ön-şart olarak gerektirir. Halbuki kapitalizm zaten düzenli bir ekonomik kriz tablosudur ve sınıf hareketi salt ekonomik belirlenimlerden öte etkileşimlerin ürünüdür. 5 Nisan 1994 sonrası beklenen sınıf hareketi böyle bir kolaycı değerlendirmenin ürünüdür. Bu konuda bir diğer yanılgı, sınıf hareketinin ancak hak gaspları üzerinden mücadeleyi sürdüreceğidir. Halbuki mücadelesiyle kazanımlar sağlayan bir sınıf hareketi de gelişimini sürdürebilir. Nitekim 1989 bahar eylemleriyle kazanımlar sağlayan sınıf hareketi durulmamış, tersine gelişimini sürdürmüş, 1990 yılında yeni boyutlar kazanmıştır.

Dördüncüsü; bu kendiliğinden eylem dalgasıyla öne çıkan öncü kuşak, devrimci mücadeleye, sosyalizme ve politik tutuma yatkın, duyarlı bir arayış eğilimi göstermektedir. Bu olgu iki açıdan önemlidir. İlkin, sınıf hareketi politik ve devrimci bir karakterden yoksun olmasına karşın bu böyledir. İkinci olarak, 1980 darbesinin ürettiği genel depolitizasyon ortamı ve devrimci hareketlerin büyük zayıflığına rağmen bu böyledir.

Bu iki faktörden ilkinin tasfiyecilerimize hatırlatmıştık. Sınıfın öncüsü sadece devrimci durumda ve devrimci eylemde doğmaz. Sınıfın devrimciliğe açık öncü ögesini, artan eğitim düzeyi, kuşaktan kuşağa işçilik olgusu, düzenden aktif beklenciliğin kırılması, elbetteki güçlenen sınıf sezgisi vb. gibi değişik faktörler de besler. Bu öğelerin hepsinde de 1980'lerin sınıf hareketi ciddi gelişmeler yaşamıştır. Böylece de öncülük öğeleri biriktirmiştir. Kendiliğinden karakterli sınıf hareketi, kuşkusuz

ınları ve nedeki görevler

düzen sınırları içinde, ama düzen içi bir örgütlülüğün komutası dışındadır. Bu noktada gelişime ve devrimci ögeye açık bir yan taşımaktadır. Bu, düzenden aktif beklencilikten yoksunluk diye tanımladığımız olgunun ileriye açık yanıdır.

Genel depolitizasyon ve devrimci hareketlerin zayıflığına rağmen yaşanan diğer yönü ise, bütün politik tutum ve kamplaşmaların sınıfların karşılıklı duruşunu sağladığını sanan devrimci demokrasiye hatırlatmıştı. Politik fikirler sınıfları değil, sınıflar politik fikirleri belirler. 1987-1991 eylemli işçi kuşağı bu yüzden, öncüsü şahsında, ciddi bir **politik arayış** içindeydi. Bütün bu temel özellikler çerçevesinde hareket 1990 yılı boyunca yükselişini sürdürdü.

Yükselişten düşüşe geçişin nedenleri ve bazı sonuçları

1990 sonbaharında öncü sektörlerde (metal) kitle grevi ögesini de içeren yükseliş kendi sınırlarını zorladı. Örgütlülük alanında geline düzeyde işyeri komiteleri yetersizdi. Zira hareket merkezi eylem düzeyini zorluyordu. İşyeri komiteleri taban örgütlülüklerine dayanan bir üst örgütlülük ise yaratılamamıştı. Bu noktada, kendiliğinden hareketin doruğunda, sendikal bürokrasinin mekanizmaları devreye girdi. Bu da ikili bir eğilim doğurdu.

Birincisi ve baskın olan, mücadelenin boğulması için bile önce onun başına geçmek zorunda kalan bir sendika bürokrasisi gerçeği idi. Sadece 3 Ocak “genel eylemi”ni organize eden Türk-İş merkez yönetimi şahsında değil Zonguldak yürüyüşünün önderi Ş.Denizer gibi dönemin alt kademe bürokratları şahsında da bu böyleydi.

İkincisi ise, yeni dönemin hareketliliği temelinde sendikal mevzilere giren öncü unsurlarda daha ileri, ama bulanık örgütsel arayışlar oldu. İleri ve devrimci niteliğe açık olan her şey yeni dönemin ürünleri üzerine yükselirken, hareketin dinamiklerini algılayamayanlar eski bürokratlar şahsında yeni “önderler” keşfettiler. Tasfiyeci ve legalist dalgayı önceleyen ve hazırlayan etkenlerden biri de bu oldu. Bütün ara sınıf platformları ve akımları toplum düzeyinde siyaset yapmaya soyununca, kaba bir reformist hatta evrildiler. Liberal troçkistler Brezilya’daki İşçi Partisi ve sendikacı Lula örneğinden hareketle, “işçi kitle partisi” taktiği ve Ş.Denizer’e parti liderliği önerisi üretttiler. Reformizme kayan TDKP de, “dürüst namuslu sendikacılar” çizgisine ve legal parti projesine, yapısal nedenlerin yanı sıra bu konjonktürel ortamın etkisiyle evrildi.

Bu farklı geleneklerin ortak eksenini, dönemsel hareketin dinamiklerini ve sınırlarını algılayamamaktı. Bu ikili bir yanlışlığı doğuruyordu.

Birincisi; devrimci bir sınıf partisi ve siyaseti dışında/öncesinde, verili hareketliliğin zorladığı merkezi eylem hattına önderlik edilebilecek bir taktik hat ve üst örgütlülük yaratabilmek mümkündür. Aşamacı bir mekanizmden reformizme yönelen bir yanlışlık, hem sıçramalı gelişim olanağını, hem de hareketin devrimci niteliğe duyduğu yaşamsal acil ihtiyacı gözden kaçırıyordu.

İkincisi; kendiliğinden dinamikten böyle bir üst-genel platform çıkmadığına göre, bunu varolan üst-genel platformun içinde, somutta mevcut sendika bürokrasisi içinde aramak. Böylece varolan sınırlı ileri öğeler sendikal muhalefet içinde bile

Hareketin dinamiklerini
algılayamayanlar eski bürokratlar
şahsında yeni “önderler” keşfettiler.
Tasfiyeci ve legalist dalgayı önceleyen
ve hazırlayan etkenlerden biri de bu
oldu. Bütün ara sınıf platformları ve
akımları toplum düzeyinde siyaset
yapmaya soyununca, kaba bir reformist
hatta evrildiler. Liberal troçkistler
Brezilya’daki İşçi Partisi ve sendikacı
Lula örneğinden hareketle, “işçi kitle
partisi” taktiği ve Ş.Denizer’e parti
liderliği önerisi üretttiler. Reformizme
kayan TDKP de, “dürüst namuslu
sendikacılar” çizgisine ve legal parti
projesine, yapısal nedenlerin yanı sıra bu
konjonktürel ortamın etkisiyle evrildi.

anlamlandırılmadı. Bürokrasinin büyük ve küçük parçaları arasında eritildi ve mevcut mekanizma içinde bürokratlaştırıldı.

Yeni dönemin öncü kuşağının yer yer sendikal mevziler tutması ve hareketin **daha ileri örgütsel arayışlar** içermesi şartlarında bu ancak devrimci kanaldan karşılanabilirdi. Hareket devrimci bilinç ve örgütlülüğe sıçramanın sancılarını yaşıyordu. Geleneksel devrimci hareket ise, örgütsel zayıflığından öte, devrimci demokrat platformuyla, hareketin yapısal sınırlılıklarını ve dinamiklerini algılayamamak noktasında reformizmle ortaklaşıyordu. Düzen, aktif beklenciliğin törpülediği bir evrede yeni ve yıpranmamış bir üst platform yaratma ihtiyacı içinde DİSK’i açmak yoluna ve Türk-İş üzerinden “işçi partisi” kurmaya yönelirken, solun reformcu-devrimci bir bütün olarak, bu düzen taktiğinin peşine takılması, buradan kök almaktadır. Özellikle geçmişte yaşayan devrimci kesimler, DİSK’i böyle karşıladılar. DİSK ise 1970’lerin bir karikatürü bile olamadı. Diktatörlüğün attığı yapısal adımların kendi saptırma ve manüplasyon adımlarını boşa çıkartması yaşandı. DİSK adımı bir kısım solun reformculaşmasının bir adımı olmaktan ileri gitmedi.

Sınıf hareketine bu süreçte devrimci siyaset çerçevesinde en anlamlı müdahale girişimi İstanbul İşçi Kurultayı oldu. Komünistlerin, bağımsız bir işçi platformu yaratma ve devrimci siyaset çerçevesinde anlamlandırma hedefi ile yürüttükleri çaba, sonuçta nesnel ve öznel sınırlılıklara takıldı. Komünistlerin öznel yetersizliklerine solun reformcu-devrimci bir bütün olarak dönemin taktik görevlerinden uzak politik platformu eklenince, girişim **bağımsız** işçi platformu özelliğini yitirdi. Devrimci nitelik ihtiyacını karşılayacak bir girişimden uzaklaştığı ölçüde ise anlamsızlaştı ve gereksizleşti. Başta bir-iki grubun müdahalesiyle yüzlerce öncü işçiye ulaşan girişim, onları da bürokrasiye teslim etti. Herşeye karşın girişim, bağımsız ve devrimci niteliğin

öncü kuşağın daha ileri örgütlenme eğilimine karşılık geldiğinin görülmesi oldu. Kaldı ki, girişim 1991 Şubat sonrasına, yani sınıf hareketinin kırılma evresine denk gelmekteydi. Bu ise onun boşa çıkmasının ana nedeni olarak tanımlanamaz.

1991 Şubat’ta Körfez savaşı ortamında burjuvazinin karşı-saldırısı başladı. Zira burjuvazi kendiliğinden hareketin kendi sınırlarını zorladığının farkındaydı. Önderlik sorununu çözemeyen hareket kırıldı. Kırılan hareketle birlikte öncü kuşak fabrikalardan silindi. Çoğunluğu tensikatlarla, azınlığı ise bürokratlaştırılarak ve reformculuşturılarak...

1991 sonrası sınıf hareketi, önceki döneme göre genellik özelliğini kaybetti. Hareket kendini mevzi direnişlerde karakterize etti. Mevzi direnişlerin ötesindeki merkezi eylemler ise, kendiliğinden hareketin bağımsız dinamiklerinden çok, onun potansiyellerinin bir ön göstergesinin dolaylı ifadeleri oldular. Genel özellikleri *Kızıl Bayrak*’ın 41. sayısında yayınlanan “1 Mayıs ‘97 ...” başlıklı yazıda belirtilen dönemin **temel** farklılığı, bugünkü sürecin ürettiği “**öncü**” işçi kuşağının **politik** bir arayıştan çok **sendikal** bir arayış içinde olduğudur. 20 Temmuz derslerinden beri onu tırnak içinde bir “öncü” kılan da budur. Bu sonucu arkasında 1989 yenilgisinden çok, 1987-1991 döneminin karşılanamamış ihtiyaçları vardır.

Komünistlerin bugünkü harekete müdahale perspektifleri

1996 yılı, sınıf hareketinin bu yeni evresinin bir uzantısı oldu. Sınıf hareketi bu yeni dönemde mevzi direnişlerde bir **geri çekilme** yaşadı. Tek tek kararlı ve uzun süreli bir dizi mevzi direnişin başarısızlığı, benzeri tek tek direnişlerin önünü kesti. Bizim “ezilme korkusu” diye tanımlayabileceğimiz bu olgu, sadece önceki direnişlerin başarısız sonucuna bağlanamaz. Böyle yaygın bir başarısızlık ögesinin ardında, özel müdahalenin/devrimci önderlik çabasının yetersizliği kadar, mevzi direnişlerin bu dönemsel evrede yaşadığı nesnel sınırlılıklar da vardır.

Mevzi direnişlerdeki “ezilme korkusu”na dayanan yeni eğilim, merkezi çağrılara ve genel-birleşik bir hareketliliğe ilgiyi artıran yapısal öğedir. Düzenin özelleştirme saldırısının ekonomik ve işletme/sektöre dayalı bir sınırlılığını aşması ve ideolojik-politik-örgütsel açıdan sınıfın bütününe dönük bir biçim kazanması da bu eğilimi desteklemektedir. Ensonu, Susurluk sonrası sürecin politik bir kitle hareketliliği olması olgusu, bunu tamamlamaktadır. Bu üç temel öğe hareketin ya merkezi/genel bir şekilde işliyeceği, ya da hızla buna geçebilecek bir potansiyeli tanımlar. Bütün bu genel eğilim ise sendikal bir arayışın ötesinde politik bir arayış eğilimini beslemektedir.

Bu konuda yeni dönem olanakları her ne olursa olsun, bugünkü öncü kuşağın arayışının temel-baskın eğiliminin sendikal olduğu gerçeğini değiştirmez. 1987-1991 hareketinin ihtiyaçlarını kendi içinde karşılama eğilimindeki ekonomist-sendikalist geleneksel devrimci hareketimiz, o gün de sınıfın politik-devrimci ihtiyaçlarının güncelliğini, parti ihtiyacının yakıcılığını atlıyordu. Bugün daha **geri** bir düzeyden (sendikal düzeyden) **başlayan arayışı** kendi ekonomist-sendikalist hattına bir doğrulama sayıyor. Halbuki komünistler, hareketin öncüsünün eğilimlerini, taktik ve sendikal arayışlarını, kendi içinde karşılama yoluna gitmiyorlar. 1987-1991 sürecinde olduğu gibi bugün de, sınıfın devrimci siyasal hareketliliği ve komünist işçi partisi ihtiyacı hem **güncel** ve **acildir** hem de **temel** önemdedir. İstanbul İşçi Kurultayı Girişimi’nden parti çıkarmak kolaycılığı değil, parti ihtiyaçlarının güncel, acil ve temel olduğunun öncü kuşağa taşınması çabası, komünistlerin o gün de temel pratiği idi.

Komünistler bugün de **sendikal** temelde başlayan bir arayışın **bugünden devrimci politika** ihtiyacını doğurduğunu ve doğuracağını düşünüyorlar. Dolayısıyla, parti inşası adımı çerçevesinde, bugün sınıf sendikacılığının politik anlamı kritik önemdedir. Küçük-burjuva devrimci hareket sendikalist ufku çerçevesinde ve biçimselliğiyle, yapay-sendikal platformlar kurmayı, temel sınıf sendikacılığı hattı sayıyor. Bu, parti ve sınıfın politik eyleminin öncesine

dönemsel bir sendikal örgüt-politika koyma eğiliminin varacağı doğal sonuçtur. Komünistler ise, sınıf sendikacılığı alanında ara platformları kendi içinde yaratmak-yetkinleştirmekten öte bir kavrayışa sahiptirler. Daha ilerde göreceğimiz gibi, böylece, kendilerini sendikalist platformdan ayırmaktan öte, sınıfa siyaset taşımanın suni-masa başı ara çözümlerinden de ayırmaktadırlar. Öncünün **sendikal** arayışını veri saymayan her türlü girişim, aynı zamanda, sınıf-dışı varoluş-kavrayışın da dışı vurumudur.

1991 sonrası hareketin bir diğer özelliği yerel platformlar ve yerel insiyatiflerin varlığı/ihtiyacıdır. 1987-1991 hareketinin, 1980 öncesi DİSK'in benzeri, devrimci olmasa da eylemci, mücadeleci bir üst platformdan yoksunluğunu belirtmiştik. Bu, hareketin kendini aşmaya çalıştığı bir süreçte, hem de en ileri olduğu bir alandan-bağımsız insiyatif- kopmasına ve önderliği sendika bürokrasisine kaptırmasına yol açtı. Kuşkusuz bu sorun da kendi içinde çözülebilir olmaktan uzaktır. "İşçi kitle partisi" ya da EKK gibi önermeler, böyle bir ihtiyaç konusunda da işlevsizdirler. Zira bir mücadele örgütü, ancak bir mücadele sürecinin ürünü olarak doğabilir. Yoksa mücadele örgütü ve üst platformu ihtiyacının tespitinden değil. Bu 1987-1991 sürecinin genellik eğilimine rağmen yukardan aşağı olmadığı/olmayacağı bir yerde bugün de böyledir. Yeni dönemde Ünal'dı gibi yerel-sektörel grev-direnış örnekleri bu yerel platformların ek sorumluluk ve olanaklarını anlatır. İŞSP, bu çerçevede -ama kuşkusuz bugünkü biçimiyle değil-, bir mücadele örgütüne çevirme sorumluluğumuz olan bir platformdur. Kendi içindeki işlevi ne olursa olsun, bu "dürüst, namuslu" ya da devrimci sendikacılar ve benzeri mevziler üzerinden değil, ancak fiili bir **öncü işçi platformuna** evriltebildiğimiz oranda başarabileceğimiz bir şeydir.

Örgüt sorununda da sendikal mevzileri kullanmakla sendikalist olmanın somut ayrımları vardır. İŞSP içinde bazı devrimci sendika şubelerinin etkisiz muhalefetine arkasında böyle bir yapısal zaaf var. Taban insiyatifini, işyeri komitelerini, yani öncü işçi ögesini temel almayan hiçbir çabanın ne devrimci varoluş, ne de yayılma-derinleşme şansı vardır.

Müdahalenin taktik araç ve yöntemleri

Komünistler bir süredir sınıf sendikacılığı alanında da bir politik çaba içerisindedirler. 3. Genel Konferans sonrası genel bir ajitasyon-propaganda faaliyetinden birim eksenine geçiş temel sorunumuzdu. Bugün ise birimlere özgül içerik-biçim sesleniş konusunda hareketimizin tamamını kesen blok-refleks bir düzey tutturmuş bulunuyoruz. Partiyle aramızda hala varolan meseleyi ise fabrika hücreleri olarak tanımlayabiliriz. Kurulmuş ilk ilişkilerin belli bir yaygınlığına karşın sorun örgütün tamamının altını fabrika hücreleriyle döşemekse, bu örgütün bir bütün olarak geliştirilmesini tanımlar. Genel ve özgül seslenme faaliyetimizi ertelemeksizin ve daraltmaksızın, bir dizi fabrikadaki faaliyetimizi derinleştirmek ve yeni birimlere yaygınlaştırmak sorunudur bu. Bir devrimci örgüt yerel alt örgütlerini esasta bölge temelinde örgütler. Bu klasik marksist gerçeğe bağlı kalarak ama bizim halen bir geçiş dönemi yaşadığımız gerçeği ışığında esnemelerimiz düşünülürse, bu alanda sorunu, birim çalışmasını belli kolaylıkları ve avantajları nedeniyle sektör çalışmasına doğru genişletip yaymak olarak tanımlayabiliriz.

Bu, dönemin sendikal arayışının bizim çalışmamızdaki kendine özgü ve geçici bir karşılığıdır. Daha değişik bir dönemde, biz, genel örgütlenme şemasına daha uygun bir şekilde, birim çalışmasını bölge çalışmasına doğrudan yaygınlaştırmayı temel alabilirdik. O zaman sektörle ilgili plan va adımlarımız bugünkü önem düzeyinde de olmazdı. 3. Genel Konferans'ta mevzi direnişleri bölge direnişlerine çevirmek denen olgu bu genel şemaya uygunluk gösteriyordu. Bugün anlaşılıyor ki, sadece öznel

Kurulmuş ilk ilişkilerin belli bir yaygınlığına karşın sorun örgütün tamamının altını fabrika hücreleriyle döşemekse, bu örgütün bir bütün olarak geliştirilmesini tanımlar. Genel ve özgül seslenme faaliyetimizi ertelemeksizin ve daraltmaksızın, bir dizi fabrikadaki faaliyetimizi derinleştirmek ve yeni birimlere yaygınlaştırmak sorunudur bu. Bir devrimci örgüt yerel alt örgütlerini esasta bölge temelinde örgütler. Bu klasik marksist gerçeğe bağlı kalarak ama bizim halen bir geçiş dönemi yaşadığımız gerçeği ışığında esnemelerimiz düşünülürse, bu alanda sorunu, birim çalışmasını belli kolaylıkları ve avantajları nedeniyle sektör çalışmasına doğru genişletip yaymak olarak tanımlayabiliriz.

ögenin rolü nedeniyle değil nesnel olarak da, coğrafik-bölgesel ortaklığın dışında, sektörel ortaklık da temel bir **önkoşul** olmak zorundadır. (yineliyelim ki, bu, **bugünkü** verili koşullar içinde, bu koşullara bağlı olarak anlaşılmalıdır.) Tuzla Deri ve Ünal'dı örnekleri bunu güçlendiren olgulardır. Bu örneklerin dışında tekstil gibi hareketli bir sektörde bölgenin öncülerinin bir ölçüde doğal koordinasyonları vardır. Bu nesnel temelin bir karşılığı olarak komünistler tekstil, metal, petro-kimya ve belediyelere yönelik bir sektörel çalışma projesine ve araçlarına yönelmektedirler. Bu sektörel çalışma taktik-sendikal bir hattı içermekte ve bültenler-işyeri komiteleri araçları üzerine yükselmektedir.

Sektörel çalışmanın taktik-siyasal-sendikal hattı çerçevesinde, özellikle taktik-talepler hattı ve verili sendikalara ilişkin tutum, temel iki ayaktır. Tekstilde temel sorun, ağır sömürü koşullarına karşın varolan ve süregelen örgütsüzlük-sendikasızlıktır. Sektörde verili sendikalar, ayrımsız bir tarzda, açık bir ihanet noktasında bulunmaktadır. Bu noktada sektörel çalışma, tekstil bülteninin de yardımıyla işyeri komiteleri örgütlemek ve sendikalaşma çalışması olarak somutlanmaktadır. Diğer üç sektöre gelince, belediyelerde büyük ölçüde, metal ve petro-kimyada ise büyük ve orta ölçekli işletmeler önemli ölçüde sendikalı alanlardır. Bu alanlarda Türk-Metal gibi açık ihanetçi pozisyonunda sendikalar varsa da, Birleşik Metal, Petrol-İş, Belediye-İş, Genel-İş gibi örnekler de vardır. Bunlar tamamen yozlaşmamış ya da Türk Metal gibi mafyalaşmamış bir durumdadırlar. Son TİS sürecinde olduğu gibi açık ihanet sözleşmelerine imza atmamak bu tamamen yozlaşmamış durumun bir parçasıdır. Özelleştirme ve taşeronlaştırmanın temel saldırı ayakları olan bu sektörler, ayrıca ağır çalışma koşullarını da içermektedir. Taşeronlaştırmanın mesafe aldığı yerlerde sendikalar yer yer yetki sınırının altına düşmüştür. Patronlar bunu bildiği halde yetkiyi düşürmemekte, böylece yeni bir sendikalaşma çalışması tehlikesini göze almaktansa kendi kontrolünde bir tabela sendikasını tercih etmektedirler. Bu alandaki sendikacılar da bu durumu uzlaşmanın gerekçesi saymaktadırlar.

İster açık bir ihanetten kaynaklansın ister bir mücadele iradesi ortaya koyamamaktan, verili sendikal yapı, istisnaları dışında bir uzlaşma ve sınıf işbirliği platformu durumundadır. Bu şartlarda sektörlerde dönemsel taktik çalışmamız, özelleştirme-taşeronlaştırma-ağır çalışma koşulları vb. sorunları özellikle önplana çıkaran ve sendikalı mücadele örgütü haline getirmek için işyeri komiteleri üzerinden temsilciliklere yönelen bir hatta olmalıdır. Sendikaların kendi iç farklılıklarını gözetken, ama sonuçta işlevsiz ortak sonuçlarını ortaya koyan bir yan bunu tamamlamalıdır. Bugünkü verili durumda sınıf için önemli olan, taleplerinin ve ihtiyaçlarının karşılanmasıdır. Bu konuda bir kazanımdan uzak olduğu ve mücadeleden uzak durduğu sürece, ataletin ihanetten kitleler önünde de pek bir farkı kalmamaktadır. Sendikal yapının itibar kaybetmesi ile niceliksel daralmasının arkasında da bu olgu vardır. Sendikalıların daraltılması, bir yandan Petrol-İş türünden sendikaların da pay alması bu

çerçevede şaşırtıcı değildir.

Çalışmada taktik-sendikal hattın örgütsel ayağı işyeri komiteleridir. Sendikal ve taktik bir platform, örgütlülük/yayın ve ideolojik bir birlik gerektirmez. Dolayısıyla bizim çevre güçlerimizin üzerine yığılan, onlarla sınırlı kalarak daralan bir çalışma, sadece bir başarısızlık göstergesi olabilir. Burada tanımlanan başka sol gruplarla birliktelikten çok, bilinci ve iradesi taktik-sendikal çalışmaya gelebilecek işçi kesimleridir. Biz işyeri komiteleri/bültenlerle **bağımsız** sınıf platformları/yayınları inşasına çalışıyoruz. İlk çıkış dönemindeki zorunlu ve anlaşılır sınırlılıklar asla bu temel önemde sorunu karartmamalıdır. Bültenlerle sektöre özgü sorunları ortaya koymaktan ve çözüm getirmekten öte **sınıf sendikacılığı** yayıncılığı yapıyoruz. Bu bültenlerin temel

yayın eksenidir. Attığımız örgütsel adımların sınıf hareketinin dönemsel ihtiyaçlarını gözetmesi tastamam budur: Bağımsız sınıf platformları ve sınıf sendikacılığı eksen. Aşağıdan yukarı bu tür platformların inşasının bir parçası olarak, yerel-bölgesel platformlar oluşturmaya çalışıyoruz. Ünal'dı'nın örgütsel ayağının, doğrudan sendikalaşmaya olanak vermediği ölçüde ve sürece, **dernek** biçiminden geçişinden öğrenmek gerekiyor. Her yerellikte aynı düzeyde olmasa da, yerelliği-bölgeyi yukarıdan aşağı örgütlemenin bir parçası olarak ara-örgütlülükler önemlidir. Merter merkezli tekstil çalışmamız **eş zamanlı** sendikalaşma girişimlerine **ek** olarak tekstil derneği örgütlenme çalışması ve Merter İşçileri Kurultayı'nın desteklemesi gibi. Bu tür çok bileşenli bir çabanın bir parçası olarak, tekstil işçileri kurultayını toplamak hedeflenmektedir. Dolayısıyla tanımladığımız bu adımlar/araçlar ne raslantısaldır ne de hareketimizin gelişiminin doğal ve doğrudan bir ihtiyacıdır. Hareketimizin ihtiyacından önce, dönemin öncü kuşağı üzerinden, devrimci sınıf faaliyetinin ihtiyacıdır sözkonusu olan.

Bültenler üzerinden yürüttüğümüz sınıf sendikacılığı yayıncılığı adımı henüz yeni olmanın sorunlarını yaşıyor. 4 ayrı alana 4 ayrı bülten çalışması örgüt çalışmasını dağıtıyor ve federalizm eğilimi doğuruyor. Bugünkü adımımızın bu 4 temel sektöre ilişkin söyleneceklerin altyapısının hazırlanmasıyla birleşmeye ve tek bir sınıf sendikacılığı yayınına evrileceğini planlıyoruz. Normal şartlarda böyle bir yayın ihtiyacı doğmayabilir. Ama bugünkü gibi sendikaların hemen tamamen mücadele kaçkını olduğu ve komünistlerin hemen hiçbir sendikal -resmi- yayına giremedikleri şartlarda, bu bir ihtiyaç haline alıyor. Komünistler yarın sendikalarla tutacakları mevzilerle-yayınlarla bu ihtiyacı gidermeyi tercih edeceklerdir. Bülten adımını gazeteden ayıran periyodik olmamasıdır. Bülten alanda mücadelenin ihtiyaçları doğdukça çıkacaktır. Sadece bu bile bize ait yeni bir yayın aracından öte, bağımsız sınıf dinamiğinin gözetilmesinin bir göstergesidir, bunun ürünü bir planlama ve uygulamadır. Sektörlere ilişkin bültenleri alt-yerelliklere özel sayılar şeklinde yaymak bir başka güncel ihtiyaçtır. Nasıl ki tekstil işçileri derneği çalışmasına rağmen Maltepe-Cevizli tekstil derneği de destekleniyorsa, sektöre ilişkin bülteni güçlendiren yerel biçimleri de aynı şekilde yaratmak gerekecek. Mevcut sınıf sendikacılığı yayıncılığı çalışmasının verili ürünleri üzerinden bir değerlendirme ve yetkinleştirme sorumluluğu ise aciliyetini koruyor. Bu gecikmeksizin yapılmak durumundadır.

Komünist işçi partisi, devrimci sınıf siyaseti ve eylemi üzerine kurulacaktır. Öyleyse ulaştığı ideolojik-teorik düzey çerçevesinde ve köşe taşları gitgide daha somut halde konulan sosyalizm programı planında devrimci hareket içerisinde yeri ve ayrımı tartışmasız olan komünist hareketimizi, şimdi de devrimci teorinin gerçek ölçüsü ve yoğunlaşmış hali olan pratik sınıf savaşında da tartışmasız kılmak için ileri atılmalıyız. Komünist işçi partisinin inşasının her cephesine her zamankinden daha yoğun bir biçimde, daha büyük bir coşkuyla yüklenmeliyiz.

Proleter devrimde din sorunu ve sol pragmatizm!

Ülkemiz halklar açısından olduğu kadar dinsel ve mezhepsel açıdan da bir mozaiği yansıtmaktadır. Ekimci komünistler, gerek ulusal soruna ve gerekse din sorununa ilişkin marksist-leninist ilkesel yaklaşımı, 3. Genel Konferans Belgeleri'nde ortaya koymuşlardır. (Bkz. *EKİM 3. Genel Konferansı/Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler*, 3. ve 4. Bölüm; *EKİM 3. Genel Konferansı/Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar*, 10. Bölüm) Biz burada, proleter sosyalizmi programının din sorununa yaklaşımı ile MLKP'nin Alevilere yaklaşırken takındığı pragmatik politikayı ortaya koymaya çalışacağız.

Komünist partisi programının din sorununa yaklaşımı

Komünist partisi din ile ideolojik ve felsefi planda hiçbir zaman uzlaşmaz. Fakat politik mücadelenin odağına da bu sorunu -özel durumlar hariç- koymaz. Kendi programına tanrı tanımazlık gibi bir zorunluluk da getirmez: *"Engels aynı zamanda, Sosyal Demokratlardan 'daha sol' ya da 'daha devrimci' olmak isteyenlerin dine savaş açarcasına işçi partisinin programına ateist olduklarının konulması yolundaki çabalarını da sık sık yermiştir."* (Lenin, *Din Üzerine*, Ekim Yayınları, s.24)

Fakat burada söylenenler din ile uzlaşılabileceğini, ya da dinsel gericilikle savaşılmayacağını göstermez. Lenin bu konuda şunları söylemektedir: *"Din, kişinin özel sorunu olarak kabul edilmelidir. Sosyalistler, din konusundaki tavırlarını genellikle bu sözlerle belirtirler. Oysa herhangi bir yanlış anlamaya yol açmamak için bu sözlerin anlamı kesinlikle açıklanmalıdır. Devlet açısından ele alındığı sürece, dinin kişisel bir sorun olarak kalmasını isteriz. Ancak, Partimiz açısından dini kişisel sorun olarak göremeyiz. Dinin devletle ilişkisi olmaması, dinsel kurumların hükümete değin yetkileri bulunmaması gerekir. Herkes istediği dini izlemek ya da dinsiz, yani kural olarak bütün sosyalistler gibi atesit olmakta tamamen özgür olmalıdır. Vatandaşlar arasında inançları nedeniyle ayırım yapılmasına kesinlikle gözyumulamaz."* (Lenin, *Din Üzerine*, Ekim Yayınları, s.10-11)

Parti Program Taslağı'nın din ile ilgili bölümünde ise şunları söylenmektedir:

"Din konusuna gelince, partinin politikası sadece kiliseyi devletten okulu kiliseden ayırmak, yani burjuva demokratları tarafından söz verilen, ama sermaye ile dinsel propaganda arasındaki çok ve çeşitli ilintiler nedeniyle dünyanın hiçbir yerinde gerçekleştirilmeyen tedbirler "Partinin hedefi, sömüren sınıflar ile örgütlü

dinsel propaganda arasındaki ilişkiyi tamamen yok etmek ve emekçi halkı dinsel önyargılarından gerçekten kurtarmaktır. Parti bu amaçla en yaygın biçimde bilimsel eğitim ve dine karşı propaganda örgütlemelidir. Ancak, müminlerin dinsel duygularını incitmekten kaçınmak gerekir, çünkü bu sadece dinsel fanatizmi artırmaya yarar." (Lenin, *Din Üzerine*, Ekim Yayınları, s.64)

"Eski"yi ve "geri"yi temsil eden her türlü düşünsel akımla olduğu gibi din ile de "yeni"yi yaratma doğrultusunda sürekli bir mücadelenin zorunluluğu vardır. Bu demokratik devrimde de sosyalist devrimde de böyledir. Komünist devrimciler din ile uzlaşamazlar.

MLKP'nin aleviciliğe verdiği taviz

Yukarıdaki perspektif ışığında bakıldığında, MLKP, Alevi mezhepten halklara politik yaklaşımında pragmatik bir tutum izlemektedir. Sorun *Kongre Belgeleri'nde* şöyle ortaya konulmaktadır:

"Son 30 yıllık süreçte, stratejiye konu olan bu toplumsal/güçlere yeni güçler, dolaysız yedekler eklenmiş ya da bu doğrultuda yeni potansiyeller oluşturmuştur."

"Ulusal ve dinsel/mezhepsel azınlıklar (hristiyanlar, museviler, putperestler de buna dahil!), bu yeni güçlerin başında gelmektedir. Ezilen, baskı altında tutulan bir mezhep olarak alevilerin, her iki devrimci yükseliş boyunca ilerici bir rol oynadıkları (Sünni mezhepten halkın 'gericiliği' peşinen kabulleniliyor) ve bu yüzden faşizm ve gericiliğin boy hedefi haline geldikleri açık olmak yanısıra, bugünde esasen demokratik bir temel üzerinde güçlerini topladıkları görülmektedir. Bu hareket (içinde Adnan Polat, Veziroğlu gibi burjuvaların da içinde yer aldığı bu mezhep hareketi!) güçlü tarihsel köklere sahiptir ve alevi kitlelerinin tüm bir anti-emperyalist demokratik devrim boyunca ileri bir rol oynayacakları (burjuvalarıya beraber!) açıktır." (TKİH ve TKP/ML "Birlik Kongresi Belgeleri", Varyos Yayınları, s.72)

Bir başka yerde ise Alevilerin direniş tarihi vurgulanıyor ve 70 yıllık Cumhuriyet tarihinde Alevilerin "reformist hareketsizliği"nin altında kapitalizmin yattığı (ki bu, hareketin burjuva-demokrat karakterinden kaynaklıdır) görmezden geliniyor:

"Aleviler bakımından bunun zaten güçlü bir temeli vardır. Osmanlı dönemi deneyleri kadar, son 30 yılın devrimci tecrübesi de, bu kesimin ilerici bir rol oynadığını ortaya koymuştur. Dahası, aleviliğe, sadece dinsel (mezhepçi) bir azınlık ve bunun yarattığı demokratik çerçevesinde kalmamalıdır. Devrimin tepkinin temsilciliği olarak

bakılamaz. Alevilik aynı zamanda, tüm tarih boyunca halk hareketlerinin Anadolu'daki en yaygın ve somut biçimi olmuştur (Bektaşilik de Osmanlı'nın bir fetih aracı, akıncı aracı olmuştur!). Bunun yarattığı ilerici bir gelenek söz konusudur. Her ne kadar Cumhuriyet'le birlikte ilan edilen laiklik, alevileri reformcu bir hareketsizliğe ittiyse de (bu hareketin burjuva karakterinden olmasın!), özellikle '70'li yıllarda sivil faşistlerin alevilere karşı giriştiği katliamlar ve devletin kışkırttığı alevi-sünni çatışması, bu kesimin örgütlenmesine ve mücadele etmesine yol açmıştır. Hiç kuşkusuz, bu dönemde alevi potansiyelin devrimci hareketin geneli içinde bir ifade biçimi olmasına rağmen, 1980 sonrasında bir çok faktörün bir sonucu olarak, özgül demokratik bir alevi hareketinin geliştiğini söylemek gereklidir. '80'li yıllarda bir yandan aleviliği yedeklemeye çalışan faşist diktatörlük, öte yandan da ulusal hareket ve toplumsal muhalefette baş edemeyince klasik oyununu yeniden devreye sokmuş ve ırkçı-şeriatçı sivil faşist güçler eliyle yeni katliamlar ve alevi-sünni kışkırtmasına girişmiştir. Sivas katliamı, alevilerin yeniden toparlanmasına, örgütlenme çabalarını geliştirmelerine ve hatta yer yer silahlanma eğilimine girmelerine yol açmıştır. Alevi hareketi içinde mücadele edilmesi gereken gerici, devlette uzlaşmacı bir eğilimin de bulunduğu esasen ilerici bir eğilim taşıdığı kuşkusuzdur (bir 'ortaçağ' kalıntısı olan din, kapitalist bir ülkede 'esasen ilerici' bir rol oynayabilir mi?). Stratejik ve taktik önderliğin bu eğilimlerden yararlanılması gereklidir (hangi perspektifle ve nasıl yararlanacak? Burjuva demokrasisi perspektifi ile mi?)." (Age., s.83-84)

Demokratizmle sınırlı bir perspektifin doğal sonucu olarak gerçekte burada proletaryaya "ilerici" hareketlerin yedeğine düşme misyonu bırakılıyor:

"Bu genel hatları şu biçimde özetlemek mümkündür: Birincisi, Türkiye'yi anti-emperyalist demokratik devrime ve bu devrimin zaferine götürecek olan yolun, burjuvazi-proletarya, devlet-halk vb. açık sınıfsal ve siyasal karşıtlıklar yanısıra, fakat bunlardan daha çok, Türk-Kürt, sunni-alevi, laik-şeriatçı gibi somut biçimler üzerinde yükselen bir iç savaş ya da iç savaşlar serisinden geçerek gelişeceğidir. Kürt ulusunun faşist diktatörlüğe karşı açık mücadelesi olarak Kürt ulusal devriminin gelişimi -ki bu gelişim, Kürt ulusunu da kendi içinde hainler ve yurtseverler olarak bölmüştür-bugün Türkiye'yi hızla bu devrimin kaderini tayin edecek nihai

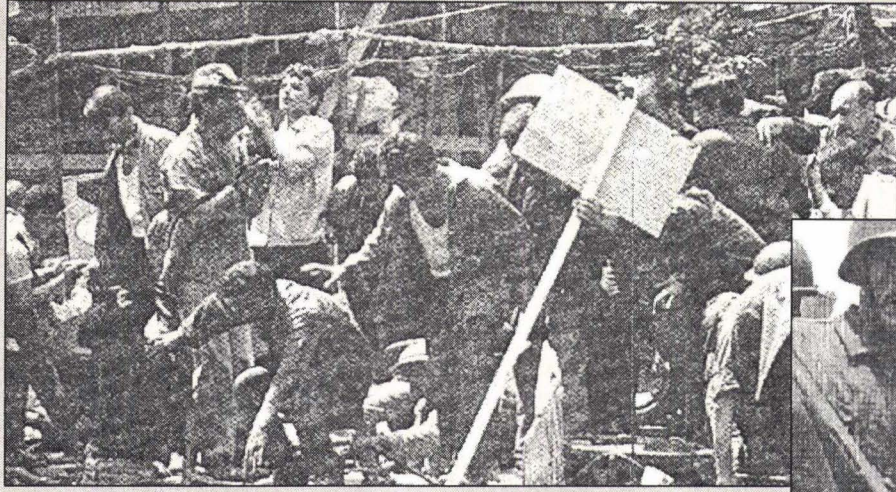
çarpmalar kentlerde verilecektir. Kentlerin toplumsal, ekonomik ve siyasal yaşamındaki yeri kadar, Türkiye'deki mücadele geleneklerinin kendisi de, kentlerin esas ve belirleyici bir rol oynadığını ortaya koymuştur. Kürt ulusal devriminin bugün ulaştığı denge aşamasında takılıp kalması ve Kürdistan ölçeğinde bile devrimi ilerletmenin yolunun kentlerden geçtiğinin görülmesi de bu gerçeğin bir başka ifadesidir. Kentlerin bu rolü, devrimci proletaryaya, nihai bir saldırı için, topyekün bir kent ayaklanmasına hazırlanma görevi yüklemektedir." (Age., s.90-91, vurgu bizim)

Yani işçi sınıfı, Türk-Kürt çatışmasında Kürtlerin yanında, Sünni-Alevi çatışmasında Alevilerin yanında, ya da laisist-şeriatçı çatışmasında laiklerin yanında yerini almaya şimdiden hazırlanmalıdır! Önerilen budur.

Burada devrimci sınıf bakış açısından eser yoktur. "Kentlerin esas ve belirleyici" olduğu bir ülkede sınıfsal karşıtlıkların değil de, **"fakat bunlardan daha çok"**, "Türk-Kürt, sunni-alevi, laik-şeriatçı gibi somut biçimler üzerinde yükselen bir iç savaş"ın belirleyici olacağını söyleyebilmek için Marksizmin abc'sinden kopmuş olmak gerekir. Söz konusu olan anti-emperyalist bir demokratik devrim de olsa, Alevilerin oynayacağı ileri rolün onların alt sınıf kimlikleri üzerinden değil de **"daha çok"** dinsel/mezhepsel kimlikleri üzerinden ifade edilebilmesi, dahası bunun Sünni karşıtlığı üzerinden ortaya konulabilmesi, tam bir şaşkınlıktır. Marksist-leninistlerin "dine karşı tutumu"nun ne olması gerektiği sorunu bir yana, burada tarihte dinsel ideolojik biçimler içinde gelişen toplumsal hareketliliklerin gerçekte neyin ifadesi olduğu konusunda da tam bir kavrayışsızlık sergilenmektedir. Tarihte "ilerici" her dinsel hareketin gerisinde gerçekte her zaman ilerici toplumsal sınıfların muhalefeti ve mücadelesi gerçekliği vardır. "Siyasal özgürlük"le sınırlı demokratizm ufkü, bir de pragmatizmden güç alınca, sonuç ideolojik biçimi kendi içinde olumlamak ve çoğu kere farkında bile olmadan sınıfsal gerçekliği gizleyen akımların yedeğine düşmek akibeti ile yüzyüze kalabilmek olmaktadır.

Kuşkusuz ki sınıf devrimcilerinin proletaryanın tarihsel rolünü kavrayarak ona biçtiği rol bu olamaz. Bu olsa olsa küçük-burjuvazinin proletaryaya bakışı olabilir. Ya Alevi hareketi gibi "ilerici" hareketler proleter devrimin yedeği kılınacaktır, ya da proletarya burjuva demokrasisi uğruna "ilerici" hareketlerin yedeği haline gelecektir.

“Tankları Aştık, Vilayeti de Aliverelim”

“... Haziran 1970. Tıpkı bir kuru dereden, nehir yatağından bir yaz günü sel geliyor. Siyah önlüklü işçi kadınlar, mavi tulumlu işçiler. Elleri daha yeni kırılmış dallar, kocaman kocaman anahtarlar, demir çubuklar... Babiali Caddesi ile Divanyolu'nun kesiştiği noktaya geliyoruz. Tanklar yolu kesmişler... Bir anlık duraksama. Yüzlerce el tank paletlerinde. Birkaç işçi paletlere tırmanıp fırlıyor. Tankın üstündeki askerlerin elindeki silahlara yapışıyor. Belki bir saniye, belki saniyeden daha az bir zaman. Askerler çaresiz, etrafa bakınırken, onlarca, yüzlerce, binlerce el, ayak, göz tek bir yürek, tek bir vücut olmuş tankların üzerinden aşıyor. Tanktan duvar yıkılıyor. Yolu tıkayanlardan biri geri çekiliyor. Müthiş bir an!..

Çağaloğlu yokuşu ağzına kadar dolu. İstanbul Vilayeti önünden geçiyoruz. İşçilerden biri “tankları aştık, vilayeti de aliverelim” diye söylüyor etrafındakilere. Haydi aliverelim diye cevaplıyorlar gülererek...

Böylesine unutulmaz, insanın bilincine, yüreğine işleyen büyük günün heyecanı, doyunulmuşuyla Edirnekapi'da dağılıyoruz...”

İşçi sınıfı tarihinde önemli bir sayfa olan 15-16 Haziran'ı böyle anlatıyordu o günleri yaşayan bir eylemci...

1970'de sermaye düzeni sendika kanununda değişiklik yaparak, DİSK şahsında işçi sınıfının on yıllık kazanımına ve birikimine saldırmaya hazırlanıyordu. Fakat güçlü sınıf sezgisine saldırının DİSK'i çok aşan kapsamını ve topyekün niteliğini hisseden işçi sınıfı kendi örgütlülüğüne, örgütlenme haklarına ve uzun yılların mücadelesi sonucu elde ettiği kazanımlara kimsenin beklemediği ölçüde sahip çıktı.

15 Haziran 1970 günü İstanbul ve İzmit'te 113 fabrikada üretim durdurularak 70 bin işçi alanlara sel olup aktı. Sabah işyerlerine gelen işçiler önce sesizce direnişe geçtiler, sonra fabrikalardan sokağa çıkarak yürüyüşe başladılar. İstanbul, Gebze ve İzmit'in sanayi bölgelerinden işçiler merkezlere doğru yürüyüş kolları oluşturdular. Birkaç yol trafiğe kapatıldı. Devlet ilk gün hazırlıksız yakalanmıştı, fakat 16 Haziran olaylı başladı. Sabahtan İstanbul ve Kocaeli'nde yürüyüş başlayan işçiler polis barikatıyla karşılaştı. Birçok yerde işçiler kitlesel güç ve kararlılıklarıyla polis barikatını aştılar. Ancak bazı yerlerde devlet güçleriyle

çatışmalar yaşandı. Kadıköy'de Otosan fabrikası önünde taplanan işçiler yürüyüşe devam etmek isteyince, polis üzerlerine ateş açtı. Yaşanan çatışma sonunda barikat aşıldı. Bu yakadaki en büyük çatışma, Yoğurtçu parkı civarında oldu. 1 Polis öldü.

Gebze'den yürüyüşe katılan işçiler 10 binin üzerindeydi. İzmit'te ise işçiler ard arda iki komando barikatını yararak Good-Year fabrikası önüne gelmeyi başardı ve buradaki sınıf kardeşlerinin direnişe katılmasını sağladılar.

Direniş sonucu Yaşar Yıldırım, Mustafa Bayram, Mehmet Gıdık adlı işçiler ve Abdurrahman Bozkurt adında bir emekçi şehit düştü.

150 bin kişinin katıldığı, devletin kolluk güçleriyle militanca çarpıştığı, 4 şehidin verildiği eyleme Türk-İş üyesi işçiler de büyük oranda katıldı. Direnişin kitlesel gücü ve militan karakteri karşısında korkuya kapılan sermaye devleti yetkilileri ve DİSK yöneticileri bir toplantı yaptılar. Ardından da DİSK'in, eylemi karalayan ve sınıfı arkadan hançerleyen ihaneti geldi. Türk-İş ise gerekirse kendi gücüyle direnişi kıracağını açıkladı. Aynı Türk-İş ve DİSK, ihanet çizgisini burjuvaziyle beraber eylem yapmaya kadar getirdiler bugün...

Ancak ne bütün bu ihanetler ne de ilan edilen sıkıyönetim ve ardından başlatılan yoğun gözaltı ve tensikat furysı direnişi kıramadı. Fabrikaların çevresi askeri birliklerce sarılmış olmasına rağmen DİSK ve Türk-İş'li işçiler çalışmama ve iş yavaşlatma biçiminde direnişi sürdürdüler. Sınıf dayanışmasının en güzel örneklerini sergileyerek birçok arkadaşlarının gözaltına alınmasını önlediler.

Sonunda burjuvazi bu canlı direnişin ve yükselen sınıf mücadelesinin basıncına dayanamadı ve değiştirilen yasanın bazı bölümlerini geri çekmek zorunda kaldı. Ancak işçi sınıfının asıl kazanımı 15-16 Haziran'la yaratılan militan mücadele geleneği oldu.

15-16 Haziran direnişi sınıfın taşıdığı devrimci dinamik açısından, işçi sınıfı devrimcileri için çıkartılacak derslerle doludur. Yıldönümünde;

İşçi sınıfı hareketi bugün büyük bir sessizlik içerisinde. Tek tük fabrikalarda yaşanan hareketlilikler, taşradan yükselen kimi militan çıkışlar genel durgunluğu parçalayacak bir yaygınlık ve niteliğe ulaşmıyor. Çoğu kez ise sessizlik duvarına çarparak kısa sürede boğulup gidiyor.

Bunun tarihsel, dönemsel ve güncel bir çok nedeni mevcuttur. Devrimci önderlik boşluğu, örgütsüzlük, sermaye-sendika bürokrasisi-reformizm tarafından kuşatılmışlık... faktörler listesini uzatmak mümkündür. Tüm bunlarla diyalektik bağ olan, ancak buna rağmen özel bir tarzda ele alınması gereken ise bugün işçi sınıfının iç güvensizliğidir.

Kendi gücüne olan güvensizlik ile umutsuzluk birbirinin ikizkardeşidir ve günümüzde işçi sınıfı içerisinde yaygındır. Kaynağında ise iki temel olgu yatmaktadır.

Birincisi; işçi sınıfının bilimsel sosyalizme, kendi bağımsız ideolojisine olan uzaklığıdır. Sosyalizme sempati ile yaklaşan geniş bir işçi kuşağının bulunmasına rağmen, bugün bir çok sınıf bilinçli öncü işçi dahi, sosyalizmi gerçekleştirebilir canlı bir alternatif olarak görememektedir. Burjuvazinin, Sovyetler Birliği'nin ve Doğu Bloku'nun yıkılışı üzerinden yükselttiği anti-komünist propaganda ve ideolojik saldırıların işçi sınıfı üzerinde ne denli önemli tortular bıraktığını bugün çok daha somut görebilmekteyiz. Esnek üretim, kalite çemberleri, çağdaş sendikacılık ve gelinen aşamada işçi-işveren birliği gibi “sınıf barışı” aldatmacasına dayanan, işçi sınıfının bir çok tarihsel mevsimini darmadağın eden saldırıların ciddi bir tepkiyle karşılanmamasını ancak bu ideolojik tahribat üzerinden anlamak mümkündür.

İkincisi; işçi sınıfının bellek yitimidir. 15-16 Haziran gibi şanlı bir direniş yaşamış, militan kalkışmasıyla burjuvaziyi geri adım atmaya zorlamış olan Türkiye işçi sınıfı bugün büyük ölçüde tarihine uzaktır. “Bu işçilerle mi?”, “Bu halimizle hiç bir şey yapamayız?” diyen nice işçi, sınıfının geleceğinden büyük ölçüde habersizdir. Bu tarihe, güncel

mücadelesi için dersler çıkarmak, ondan öğrenmek ve geleneği sürdürmek için bakmamaktadır.

Her iki olgunun birebir işçi sınıfının verili geriliği ile bağlantısı yoktur. Tersine bugün herşeyden önce işçi sınıfına dışardan bilinç taşıyacak devrimci öncünün sorumluluklarına işaret etmektedir. Özellikle sınıf devrimcisi komünistler, işçi sınıfını canlı ve etkin bir sosyalizm propagandası ile kuşatmalıdırlar. Bir yandan sınıfın önünü devrimci

politikayla açarken, giderek daha fazla öncü işçiyi bilimsel sosyalizmle, sınıfın bağımsız ideolojisiyle bütünleştirmek ve bunu parti örgütlenmeleriyle somutlaştırmak zorundadırlar.

İşçi sınıfının tarihini, onun militan mücadele geleneğini her vesileyle işlemek, dersleri ışığında sınıfı eğitmek yine komünistlerin yakıcı görevlerinden biridir.

Büyük 15-16 Haziran Direnişi'nin yıldönümü buna iyi bir vesiledir ve en etkin tarzda kullanılmalıdır. Ancak herşeyden önemlisi bugün devrimci öncünün özelde 15-16 Haziran direnişinden ve genelde de sınıfın militan mücadele tarihinden öğrenmesini bilmesidir.

İşçi sınıfı kendine olan güvensizliğini ancak mücadele ile kırabilecektir. Zira ancak mücadele içerisinde ve sermaye ile karşı karşıya kaldığında, gücünü ölçme ve hissetme olanağına sahip olacaktır. 15-16 Haziran direnişini değerlendiren bir yazıda komünistler şöyle demişlerdi: “Eksik ve yetersiz olan işçi sınıfının ihtilalciliği değildir. Eksik ve yetersiz kalan sınıfın devrimciliğini ortaya çıkarmak için gösterilen ısrarlı, komple ve örgütlü çabadır. (...)”

Sınıf hareketinin yüzyıllık tarihi birikimi üzerinde yükselen bir patlama ve doruk noktası olan 15-16 Haziran'dan öğrenmek, ondan pratik dersler süzmek büyük bir ısrar ve hırsla Sertekleri(*) çoğaltmaktan geçiyor. Yeni 15-16 Haziranlar, her geçen gün çoğalan Serteklerin, Çukobirliklerin, Polisanların, Özetlerin omuzunda yükselecektir. Burada, sınıf zemininde işçi sınıfıyla kalıcı bağlar kuran, parti çekirdekleri oluşturan, mücadele içerisinde işçi sınıfının politik bilincini ve eylemini geliştiren, onu daha ileri hedeflere yönelten sınıf devrimcileri yeni 15-16 Haziranların da devrimci önderliğine soyunacaktır.” (Kızıl Bayrak, 7 Haziran '96)

(*) Sertek: Gebze'de kurulan küçük, hiç bir mücadele geçmişi olmayan bir fabrikada komünistlerin önderliğinde patlak veren bir direniş.

Kızıl Bayrak 3 Yaşında!

Parti Ruhuyla İleri!

insan, komünist propaganda ve ajitasyonu belirlenmiş temel fabrikalara taşıyor, sınıfa dışardan seslenişi içerden bağlarla bütünleştirmek için hızla olanaklar yaratmaya çalışıyordu. O dönemi karakterize eden esas faaliyetimiz, yoğun bir militan gazete satışı, özel sayı dağıtımı ve afiş kampanyaları olmuştur. Politik gündeme bu araçlarla müdahale ediyor, sosyalizm ve devrim şiarlarını yükseltiyorduk.

Sınıfı eksen alan bu militan ve düşman karşısında boyun eğmez faaliyetimiz bir çok genç gücü etkileyip faaliyetimize katıyor, sınıfla dolaysız bağlarımızın hızla çoğalmasına neden oluyordu.

Bu süreçte biriktirdiğimiz güç ve olanakları, sürecin bize dayattığı yeni görevleri yerine getirmek üzere değerlendirerek ilk bölge faaliyetlerimizi başlattık. Başından itibaren hedef aldığımız Tersaneler, Tekel, Sümerbank vb. gibi bir dizi stratejik önemdeki fabrikanın yanı sıra, artık İstanbul'un çeşitli fabrika bölgelerini ve işçi-emekçi semtini genel propaganda araçlarımızla kuşatmak alanında önemli adımlar attık. İnisiyatifli yerel çalışmalar başlatarak esas mesafeyi ise sınıf ve kitle çalışmasında kaydettik. O dönemde Şişli ve Eminönü belediyesinden Polisan, Retrans ve Asmaş'a, K. Çekmece belediyesinden Öztekin'e patlak veren tüm direnişlere müdahale ediyor, bir çok fabrikaya bizzat özgül sorunları üzerinden sesleniyorduk. Hedef aldığımız kitleyi fabrika ve işyeri başta olmak üzere, sendikası, semtinden, derneğinden, kahvesinden kuşatmaya çalışıyorduk.

İstanbul'da bölge faaliyetlerine başladığımız dönem, Ankara, Adana ve İzmir'deki ilk faaliyetlerimizin de kapsamını artırdığı, hızla yeni güçlere ulaştığı ve kendi altını ördüğü bir dönem olmuştur.

Faaliyetin kapsam ve düzeyindeki bu artış kendisini dolaysız olarak yayınlarımıza yansıtıyordu. Kızıl Bayrak gazetesi gerek patlak veren direnişlere özgün müdahaleler alanında olsun, gerek çeşitli kentlerde sınıf ve kitle hareketinde meydana gelen gelişmeleri yansıtmak ve yorumlamak alanında olsun, gerekse de sınıfın güncel ve özgül sorunlarına yanıt vermek alanında olsun kendisini sürekli geliştirmişti.

Geçmişte daha ziyade 1 Mayıs, 8 Mart, 15-16 Haziran vb. günlere dönük ve genel politik gündeme müdahale için kullandığımız özel sayılarımızı giderek özel alan ve birimlere dönük müdahalenin araçları olarak da devreye sokuyor, yalnızca merkezi değil, yerel düzeyde de etkin bir tarafa dönüşümlü kullanıyorduk.

Açık alanda, başta Kızıl Bayrak olmak üzere çeşitli araçlar üzerinden yürüttüğümüz etkin propaganda faaliyeti, sınıf ve kitle çalışması komünist harekete bir çok yeni olanaklar açıyor, birbirini güçlendirip besliyordu. Eksen aldığımız partileşme sürecinde katedilen her mesafe açık alan faaliyetinde de bir gelişme anlamına geliyordu.

Bu dönemde yürüttüğümüz seçim, sınıf dayanışma kampanyası ve gezisi, 1 Mayıs vb. gibi bir dizi politik kampanyada sağladığımız etkinlik Kızıl Bayrak'ın giderek daha geniş işçi ve emekçi yığınlar içerisinde işçi sınıfı davasının savunucusu ve temsilcisi olarak tanınmasını ve benimsenmesini sağlıyordu. Bu noktadan sonra, propaganda ve ajitasyon çalışmamızın yaygınlık ve sürekliliğinin, sınıf ve kitle çalışmasında gösterdiğimiz ısrar ve sağladığımız derinleşmenin yarattığı etkileri toparlamak ve örgütlemek alanında da giderek mesafe almaya başlıyorduk.

Geçen yıl zindan direnişleri sırasında örgütlediğimiz Cumartesi Anaları eyleminde, '96 1 Mayıs'ında ve en son da "Aydınlık için 1 dakika karanlık" kampanyasının bitişi tarihi olan 28 Şubat'ta çağrısını yaptığımız Taksim ve Kadıköy eylemlerinde seferber edebildiğimiz kitleler bunun en somut göstergesidir.

Sınıf eksenli çalışmamızın doğasına uygun olarak bugün harekete geçirdiğimiz kitlelerin ezici çoğunluğu işçilerden oluşmaktadır. Bir çok fabrikada ve mevzi direnişin içerisinde bizzat yer alan yoldaşlarımız, taraftar ve okurlarımız sınıf ve kitle önderi vasıflarını hızla geliştirmektedir. Geline aşamada işçi sınıfı içerisinde yaşanan gelişmelerin içerisinde bizzat yer alıyor, bir taraf olarak ortaya çıkıyor, devrimci politikalarımıza sınıf içerisinde somut bir etkinlik alanı açabiliyoruz. Faaliyetin kapsamıyla birlikte hızla genişleyen açık alan kolektifimizin bugün bir çok üyesi ve faaliyetimize değişik düzeylerde katılan taraftarlarımızın çoğu işçilerden oluşuyor. Komünist açık alan kadrosunun sınıf devrimcisi kimliğini bizzat fabrika zemininde üretmek alanında özel bir ısrar gösteriyoruz.

Zonguldak ve Bursa gibi iki sanayi kentinde açmış olduğumuz temsilciliklerimiz, Ekim Gençliği gazetesi ve Tekstil İşçileri Bülteni gibi yayınlar üzerinden başlattığımız ve hızla mesafe aldığımız özgül alanlara dönük faaliyetlerimiz, en önemlisi de Kızıl Bayrak'ın periyodunu 1 haftaya indirmemiz komünist açık alan faaliyetinin adım adım genişlediğinin ve yetkinleştiğinin en somut ifadeleri oldular.

Özetsiz PDF Kitap Arşivi - <https://tranteke.org> Kızıl Bayrak atılımı herşeyden önce komünist açık alan

faaliyetinde yeni bir hız ve tempo kazanmamız anlamına gelmiştir. "Parti ve atılımlar" yılında sınıf ve kitle hareketinin ihtiyaçlarını karşılamak ancak politik ve toplumsal gelişmelerin hızına yetişebildiğimiz, yeni kitle hareketinin ortaya çıkardığı olanakları işçi sınıfını politikleştirmek için en etkin tarzda kullanabildiğimiz, devrimci politikalarımızla sınıfın önünü her somut gelişmede ve sürekli bir tarzda açabildiğimiz ölçüde olanaklı olacağı açıktır. Bu ise herşeyden önce gelişmelere yetişmeyi, onların içinde ve önünde olmayı zorunlu kılmaktadır.

Kızıl Bayrak gazetesinin periyodunu haftalık çıkarmak böyle bir ihtiyacın ürünü olmuştur. Ancak öte yandan haftalık gazeteyle yayınınızın içeriğini de yetkinleştirmek ve zenginleştirmek üzere bir çok adım attık.

İşçi sınıfının ve onun bağımsız ideolojisinin bir temsilcisi olarak Kızıl Bayrak faaliyetinin ekseninde, daha başından itibaren, Kürt sorunundan faşizme, emperyalizmden din sorununa, kadın ve gençlikten çevre sorununa dek, kapitalizmin kaynaklık ettiği tüm temel toplumsal sorunlara ilişkin komünist hareketin sağladığı ideolojik açıklığı, sınıf hareketinin öünü açan somut politikalar ve taktikler halinde yeniden üretmek yer almıştır.

Tüm bu alanlarda yayın çizgimizde somutlanan bir süreklilik ve kurumsallaşma sağlamak amacıyla haftalık periyodla birlikte bazı sayfaları sabitleştirmek hedefini önümüze koyduk. Kültür-Sanat, Gençlik, Kürt sorunu ve Kamu hareketi alanlarında bu doğrultudaki ilk adımlarımızı bugünden atmış bulunuyoruz. Önümüzde bu konu sayfalarını yalnızca kalıcılaştırmak ve süreklileştirmek hedefi değil, aynı zamanda geliştirmek ve genişletmek hedefi de bulunmaktadır.

Haftalık Kızıl Bayrak'a 24 sayfa üzerinden başladık, ancak daha işin başında bu sayfa sayısının ne üretimlerimizi kucaklayabildiğini, ne de partileşme sürecinin bize dayattığı ihtiyaçlara yanıt vermekte yeterli olduğunu gördük. Sayfa sayımızı 28'e çıkararak gazetemizde daha doyurucu ve zengin bir yayın bütünlüğünü sağlamak doğrultusunda önemli bir adım attık.

Kızıl Bayrak'ın 3. yayın yılını doldurduğu bir aşamada komünist açık alan faaliyetinin ulaşmış olduğu düzey, komünist işçi partisinin inşası sürecinin organik bir halkası olarak kavranmalıdır. Kuşkusuz bugün hem yayın alanında hem de açık alan faaliyetinin bir çok başka alanında henüz daha önemli eksiklik ve kusurlarla malulüz.

Ancak esas olan gelişme çizgimizin bugün yakaladığı ivmedir. Esas olan parti ruhunun komünist hareketin her alanında ete kemiğe kavuşmasıdır.

Kızıl Bayrak'ın çıktığı ilk günlerde açık alanda konumlanmış sınırlı sayıda

Kamyon sürücülerinin Euro-grevi

Geçen Mart ayında Belçika'nın Vilvorde kentindeki Renault üretim biriminin kapatılma girişiminin neden olduğu ilk Euro-grev'e, 9 Haziran günü kamyon sürücülere bir yenisini eklediler. Böylece, Avrupa'da emekçilerin ortak ve birleşik eylemleri artık somut bir gerçeğe dönüşme sürecine fiilen girmiş bulunuyor.

1996 yılı Kasım ayı sonlarında, Fransız kamyon sürücülerinin 12 gün süren başarılı eylemi yaşanmıştı. Bu, sözkonusu sektörde o güne kadar eşine hiç raslanmamış bir eylemdi. O sırada yayınladığımız değerlendirmelerde Fransız kamyoncularının başarılı direnişlerinin bu yönüne işaret ettikten sonra, eylemin gerek Fransa'da gerekse de etkisini doğrudan hissettirdiği diğer Avrupa ülkelerinde yarattığı mücadele dinamiklerine dikkatleri çekmiştik: *"Fransız kamyon sürücülerinin bu stratejik sektörü kendi ülkelerinde felce uğratmaları, Avrupa'nın bir çok ülkesinde emekçilere, eylemlerinin kıtanın tamamında yaratabileceği etkilerin menzili göstermiştir. Emekçiler, yalnız tek tek ülkeleri değil, kıtanın tamamını sarsmanın hiç de zor olmadığını görmüşlerdir. Avrupa Ekonomik Topluluğunun karar mercilerinin üssü Brüksel'de, şimdilik henüz çok küçük ölçekte de olsa, birleşik ortak eylemlerin örgütlenmeye başlanması, Avrupa düzeyindeki işçi hareketinde olumlu gelişmelerin başlangıcını oluşturmaktadır."*

Bu eylemin genel anlamda yani mücadele dinamiği bakımından emekçiler üzerinde kalıcı izler bıraktığı kısa zaman içinde açığa çıktı ve meyvesini vermeye başladı. Vilvorde'da Mart 97'de örgütlenen ve ileri bir sıçrayışı ifade eden ilk Euro-grev, bir bakıma, ilhamını ve dinamiğini bu süreçten almıştı. Dahası, tüm eksiklerine rağmen, Avrupa genelini kapsayan yeni bir mücadele perspektifinin oluşumunun ilk basamağını oluşturmuştu.

Sadece ulaşım sektörüyle sınırlı kalınarak bakıldığında bile, birbirini izleyen örnekler görmekteyiz. Aynı zaman dilimi içinde, Fransız örneğinden esinlenen Danimarkalı kamyon sürücülerinde de, dört gün süren benzer nitelikte bir eylem gerçekleştirmişlerdi. Ülkedeki 5000 kamyon şoföründen 3500'ünün katıldığı eylem dört gün boyunca yaşamı felce uğratınca, hükümet eylemcilerin taleplerini kabul etmek zorunda kalmıştı. Bu yılın Ocak ayında, Kamyon sürücülerinin mücadelelerinden aldıkları güçle, Fransa'da toplu taşıma sektöründe

çalışan sürücüler de benzer talepler (emeklilik yaş haddinin 55'e indirilmesi, çalışma saatlerinin düşürülmesi, koşullarının düzeltilmesi vb.) için bir kaç hafta süren bir eylem gerçekleştirmişlerdi. Hemen ardından, yani geçen Şubat ayı başında, İspanyol kamyon sürücülerinde de benzer talepler için seferber olmuş, başarısızlıkla sonuçlanmasına karşın, sert bir direniş örgütlemeyi başarmışlardı.

Aradan geçen kısa sürenin tek tek ülkelerde kazandırdığı deneyimler, bugün artık ortak bir ifade biçimi kazanma seyrine girmiş bulunuyorlar. Düne kadar mücadele alanında adları dahi nadir duyulan bu sektör çalışanları, önce tek tek ülkelerde ve farklı zaman dilimleri içinde eyleme gittikten sonra, bugün de Avrupa bağlamında ortak direniş örgütlemenin gereğini kavramış, bilincine kavuşmuş durumdadırlar.

9 Haziran günü kamyon sürücülerinin örgütlediği ikinci Euro-grev nedeniyle, tarihte ilk defa bir çok Avrupa ülkesinin, Almanya'nın, Fransa'nın, İtalya'nın, İspanya'nın, Portekiz'in sınır giriş-çıkışları, bazı oto yolları değişik ulustan sürücünün ortaklaşa oluşturduğu barikatlar sonucu trafiğe kapandı. İngiltere'den United Road Transport Union kıtaya bir delegasyon göndererek eylemi destekledi. Eylemcilerin taleplerini özetleyen ortak bildiriler dokuz ayrı dilden yayınlanarak dağıtıldı. Katılımın en yoğun olarak Fransa'da görüldüğü eyleme İngiliz ve Alman ulaşım sektörü sendikalarının gerekli katkısı yapmadıkları eleştirildi.

Bugüne kadar, AET Bakanlar Konseyi toplantılarına, ya bazı umutlar bağlanır, ya da büyük bir ilgisizlik içinde geçerdi. Bu gün emekçiler bu toplantıların gündemine peşinen örgütlenen ortak eylemlerle girmeye çalışmaktadırlar. 19 Haziran günü yapılacak olan AET Bakanlar Konseyi toplantısına kamyon sürücülerini taleplerini dayatarak Avrupa'nın genelinde uygulanması için ortak bir yasal mevzuat hazırlanmasını istiyorlar. Ücret sorununun yanısıra, çalışma sürelerinin, emeklilik yaşının, çalışma koşullarının Avrupa genelinde standartlaştırılması, özetle kamyon sürücülerinin ortak taleplerini oluşturmaktadır. Bu taleplerin arka planını ise ulaşım sektörü çalışanları arasında gününbirlik kızıştırılan rekabetin reddi yatmaktadır. Bu rekabeti barikatlara takılı kalan bir İngiliz sürücü Cleve Peace şöyle tanımlıyor: *"Bizim memlekette işsizliğin baskısı o kadar yükündür ki önerilen işsizlik ödeneği kabul etmeye mecburuz."*

Euro yürüyüş

Dünyaya tek kutuplu kapitalist sistem hakim kılınmış durumda. Doğu Bloku'nun yıkılmasıyla emperyalizme muazzam genişlikte yeni pazarlar açılmış, dünyanın dört bir yanında sürdürülen savaşlar ile bu yeni pazarların yanısıra eski pazar ve etkinlik sahaları üzerinde dünya haritasının yeniden çizimi sürecine girilmiş durumdadır. Ne var ki kapitalizmin bu 'tarihi yengisi' ilan edildiği ve propaganda edildiği gibi yapısal krizini geçici bir süre için de olsa örtmenin, bir ferahlama/soluklanma dönemine girmenin sonucunu beraberinde getirmedi. Emperyalist metropollerde ne toplumsal refah düzeyi, sosyal kazanımlar artı ne işsizlikte, ne sefaletin yaygınlaşmasında bir gerileme/düzelleme yaşandı ne de herhangi başka temel bir toplumsal soruna kısmi/göstermelik dahi olsa bir çözüm getirebilindi. Tersine saldırı sadece bağımlı ülkelerde, "yeni sömürü alanlarında" değil bunlara ek olarak bizzat emperyalist metropollerde yükseltildi. Sermaye bilinçsizce, gözükara ve plansız değil önceden iyi tasarlanmış tam bir sınıf birliği içinde ve çeşitli kurum ve aygıtlarının da özel bir tarzda devreye sokulmasıyla bir türlü aşamıyacağını kendisinin de çok iyi bildiği krizinin çığ gibi artan yükünü kendi işçi sınıfına ve emekçi yığınlarına yüklemeye elinden geline ardına koymamaya başladı.

Avrupa emperyalizmi, bu saldırısını gerçekleştirirken Avrupa Birliği'ni böylesi bir silah olarak kullanıyor. Onu mahali aygıtların yanısıra Avrupa çapında hem kitleleri manipüle etme, propagandasına meşru kılıflar uydurmada ve hemde bizzat onu sermayenin ortak saldırı kurumu olarak özel bir tarzda kullanmaktadır. Özelleştirme saldırısı, işsizlik, geçmiş Avrupa devrimlerinin ve sosyalizm mücadelelerinden miras kalan sosyal kazanımların her alanda gasp edilmesiyle sosyal devlet mefhumunun tarihe gömülmesinde, kitlesel işsizlik saldırısında, genelde örgütsüzleştirme saldırısı ve özelde sendikaların işlevsizleştirilmesi/birer burjuva kurumu haline getirilmesinde Avrupa Birliği hep özel bir rol oynadı.

Maastricht antlaşması da bu saldırının bir parçasıdır. Bu antlaşmanın bir sonucu niteliğine büründürülmeye çalışılıyor. Ortak para

birimi, ortak pazar, ortak Avrupa, ortak çalışma yasaları, ortak sosyal kanunlar ortak ekonomi ve siyaset aldatmacasının ardında nelerin saklı olduğuna Avrupa'daki genel duruma ve son birkaç yılda yaşanan topyekün saldırı ve sonuçlarına bakmak yeterlidir. Görülecek olan ikinci emperyalist paylaşım savaşından bu yana en yüksek işsizlik, en yüksek fakirlik, sefalet, hak gaspı, yabancı düşmanlığı ve artan faşist örgütlenme olacaktır.

Azgın emperyalistler arası rekabet Avrupa Birliği ülkeleri içinde hiç bir biçimde hafiflemiş olmuyor. Tersine bu rekabeti de daha rahat sürdürebilmek için kendi işçi sınıflarını ve emekçi yığınlarını daha rahat sömürebilmek için girilen bir sınıf ittifakıdır aynı zamanda. Emperyalistler kaçınılmaz olarak hem birbirleriyle kıyasıya bir rekabete girmek hem de daha yoğun ortak bir emek sömürüsüne girmek durumdadırlar.

14 Haziran'da Hollanda'nın Amsterdam kentinde yapacakları toplantı da buna yönelik olacaktır. Emegi daha da yoğun sömürebilmek için ve buna karşı gelişecek toplumsal muhalefeti etkisizleştirmek için hangi noktalarda ittifaka gidileceğinden başka bir şey tartışılmıyacaktır orda.

Euro-Mitingi

Saldırıların kapsamı ve yoğunluğuna paralel olarak geçtiğimiz yıllarda Avrupa metropollerinde kitle mücadelesinde ve özellikle sınıf hareketinde de yeni bir döneme girildiğinin açık işaretleri verildi. Biriken hoşnutsuzluk ve öfke sık sık kendini dışa vurdu.

14 Haziranda gerçekleştirilecek Euro-Mitingi bu birikimin üzerinde yükselcek. Euro-Yürüşü ve Euro-Mitingi kendiliğinden doğan bir eylem biçimi değildir. Kapsamı da şu anda yürüyen 600 civarındaki eylemciyle sınırlı değildir.

Son dönemde çeşitli Avrupa ülkelerinde farklı biçim, kapsam, önderlik biçimleri ve sonuçlarla ama aynı saldırı şekillerine karşı yükseltilen mücadelelerin, sınıf çatışmalarında biriktirilen deneyim ve özellikle artan mücadele azminin zemini üzerinde böylesi bir girişim gerçekleşti. 14

Haziran eyleminde sadece işsizler, evsizler, kağıtsızlar değil, bunların yanısıra ve ağırlıklı olarak Avrupa işçi sınıfının öncü müfrezeleri yerini alacaktır. '95 yılında tüm Avrupayı sarsan Fransız proletaryası, Liverpool Liman işçileri, Vilvoord işçileri, Barcelona demiryolu işçileri, Hoesch-Tyssen işçileri ve geçtiğimiz dönemde sesini duyuran duyurmayan nice işletmelerin işçileri omuz omuza verecek. Avrupa sermayesinin politik temsilcilerini ve saldırgan politikalarını teşhir edecek, taleplerini dile getirecek, enternasyonal sınıf dayanışmasına yeni bir halka ekleyecek. Bununla da sınırlı kalınmayacak. Bugün çok daha yakıcı olan sınıf mücadelesi ile çok zayıf bir örgütlülüğe sahip işsizler ordusu ve kapitalist saldırılar sonucu toplumdaki tecrit edilen sosyal alt tabakalar ile 'kağıtsız' yabancı göçmenler arasında kalıcı bir köprüünün kurulmasında önemli bir adım atma fırsatını en iyi şekilde değerlendirme olanağını bulacaktır.

Bu eylem kuşkusuz taşıdığı zaafardan arınmış olmayacaktır. Dahası burjuva muhalefeti, çeşitli reformist akımları ve sol güçlerin bölünmüşlüğü en iyi şekilde devreye sokmak sureti ile bu zaafaların 14 Haziran'da da olabildiğince dışa vurulması ve derinleşmesi için yoğun bir çabanın içinde olacaktır.

Bu yüzden bu çabaları boş çıkartmak da devrimcilerin, öncü işçi ve komünistlerin önünde duran yakıcı bir görevdir. Bunun için koşullar tüm parçalanmışlığa, kurulan tüm tuzaklara ve güçlülere rağmen mevcuttur.

İşsizliğin, sefaletin, örgütsüzleştirilmenin, sosyal hak gasplarının, konutsuzluğun sorumlusu kapitalist sömürü düzeninin adını koymanın ve sosyalizm alternatifinin yükseltilmesinin, sınıfdaşlarıyla giriştiği sınıf birliğinin teşhir edilmesi ve karşısında uluslararası sınıf dayanışmasını sergilemenin fırsatı fazlasıyla olacaktır.

Tek tek somut taleplerin üzerinden atlanmadan, tersine Avrupa çapında ortak olan bu talepleri ortak bir hedefe kilitlemeyi başarmak önümüzde duran başlıca görev olacaktır.

Yoğun bir kitle katılımının yanısıra kitlenin alandaki konumlanışı, coşkulu duruşu, kaynaşması kaynaşması, dil ortaklığı yakalayabilmesi ve bizzat devrimci, sosyalist şiarları kapitalizmin teşhiri ve somut güncel taleplerle birleştirmesi başarımızın belirleyenleri olacaktır.

"Çalışma hakkı, göç etme hakkı, sendika ve toplu sözleşme hakkı, konut hakkı, ücretsiz eğitim ve sağlık hizmeti..." "Özelleştirme saldırısına, taşeronlaştırmaya, sınıfı atomize eden çeşitli uygulamalara, ırkçı uygulamalara hayır..."

Talepleri "sınıfa karşı sınıf, kapitalizme karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm" şiarı çerçevesinde, sınıf dayanışması ve sınıfın birliğine yönelik sloganlarla birleştirilmelidir.

14 Haziran'da Sokağa Euro-mitingine Amsterdam'a!

İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!

Kurtuluş Yok Tek Başına!

Ya Hep Beraber, Ya Hiçbirimiz!

Yaşasın Proletarya

Enternasyonalizmi!

Bolivya'da küçük üreticiler kararlı: "Üzerimize gelerseniz, silahlı ayaklanma ile yanıt veririz!"

ABD emperyalizmi, Latin Amerika'daki uşaklarıyla uyuşturucuya ve terörizme karşı ortak mücadele çerçevesinde özellikle koka bitkisi üreticilerini hedef seçti. Bölgedeki gerilla hareketlerinin kitle tabanını dağıtmak amacıyla büyük alanları kapsayan tarlalar ateşe verildi. Köylüler yerlerinden böylece sürülürken, boşaltılan bölgeler tarım tekellerinin denetimine verildi.

Bolivya'da koka bitkisi üretimi dışında başka yaşama olanağı olmayan köylüler, hükümetin Kapare bölgesini ateşe verme tehditlerine karşı silahlı direniş kararı aldıklarını bildirdiler. Köylü birliğinin başkanı Morales Ayma yaptığı açıklamada, ayaklanmanın binlerce köylüyü

kapsayacağını ve ilk etapta askeri merkez ve polis karakollarının hedef alınacağını belirtti.

Devlet bu açıklamadan sonra bölgeye askeri güç kaydırmaya başladı. Zira verilen vaatlerin yerine getirilmesi, oligarşinin ABD'den alacağı mali desteğin önkoşuludur. Bu doğrultuda bölge tamamen askerileştirilmek istenmektedir. Bu saldırılara paralel olarak özellikle son aylarda köylüler ile devlet güçleri arasında yoğun çatışmalar yaşandı. Çatışmalarda bir çok köylü yaşamını yitirdi.

Uzun bir dönemi kapsayan bu mücadele, küçük üreticilerin devlet güçlerine karşı ayaklanma potansiyelini geliştirmekte ve kararlılığını pekiştirmektedir.

Honduras'ta Kızılderili köylüler kazandılar

Yoksul Kızılderi köylülerin kararlılığı iktidara geri adım attırdı.

Tarım tekellerinin topraklarına el koymasına karşı harekete geçen köylüler hükümet tarafından vaadedilen toprak reformunun gerçekleşmesi talebiyle başkentte devlet başkanlık sarayı önünde açlık grevine başlamışlardı. 3 bin Kızılderili köylünün eylemi başarıyla sonuçlandı. "Ölmeye geldik, geri dönmeyeceğiz!" kararlılığı karşısında hükümet boyun eğmek zorunda kaldı. İlk etapta 2 bin hektar, önümüzdeki yıl ise 5 bin hektar toprağın köylülere verileceği açıklaması yapıldı. Kızılderili küçük üreticiler ancak resmi bir antlaşma imzalandıktan sonra geri dönmeyi kabul ettiler. Ayrıca hükümet Kızılderili'leri koruyan bir yasanın

çıkartılacağı ve Nisan ayında öldürülen iki Kızılderili önderin katillerinin bulunacağı vaadinde bulundu. Değişik insan hakları kuruluşlarından ve kilise temsilcilerinden oluşan bir komisyon yapılan antlaşmanın sonuçlarını denetleyecek.

Hükümeti bu geri adımı atmaya zorlayan en önemli etken, Kızılderili köylülerin kitlesel kararlılığının yanısıra ülkedeki kitle örgütlerinin ve sendikaların bu eylemi desteklemek için başkente yürüme kararı almaları oldu. Ayrıca uzun bir dönemdir Kızılderili'lerin Zapataların benzeri bir ayaklanmaya hazırlandıkları kamuoyu tarafından konuşuluyordu.

Bu kitlesel gösteriler ve kararlı adım atmaktan başka yolu kalmadı.

Cezayir seçimleri üzerine

Cezayir'de 5 Haziran seçimleri, daha isabetli bir ifade ile askeri faşist diktatörlüğün meşruluk kazanma "operasyonu"nun sonuçları, beklenti ve tahminler doğrultusunda gerçekleşti. Operasyon, devlet başkanı general Zerval'ın kurdurduğu "Ulusal Demokratik Birlik" partisinin çoğunluğu alması sonucu rejim açısından "zafer"le sonuçlanmış bulunuyor.

Devletin terör ve hilesinin baştan kesin olduğu "zaferin" şaibeli olup olmadığını yerinde denetlemek amacıyla, 33 devleti temsil eden Birleşmiş Milletler Gözlemci Komisyonu üyeleri Cezayir'e gönderildiler. Bu komisyon nihai bir rapor yayınlamadan dağıldı. Sayısız seçim bürosuna girmeleri yasaklanan, oy dökümünü izlemekten alıkonan, çoğunluğunu ordu mensupları ve polis kurumu personelinin oluşturduğu bir milyon civarında oyun nasıl ve hangi koşullarda kullanıldığını ise hiç görmeyen komisyon üyeleri, adeta turistik bir gezi yaparak döndüler. Gözlemleri 15 gün sonra Birleşmiş Milletler Örgütü (BMÖ) tarafından nihai bir rapora dönüştürülerek yayınlanacak. Aynı amaçla Cezayir'de bulunan bir başka delegasyon olan Afrika Birliği Örgütü temsilcileri ise, oy kullanımının hiçbir şaibeye yer bırakmayacak bir şeffaflık koşullarında gerçekleştiğini belirttiler.

Cezayir'de sözkonusu seçim sonuçlarının, benzer nitelikteki rejimlerin sayısız ülkede sayısız defa düzenlediği referandumlar, seçimler vb. düşünüldüğünde değerlendirildiğinde, farklı olması mümkün değildi. İktidarın tüm kilit mevkilerini zaptetmiş, ekonomik, politik, idari ve kültürel olarak topluma eşine az rastlanır bir zorbalık ve şiddet ile hükmeden ve egemenliğinin sürekliliğini salt zora borçlu olan bir rejimdir sözkonusu olan. Böyle bir rejimin oy pusulasının gücü ile alaşağı edildiği, ayrıcalıklarından alıkonulduğu, arpalıklarından kovulduğu hiçbir zaman görülmemiştir. Bir askeri-sivil mafya koalisyonunun ülkenin tüm zenginliklerini uluslararası tekelere peşkeş çektiği ve talanın kırıntılarını aralarında paylaştığı Cezayir de bu kategoriye girdiği için, seçim sonuçlarının böyle olmasında şaşılacak bir yanı yoktur.

Seçim sonuçlarına ilişkin ikinci gözlem ise, Birleşmiş Milletler Örgütü ve Afrika Birliği Örgütü (OUA) aracılığı ile ifade edilen tavadır. Cezayir'in emperyalist güçler için ne denli iştah kabartıcı bir pazar ve rekabet konusu bir egemenlik alanı olduğu biliniyor. Günümüz koşullarında mevcut iktidar ülke zenginliklerinin talanının esas teminatını oluşturmaktadır. Emperyalist güçlerin ve onların yeminli çıkarlarının temsilcilerinden oluşan BMÖ ve OUA gözlemci komisyonlarının seçimlere ilişkin tavırları Cezayir'in ne denli kızgın bir rekabete konu olduğunu göstermektedir. Aleni şaibeye rağmen OUA temsilcileri şeffaflıkta kusur olmadığını beyan ederlerken, BMÖ temsilcileri de ortak ve nihai bir rapor yayınlamamakla ve işi ertelemekle aslında aynı tavrı paylaşılmaktadır. Yani hiçbir güç, talanın tellalı ve Cezayir halkının kasabı olan cuntayı örselemeye ve dolayısıyla ülke pazarından bir hisse koparma şansını tehlikeye sokmaya yanaşmamaktadır. Birleşmiş Milletler Örgütü temsilcilerinin hile ve zorbalıklara ilişkin yukarıda özetlenen gözlemleri suç ortaklığına kılıf oluşturmaktan öte hiçbir değeri olmayan kamuoyuna yönelik bireysel şerhler niteliğindedir.

Nijerya'daki faşist rejim Sierra Leone'ye saldırdı

Haziran ayı başında Nijerya donanması Sierra Leone'nin başkenti Freetown'a saldırdı. Bu saldırının nedeni, Sierra Leone'da gerçekleştirilen askeri darbe. Nijerya'nın faşist devlet başkanı Abache, sözkonusu saldırıyı, bu ülkedeki "demokratik hükümeti korumak ve bölge barışını sağlamak" biçiminde gerekçelendiriyor!

Oysa güya Sierra Leone'deki "demokrasi"nin bekçiliğine soyunan Nijerya'daki askeri rejimin bizzat kendisi Nijerya halkına kan kusturuyor. Sözde bölge "barış"ını koruma misyonunun üstlenen faşist Abache cuntası, zaten çok iğreti bulunan bölge dengelerini daha da sarsıyor.

Nijerya: Kendisi de askeri faşist cunta ile yönetilen bir ülke

Afrika'nın en büyük nüfuslu (1995 sayımına göre 112 milyon) ülkesi olan Nijerya, petrol ve yeraltı zenginliklerinin yanı sıra proletaryasının göreceli gelişmişliğinden dolayı da, Afrika kıtasında en hızlı gelişme olanaklarına sahip ülkelerin başında geliyor. Bu nedenle Batı Afrika'da özel bir konumu ve ağırlığı var. Fakat tüm Afrika kıtasında olduğu gibi Nijerya'da da yeraltı ve yerüstü zenginlikleri emperyalistler ve işbirlikçi burjuvazi tarafından gaspedilmektedir. Halkın payına ise açlık, sefalet ve askeri cuntaların dizginsiz baskı ve terörü düşmektedir.

Bugün iktidardaki askeri cunta, 1993'te gerçekleştirilen seçimlerin sonuçlarını geçersiz saymakla kalmadı, o günden bu yana, gelişen toplumsal muhalefeti bastırmak için her türlü yol ve yöntemi kullandı. Dayanılmaz baskıcı bir faşist dikta rejimini kurumsallaştırdı.

'93'teki parlamento seçimlerini kazanan Mesut K.O. Abiola, cuntanın kararını tanımamış ve kendini devlet başkanı ilan etmişti. Bunun üzerine cuntanın şefi general Sani Abacha tarafından tutuklatılarak hapse atıldı. Fakat özellikle Batı emperyalizmi tarafından lanse edildiğinin aksine, Abiola gerçekte hiç demevcut iktidara bir "demokratik" alternatif oluşturmamaktadır. Batı medyasının argümanı Abiola'nın seçimlerdeki yüksek "halk desteği"dir. Gerçekte ise son seçim sonuçları, Nijerya halklarının Abiola'nın yanında olmasının değil, fakat cuntanın karşısında olmasının bir göstergesi idi. Baskılardan ve yoğun sömürüden bunalmış halk, generallerin adayının karşısındaki tek "alternatif"e

yönelmişti.

Abiola gerçekte emperyalistlerin favorisiydi ve uluslararası ITT tekeli ile çok yakın ilişkileri olan birisiydi. Bu tekelin bozuk sicili bile Abiola'nın kimliği hakkında yeterli bir açıklık sağlamaktadır. ITT, Şili'deki dolaysız karşı-devrimci faaliyetinin yanı sıra, Nijerya'daki değişik askeri cuntalara yakınlığı ile nam salmış bir tekeldir.

Toplumsal muhalefetin önünde işçiler var

Abiola'nın seçimlerdeki başarısı, yığınların cuntaya karşı tepkisini ortaya koyuyordu. Bunu daha sonraki kitle hareketliliği üzerinden de görmek mümkündür. Bu kitle hareketliliğinin başını, tüm baskı ve teröre rağmen, hep Nijerya proletaryası çekmiştir. Petrol ve gaz sanayiinde 1994'te gerçekleştirilen militan genel grev bunun bir örneğidir. 150 bin işçi, Abiola'nın etkisi altında olmakla tanınan sendika bürokrasisinin tüm engelleme çabalarına rağmen, tabandan uyguladığı basınçla grev kararı almayı başardı. Bununla da kalmadı, 3.5 milyon üyeli sendika konfederasyonu NLC'yi de genel greve zorladı. Petrol işçileri, genel grev çağrısı yapmamak için bin dereden su getiren NLC bürokratlarını protesto etmek için NCL binasını işgal ettiler ve yaktılar. Sendika başkanlarını işçi düşmanı ve hain ilan ettiler. Bu kararlılık greve katılımı önemli bir rol oynadı.

Sözkonusu grev süreci Nijerya işçi sınıfı için önemli bir deneyim oldu. İşçilerin ısrarlı, birleşik ve inatçı mücadelesi, sendika bürokrasisini ülke çapında bir genel grevi örgütlemeye zorlamakla kalmadı, daha önemlisi, çok

önemli bir mücadele okulu işlevi de gördü. Grev kendi özgün mücadele kurumlarını da yarattı. Tabanda grev, bilgilendirme, eğitim ve dayanışma komiteleri kuruldu. Halkın grevden fazla zarar görmemesi ve desteğini artırması için, işçiler pazar satıcılarıyla dahi ortak komiteler kurdular. Genel grev iki gün sonra devletin kolluk güçleri tarafından şiddet kullanılarak bastırılabilirdi. Fakat buna rağmen büyük bir başarı sağladı. İki gün boyunca ülke gelirinin %90'ını sağlayan petrol üretim tamamen durdu. Beklenenin çok üzerinde bir genel katılım, dayanışma ve militan bir direniş sergilendi. Sendika yöneticileri devletin tehditleri karşısında grevi sona erdirdiler. Fakat bu hain tutumları onları zindanlara atılmaktan kurtarmaya yetmedi.

Bu grev sonrasında öncekilerle kıyaslanamayacak kapsamda bir terör dalgası estirildi. Toplumsal muhalefet kelimenin tam anlamıyla susturuldu. Bu durum bugüne kadar en ufak bir hafifletme yaşanmaksızın devam etmektedir. O günden bu yana yüzbinlerce kişi işkenceden geçirilerek tutuklandı, katledildi veya fişlendi. Yıllardır hakim önüne çıkarılmayan 70 bin Nijeryalı zindanlarda çürütülmektedir. '95 yılında, aralarında petrol tekellerinin doğa tahribatına karşı çıkan ve yerel kabilelerin haklarını savunan yazar Ken Saro-Wiwa'nın da bulunduğu 200 kişi idam edildi. Özellikle geçtiğimiz yılın sonlarında yoğunlaşmaya başlayan yargısız infaz dalgası hala sürmektedir. Hedef başta burjuva muhalefetinin politik temsilcileri olmak üzere tüm muhalif siyasal oluşum ve temsilcilerdir.

Nijerya'da ezilen yığınların rejime karşı tepki ve hoşnutsuzluğu büyümektedir. Faşist cuntanın terörü, derinleşen ekonomik kriz ve bölgesel gerginlikler (özellikle Sierra Leone sorunu), Nijerya'yı patlamaya hazır bir barut fıçısı haline getirmiştir.

Faşist cunta gölgesinde azgın emperyalist sömürü

Nijerya petrol ihraç eden ülkeler sıralamasında dokuzuncu durumdadır. Buna rağmen ciddi bir akaryakıt sıkıntısı çekmektedir. Geçtiğimiz ilkbaharda benzin sıkıntısından dolayı 6 milyon nüfuslu Lagos'ta ve başkent Abuja'da toplu taşıma ve nakliyat sektörleri durma noktasına geldi. Bunun nedeni petrol ithal edilemediği için petrol ithal edilemediği için.

yükselen protestolarına boyun eğerek bu "önlem"ini ertelemek zorunda kaldı.

Nijerya burjuvazisi emperyalist efendilerine tam sadakat göstermektedir. Petrol'den elde edilen gelirlerin çok büyük bir bölümü Shell, Chevron, Mobil, Ashland, Texaco gibi uluslararası petrol tekellerin kasalarına akmaktadır. Geriye kalan bölümü ise generallerin ve Nijerya burjuvazisinin zenginliklerine zenginlik katmaktadır. Dış boru 30 milyar doların üzerindedir. "Ulusal bağımsızlık"ın 37. yılında, kişi başına gelir, petrol üretiminin başladığı 1965 yılı rakamlarının bile altındadır. İşsizlik resmi rakamlara göre %28'dir. Büyük şehirlerde çalışabilir nüfusun yarısından fazlası işsizdir.

Tüketim mallarındaki aşırı fiyat artışları fakirlik ve sefaleti görülmemiş boyutlarda derinleştirmektedir. İnsanlar büyük ölçüde çeşitli hayvan derilerinden yaptıkları çorba ile beslenmektedirler. Öyle ki deri sanayi büyük bir hammadde ve dolayısıyla üretim kriziyle karşı karşıyadır.

Fakat buna rağmen Nijerya burjuvazisi ve onun faşist iktidarı egemenliğini sürdürmeyi başarabilmektedir. Zira mevcut muhalif güçlerin hiçbirisi Nijerya halkları için bir alternatif oluşturmamaktadır. Nijerya proletaryası da tüm mücadele deneyimine ve içten içten kaynaklı hoşnutsuzluğuna rağmen, gerçek bir önderlikten yoksundur. Millitan ve mücadeleciler öncü işçilerin ezici bir çoğunluğu rejim tarafından ya katledilmiş, ya da zindanlara atılmıştır. Mevcut sendikal önderlik de, onun bilincini, ya sınıf işbirlikçi tutumuyla, ya da çarpık/gerici etnik yönlendirmelerle bulandırmaktadır.

Nijerya önümüzdeki süreçte ciddi karışıklara gebe. Fakat burada yaşanacak bir çatışma, sömürenler-sömürülenler ekseninden çok "etnik" bir eksen üzerinde yükseleceğinin işaretlerini veriyor. Nijerya burjuvazisi, emperyalistlerin de teşvikiyle, etnik sorunları kışkırtıyor. 1967-70 yılları arasında yaşanan iç savaş yeniden canlandırılmaya çalışılıyor. Petrol yağmasından İbos kabilesi üyesi burjuvaların mı, yoksa Housa-Yoruba ittifakına mensup burjuvaların mı daha çok pay alacağı sorunu ön plana çıkartılıyor.

Nijerya'da üst üste yığılan sorunlar patlama öğelerini biriktirmektedir. Nijerya işçi sınıfı kendi devrimci önderliğini yaratamadığı sürece, bu patlama dinamikleri işbirlikçi burjuvazi ve emperyalistler tarafından rahatlıkla etnik gericilik kanallarına akıtılabilecektir.

Sierra Leone'de askeri darbe

Sierra Leone, askeri darbeler ve cunta iktidarlariyla sık sık yüzyüze kalan, Liberya ile Nijerya'nın komşusu olan bir Batı Afrika ülkesidir.

25 Mayıs'ta gerçekleştirilen askeri darbe, yalnızca uzun bir süre sonra yapılan serbest seçimler sonucu iktidara gelen bir hükümeti devirmesi bakımından değil, bölgedeki dengeleri etkilemesi bakımından da özel bir önem taşımaktadır.

Sierra Leone yıllardır bir iç savaş yaşıyor. Bu savaşta bugüne kadar onbini aşkın insan hayatını kaybetti. Nüfusun yarısından fazlası göç etmek zorunda kaldı. İç savaşı bahane eden ordu, 1991'den bu yana iktidara yerleşmiş bulunuyor. Ne var ki askeri rejim, ülkedeki savaşa, sefalet ve kaosa son vermek bir yana, sorunların daha da ağırlaşmasının baş sorumlusu durumundadır.

1996 yılında, başını demokratik kitle örgütlerinin çektiği muhalefet sokaklara taşı ve ciddi boyutlar kazandı. Bu gelişme karşısında "barış" ve "hukuk devleti" taleplerine göstermelik tavizler verildi. Bunun üzerine general Strasser yeni bir darbe gerçekleştirdi. Yeni darbeci başkan, biricik gündem maddesi serbest seçimlerin ertelenmesi olan bir "Ulusal Kongre" topladı. Cuntacılar serbest seçimleri ertelediler. Fakat bu adım toplumda zaten kabarmış bulunan öfke ateşini yalnızca körükledi. Şiddeti giderek artan toplumsal muhalefet, askeri rejimi "demokratikleşme paketi"ni kabul etmeye zorladı.

Bu "paket"in en önemli maddelerinden biri, serbest seçim talebiydi. Bu seçim (1967 yılından bu yana ilk kez) geçtiğimiz yılın 26-27 Şubat'ında gerçekleştirildi. İlk turu %36'lık oy oranı ile kazanan Sierra Leone Halk Partisi (SLPP), 15 Mart'ta yapılan ikinci turda %59,5 oy aldı. Böylece Birleşik Ulusal Halk Partisi karşısında üstünlük sağladı.

Yeni hükümetin en dikkate değer icraatı, Birleşik Devrimci Cephe (RUF) ile 30 Kasım '96'da imzalamış olduğu barış antlaşmasıydı. Yeni hükümet, yolsuzluklara son vermek şöyle dursun, cebini dolduran bir çıkar grubu haline geldi. "Barış" özlemleriyle sokaklara çıkan Sierra Leone halkı, yeni bir darbe ile yüzyüze kaldı.

Darbeyi gerçekleştiren Koroma, '96 Eylül'ünde de aynı girişimde bulunmuş, fakat başarısızlığa uğrayarak tutuklanmıştı. Özel korumalı tutukeviden darbe günü (25 Mayıs) çıkartılan general Koroma, 30 Mayıs'ta yapılan BM toplantısında içişlerine karışılmaması talebinde bulundu.

3 Haziran'da Nijerya donanması Sierra Leone'nin başkenti Freetown'a saldırdı. Böylece iki ülke arasında savaş başladı. Nijerya'nın faşist devlet başkanı Abache, saldırıyı "Sierra Leone'deki demokratik hükümeti korumak ve bölge barışını sağlamak"la gerekçelendiriyor!

Sierra Leone'de gerçekleştirilen darbede olduğu gibi Nijerya'nın giriştiği savaşta da "hak-hukuk" aramak boşunadır. Söz konusu olan yalnızca emperyalistler ve yerli egemenler arasındaki çıkar savaşlarıdır. Bu savaş bölgedeki iğreti dengeleri sarsmakta, emperyalistler ve işbirlikçisi yerli çıkar grupları arasındaki çatışmaları derinleştirmektedir.

Kitlese katliamlar, sefalet, açlık, Afrika halklarının yaşamının bir parçası haline gelmiştir. Emperyalistler, işbirlikçi rejimler sayesinde ve bölge halklarının acıları ve yıkımı pahasına, egemenlik alanlarını genişletmeye ve pekiştirmeye çalışmaktadırlar.

Kongo'da karışıklıklar ve klikler savaşı

Mobuto'nun kovulmasıyla Zaire'de gerçekleşen iktidar değişikliğinin bölgedeki ilişki ve güçler dengesini hallaç pamuğu gibi savuracağı bekleniyordu. Bu beklenti nehrin öbür yakasındaki Kongo'nun başkenti Brazzaville'in bir haftadır sahne olduğu çatışmalarla ilk doğrulanmasını bulmuş oluyor. Kongo'da şimdiki başkan Pascal Lissouba ile eski başkan Denis Sassou-Nguesso, 27 Temmuz için yapılması öngörülmesi olan başkanlık seçimlerini bekleme sabrı göstermeden, iktidar sorununu çözmek için milislerini karşılıklı devreye soktular.

Zaire'deki iktidar değişikliğinin ilk doğrudan uzantısını oluşturan Kongo krizi, iç faktörler ya da toplumsal dinamiklerden kaynaklanmamaktadır. 1984 sayımına göre 2,5 milyonun üstünde bir nüfusu bulunan Zaire gibi frankofon (Fransız yanlısı) bir ülke olan Kongo'nun, bir iktidar değişimini gerektiren sorunlarla başbaşa olmadığı kuşkusuz iddia edilemez. Zengin petrol kaynaklarının Fransız petrol tekeli Elf tarafından gaspedildiği, değerli madenlerini ise ABD şirketlerinin paylaştığı bu ülke, IMF reçetelerinin uygulandığı bir laboratuvar işlevini görmektedir.

İMF'nin dayattığı ultra-liberal yapısal reform reçeteleri, bu ülkede toplumsal muhalefetin periyodik olarak patlak vermesine vesile oluşturmıştır. Ama bu kitle hareketi her Afrika ülkesinde olduğu gibi Kongo'da da kolaylıkla saptırılmış, bir kör döğüşüne dönüştürülmüştür. Kasım '93-Şubat '94 arası dönemde binlerce insanın katledilmesine, onbinlercesinin de komşu ülkelere sığınmasına neden olan olaylar yaşanmıştır. Ancak, Zaire'nin tam tersine, reel bir dinamizi olan toplumsal muhalefet düzene bir alternatif yaratma perspektifi açamamış, birbirlerinden farksız rakip kliklerin potasında eritilmiştir.

İnsanların sefalet içinde yaşadığı ülkenin gelir kaynaklarını gaspedip paylaşmaktan öte bir kaygıları olmayan rakip klikler, Mobuto gibi, şu veya bu emperyalist gücün himayesine girerek çıkarlarını korumanın yoluna gitmişlerdir. Mobuto'ya yakın dostluğu ile tanınan mevcut başkan Pascal Lissouba'nın başını çektiği çete, ülkenin başlıca gelir kaynağı olan petrolün işletilmesini

Fransız petrol tekeli Elf'e teslim ederek, egemenliğini Fransız emperyalizminin beşinci kolu sıfatıyla sürdürmektedir.

Zaire'deki iktidar değişikliği, bir yıldan fazladır Fransa'da istirahata çekilmiş, Fransız emperyalizmine yaranmaya yönelik lobi çalışmaları sonuçsuz kalan, bir zamanlar "marksist-leninist" etiketi taşıyan eski başkan Denis Sassou-Nguesso'ye umut ışıkları yarattı. Laurent Désiré Kabila'nın Kinşahsa'ya yerleşmesiyle birlikte bölgede oluşan değişim dinamiğinden yararlanmak için Denis Sassou-Nguesso apar topar Kongo'ya döndü. Mevcut rejim Fransız emperyalizminin kuklası olmakla suçladı ve ne tesadüfse çok geçmeden sözkonusu olaylar patlak verdi.

Diğer taraftan, iktidar 27 Temmuz günü yapılması planlanmış başkanlık seçimlerinin arifesine tekabül eden Mobuto rejiminin çöküşünün frankofon ülkelerde yarattığı cereyan karşısında telaşlanarak kendi cephesinden bazı önlemler almaya koyuldu. Mevcut iktidar ekibine rakip klikler üzerinde terör estirme esasına dayanan bu önlemler Zaire'deki gibi başıbozuk durumda bulunan düzenli ordu aracılığıyla değil, başkan Pascal Lissouba'nın "ninjas" diye adlandırılan özel milisleri tarafından yerine getirilmektedirler.

Diğer taraftan, devlet, hükümet, ordu, parti vb. modern kurumsal sıfatlarla süslenmiş, ama özü bir ilkel kabile kavgasını andıran sözkonusu klikler arasındaki çatışmaların arka planında, Fransız emperyalizminin aleyhine bölgede bozulan emperyalistler arası güçler dengesini yitirmektedir. Başkent Brazzaville sokaklarında Pascal

Lissouba'nın "ninjas"ları ve Denis Sassou-Nguesso'nun "cobra"ları arasında patlak veren çatışmalar, iğreti bir konumda olan devletin belli başlı kurumlarının çökmelerine neden oldu. Rejimin düzenli ordusu hemen dağıldı.

Kongo krizinin en önde gelen faktörünü Fransız emperyalizminin askeri müdahalesi oluşturmaktadır. Zaire'den kovulan Fransız emperyalizmi, Kongo'yu kendi egemenlik alanında tutmak için ve orada ikamet eden vatandaşlarının güvenliklerini sağlama bahanesiyle, ağır silahlarla donatılmış birliklerini sevketti. İlk aşamada, Fransız vatandaşlarını "kurtarma operasyonu" için Orta Afrika Cumhuriyeti'ndeki üslerinden bazı askeri birlikler gönderilmekle yetinilmişti. Durumun vahimleşmesi ve mevcut başkan yanlısı güçlerin mevzi kaybetmeleri karşısında, bu kez "arabuluculuk yapmak", "kardeş kanının dökülmesini engellemek" adı altında, Kongo'ya bizzat Fransa'dan takviye askeri birlikler sevk edildi.

Ancak, kıtada bu tür bahaneler ileri sürülerek yapılan askeri müdahalelerin gerçek amaçları artık gizlenemez bir nitelik kazanmış durumdadır. Fransız basını bile Paris'in Kongo'da sert bir çıkış yaparak kıtada aleyhine gelişen sürecin önüne geçmeyi, gelişmelerin seyrini değiştirmeyi amaçladığını açıkça ifade etmektedir. Fakat, kıtadaki son gelişmeler çorap söküğü gibi açılıp dökülmeye başlamış olan Fransız hegemonyasını yeniden pekiştirmenin kolay olmayacağını göstermektedir. Bu çerçevede Kongo'ya yapılan "sert" askeri müdahale, umutsuz bir çırpının göstergesi olarak dikkati çekmektedir.

Çalışma tarzımızın bazı sorunları

Bugünkü en acil ve öncelikli hedefimiz ihtilalci bir sınıf örgütlenmesinin/komünist işçi partisinin inşasıdır. İçinden geçmekte olduğumuz süreç partili düzeyi her zamankinden daha fazla zorlamaktadır. Bugün tümüyle bu ihtiyaca kilitlenmiş, güç ve olanaklarımızı bu hedef doğrultusunda seferber etmiş bulunuyoruz. Bu ise, program sorununun yanısıra, sınıf zeminine sağlam bir biçimde basmak, örgütsel-siyasal faaliyeti bu zemin üzerinde geliştirmek demektir. Kadrolarımızın ve ileri taraftarlarımızın bugünkü pratiği bu perspektifin genel planda içselleştirilmiş bulunduğu bir göstergesidir. Siyasal sınıf faaliyetinde, nesnel ve öznel tüm zorlanmalara rağmen, ısrarlı bir çaba ortaya konmakta, yoğun bir emek harcanmaktadır. Bunun ürünü olan anlamlı bir deneyim birikimine sahibiz.

Fakat gösterilen ısrarın, harcanan emeğin karşılığını almamız gereken düzeyde alamadığımız da açık bir olgudur. Neredeyse tümüyle sınıfa yönelen örgütsel-pratik faaliyetimizle işçi kitlelerine ulaşmayı başarmamıza rağmen, kurduğumuz bağları geliştirmekte ve örgütlü bir ifade kazandırmakta hala da zorlanıyoruz. Sınıf hareketinin gelişme seyri üzerinden bakıldığında anlaşılabilir olan bir zorlanmadır bu. Fakat “karşılığını alamamak” olarak ifade ettiğimiz soruna yalnızca bu “nesnel” güçlük üzerinden bakmak, gelişmemizi zaafa uğratacak bir tehlike olacaktır.

Kuşkusuz ki sabırlı olmak, soluklu bakabilmek, kök salmaya çalıştığımız sınıfsal zemin düşünüldüğünde, büyük bir önem taşıyor. Ancak bizim bugünkü sorunumuz ne sabır ve solukla, ne de sınıf hareketinin verili gerçekliği ile ilgilidir. Asıl sorun kendi “verili gerçekliğimiz”e bakışta düğümlenmektedir. “Ayağını yorganına göre uzatmak” olarak da tanımlayabileceğimiz bir dar bakış kendisini değişik biçimlerde ortaya koyabilmektedir. Mevcut güç ve olanaklarımız üzerinden yaşanacak bir gelişme bakışı pratiğimize yön verebilmektedir.

Genel planda kendi bölgesini/çalışma alanını geniş bir bakış açısıyla değerlendirebilen yoldaşlarımız, somut pratiklerine bakışta belli bir darlığı yaşayabilmektedirler. Faaliyetin toplamındaki temel ihtiyaç ve önceliklerin değil, çalışma alanının “verili pratik” ihtiyaçlarının yön verdiği bir bakış daralmasıdır bu. Giderek rutinleşmeye ve tekyanılılaşmaya başlayan bir faaliyet tarzımız vardır. “Verili gerçekliğimiz” olarak ifade

ettiğimiz belli güçlerimiz vardır. Sorunlar, zayıflıklar tartışılırken, “evet olması gereken bu, bu, budur” deriz. “Ama ‘bizim gerçekliğimiz’ de şu, şu, şudur!” diye ekleriz. Zaaflara ve zayıflıklara köklü bir müdahaleyi erteleyen bu yaklaşım tarzı yalnızca kendiliğindenci bir gelişme sürecine teslim olmayı getirir.

“Gündelik” değil “yarın” üzerinden bakmayı başarabilmek, buna uygun bir çalışma tarzını ve güç mevzilenmesini gerçekleştirmek durumundayız.

“Verili” olan aşılması gerektir

Gelişme sürecimizin izleyeceği seyri “verili gerçekliğimiz” ve “verili pratiğimiz” üzerinden planlamak yalnızca darlığa mahkum olmak anlamına gelecektir. Zaaflarımızı ve zayıflıklarımızı aşmak konusunda bir irade ve ısrar ortaya koyabilmek için öncelikle bakışımızdaki zayıflığı bilince çıkarmak zorundayız.

Sınıf zemininde faaliyet yürütüyoruz; grev, direniş, eylemlilik, sendikalaşma çalışması vb.ne devrimci müdahale alanında anlamlı bir refleks ortaya koyabiliyoruz; faaliyetimizde legal ve illegal araç ve yöntemleri kullanıyoruz; gücümüz ve olanaklarımız çerçevesinde siyasal faaliyetimizi fabrika zeminine oturtmak, burada derinleşmek konusunda belli bir ısrar gösteriyoruz. Bunlar bizim kazandığımız mevzilerdir. Fakat sözü edilen “verili güçlerimiz” de düşünüldüğünde, bu çerçeveye sıkışmak, bu mevzilerin içinden yol almaya çalışmak yalnızca evrimci bir gelişmeye razı olmak demektir.

Faaliyette “derinleşme” çalıştığımız fabrikalarla sınırlanmaya, bu alana sıkışan bir etkinlik ve kazanılacak güçler üzerinden bir gelişme düşünmeye yol açıyorsa, burada ciddi bir problem var demektir. Fabrika zemininde derinleşen bir çalışmanın bizim hiçbir zaman terkedemeyeceğimiz bir mevzi olduğu yeterince açıktır. Fakat biz işkolu üzerinden başka fabrikalara yönelemiyorsak, böyle bir hedef saptamamıza rağmen bunu pratikte zorlamıyor, ciddi bir yüklenme içine giremiyorsak, işkolunun ortak sorunları üzerinden planlanmış bir faaliyet yürütemiyorsak, tek tek fabrikalar üzerinden yaşayacağımız bir gelişmenin sınırlarının ne olacağı açıktır.

Faaliyetimizi esas olarak çalıştığımız fabrika üzerinden değil çalıştığımız işkolu üzerinden planlamak, çalışmada kullanacağımız yol, yöntem ve araçları aynı zamanda bunun üzerinden düşünmek zorundayız. Yoldaşlarımız söz konusu işkolundaki öncü işçilerle

bağlar kurmak, onları ortak sorunlar üzerinden bir araya getirmenin yol ve yöntemleri üzerinde yoğunlaşmak, yine işkolunun örgütlü olduğu sendikacılarla ilişkilerini geliştirmek vb. zorundadırlar.

Bugün değişik işkollarına yönelik olarak çıkardığımız bültenler bu doğrultuda atılmış anlamlı bir adımdır. Ancak bülten nihayetinde bir araçtır. Önemli olan bu aracın nasıl kullanılacağı konusunda net bir bakışa sahip olabilmektir. İşkoluna yönelik olarak belirlenen politikaları hayata geçirmeye hizmet etmeyen, bu amaç doğrultusunda kullanılmayan bir bülten bizi yalnızca dağıtıcı konumuna düşürecektir. Kullandığımız araçlar, çok geri bir zeminde dahi olsa, işçileri biraraya getirmeye, örgütlemeye hizmet etmek durumundadır.

Kadrolaşma pratiğimizi gözden geçirmeliyiz

“Verili gerçekliğimiz” üzerinden bakıldığında, her zamankinden daha fazla önem vermemiz gereken sorunların başında kadrolaşma gelmektedir. Örgüt basınıımızda kadrolaşma politikamıza ilişkin pek çok yazımız yayınlanmıştır. Kadro kriterlerimizin genel çerçevesi, kadrolaşmayı yaşayacağımız asıl alanın işçi sınıfı olduğu, kadro adaylarının ideolojik-siyasal eğitiminin ve siyasal sınıf çalışması içinde yetkinleştirilmesinin taşıdığı önem vb. yeterli açıklıkta ortaya konulmuştur.

Kadrolaşma politikamızda bugün özellikle önem taşıyan yön nedir? Partili bir düzeyin ihtiyaçları üzerinden bakıldığında, zayıf kaldığımız alan neresidir?

Öncelikle, kadrolaşmada “kendiliğindenci” diyebileceğimiz bir süreç yaşanmaktadır. Yoldaşlarımızın hızlı bir gelişme süreci yaşayarak öne çıktığı ve doğal bir biçimde ileri görevlerin adayı haline geldiği koşullarda, bu yoldaşların önünü açmak noktasında olumlu bir pratiğin sahibiyiz. Hareketimizin bir üstünlüğü de diyebiliriz buna. Fakat bu yukarıda sözünü ettiğimiz “kendiliğindenci”liği boşa çıkarmıyor, tersine doğruluyor. Zira bu yoldaşlarımız öne çıkmayı örgütün bilinçli çabalarının bir ürünü olarak değil, daha çok kendi öz çabalarıyla yaşamışlardır. Kendisini ortaya koyan bir kadro ya da kadro adayının önünü açmak söz konusu olduğunda cesaretili davranabiliyoruz. En geniş inisiyatif vermede, en ileri görevlere önermekte zorlanmıyoruz.

Ama tüm yoldaşlarımızdan böyle bir gelişme sürecini yaşamalarının beklenemeyeceği açıktır. Söz konusu

olan sınıf zemininde yaşanacak bir kadrolaşma olduğunda, bu sorun daha büyük bir önem taşımaktadır. Bu noktada daha “özel” diyebileceğimiz politikalar geliştirmek, daha bilinçli bir yaklaşım ortaya koymak durumundayız.

Örneğin bazı işçi yoldaşlarımız vardır, kimileri uzun bir dönemdir hareketimizin ileri bir taraftarıdır. Fabrikada çalışmakta, bir örgüt üyesinin yerine getirdiği bir çok pratik görevi omuzlamaktadır. Fakat bu yoldaş/yoldaşları örgüte ya da bir organa almakta tereddüt edilebilmekte ya da onların gelişme süreçlerini hızlandırmak doğrultusunda etkin bir çaba ortaya konulamamaktadır. Kimi zaman “kadro kriterleri” üzerinden şekillenen mükemmeliyetçi bir bakış açısı gerçekte daha kısa bir süreçte kadrolaşabilecek yoldaşların önünü açmamızı engelleyebilmektedir. Çoğu durumda “biraz daha beklemek” türünden sözlerle ertelenen süreç de genellikle bilinçli bir tarzda değerlendirilememektedir.

Burada sözkonusu edilen hiçbir biçimde “kriterleri” esnetmek değildir. Sorun “kriterler”e nasıl yaklaşıldığı ile ilgilidir. Zor bir dönemin devrimcileriyiz. Türkiye solunda tasfiyeciliğin giderek daha da güç kazandığı, ihtilalci örgütlenmeden utanç verici kaçışların yaşandığı bir süreçten geçiyoruz. Devletin böylelerine açtığı icazet alanında kolay devrimcilik yapmak varken devrimci bir örgütün saflarını seçen işçilere ve genç devrimcilere sorumluluk vermekte, inisiyatif alanı açmakta cesaretili davranmalıyız. İhtilalci bir örgütün saflarında mücadele etmede gösterdikleri ısrar, değerlendirmelerimizdeki en temel kriterlerden biri olmak durumundadır. Onları ancak bir alandaki boşluğu doldurmak sözkonusu olduğunda değil, olanaklı olan en kısa süreçte örgüte, komitelere ya da organlara almalıyız. Başlangıçta zorlanma yaşasalar da, deneyimsizliklerini, yetersizliklerini ve zayıflıklarını bir kollektivite içinde, örgütün yakın ilgisi ve yönlendirmesiyle daha kolay aşma olanağı bulacaklardır.

Kadro potansiyeli taşıyan yoldaşlarla özel bir biçimde ilgilenmeli, gelişme süreçlerini dikkatle izlemeli, önlerini açmalı, pratik çalışmada karşılaştıkları güçlükleri aşmalarına yardımcı olmak noktasında özel bir çaba içinde olmalıyız. Özellikle genç devrimcilere ve işçilere inisiyatif vermek konusunda cesaretili davranmalıyız. Sorumluluk alanlarını netleştirerek, hedefleri isabetli bir biçimde belirleyerek, doğru perspektifler vererek inisiyatifli bir çalışmanın önünü açmalıyız.

Legal ve yarı-legal olanakları kullanma alanındaki zayıflığı aşmalıyız

İllegal ihtilalci örgütlenmeyi gizlilikle eşitleyen bir bakış açısını aşmış bulunmakla birlikte, mevcut pratiğimiz bu bakış açısının yeterince içselleştirilememiş olduğunu gösteriyor. Hala da legalite-illegalite ilişkisine dar bakıştan kaynaklanan zayıflıklarımız sözkonusudur.

İllegalite ile gizli örgüt örtüşen kavramlar değildir. İllegalite aynı zamanda gizli örgütlülüğü de kapsayan daha geniş bir kavramdır. İllegal bir örgütlenme hiçbir biçimde açık çalışmayı, legal ve yarı-legal araçların etkin ve yaygın bir biçimde kullanılmasını dışlamaz. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler içinde yürüteceğimiz propaganda ve ajitasyon faaliyeti olanaklı olan tüm yasal araç ve imkanlar, her türlü yasal platformlar kullanılarak yürütülmek zorundadır. Politikalarımızı ve taktiklerimizi yığınların önünde, onların bulundukları tüm alanlarda ve platformlarda açıkça savunacağız. Dolayısıyla gizli olan faaliyetin kendisi değildir, burada gizlenmesi gereken örgüttür, örgütsel ilişki ve konumlardır.

Bugün işçilerin belli ileri kesimlerinin liberal reformistlerin etki alanında bulunduğu bilinen bir gerçektir. Düzenin icazet alanında hareket etmenin sağladığı olanaklar üzerinden ileri işçi potansiyeli tahrip edilmektedir. Bu koşullarda açık siyasal çalışmanın etkin ve bilinçli bir biçimde yürütülmesi daha bir önem kazanmaktadır. Sendikalar, demokratik kitle örgütleri, demeklerin işçi komisyonları, işçi evleri, işçi platformları vb. çok değişik olanakları etkin bir biçimde kullanmayan ya da bu tür araç ve olanakları bizzat kendisi yaratmayan bir "gizli örgüt"ün kitleselleşerek kendisini orteabilmesi mümkün değildir. İllegal örgütsel çekirdeklerin gizlenmesinin ötesinde siyasal faaliyetimiz esas olarak açık biçimler üzerinden yürümek zorundadır.

Bir fabrikadaki faaliyetin başlangıç dönemlerinde, çalışmanın henüz oturmamış olduğu bir safhada, kimliğimizin dar bir çevre tarafından bilinmesi doğaldır. Bu ve benzeri özel durumlar dışında fabrikada çalışan işçi yoldaşlarımız devrimci kimlikleri ile hareket etmek durumundadırlar. Örneğin bir sendikalaşma faaliyetine öncülük ediyoruz. İşçilerin önüne genel bir devrimci kimlikle de değil, işçi sınıfının öncüsü olan bir hareketin kimliği ile çıkabilmeliyiz. İşçilerle bir gezi düzenliyoruz, onlara işçi sınıfı devrimcileri olarak hitap edebilmeliyiz. Çok değişik alanlardaki öncü işçiler, sendikacılar bizi bu kimlik üzerinden tanıyabilmeli. "Deşifre" edilmemesi gereken politik kimliğimiz değil örgütümüz, örgütsel ilişkilerimizdir. "Gizli örgüt" ancak bu tür bir açık siyasal çalışmanın sürekliliğini güvenceleyebildiği ölçüde işlevini yerine getirebilir.

(Bu yazı **Ekim**'in 1 Haziran '97 tarihli 170. sayısından alınmıştır.)

EKİM

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

Sayı:170, 1 Haziran '97

Mevcut durum ve parti gündemi

Susurluk skandalını izleyen yedi aylık dönem üzerinden bakıldığında, devrimci siyasal mücadele açısından soğukkanlılıkla tespit edilmesi gereken bazı olgular var.

Bunlardan ilki, kitle hareketinin beklenen çıkışı yapmakta bir kez daha başarısız kalmasıdır. Susurluk, devletteki çeteleşme ve kokuşmanın açığa çıkması, geniş kitleler tarafından görülebilir hale gelmesiydi. Toplumda sarsıcı bir etki yaratan bu gelişme, emekçi katmanlar saflarındaki tepkiyi ani biçimde çoğaltmış, onları eylemli politik protestolar için cesaretlendirmişti. Açık politik nedenlere dayalı yaygın bir kitle hareketliliği için uygun bir ortam oluşmuştu. Yılların kitle hareketine egemen darlığını ve kısırlığını kırmak ve politizasyonu devrimci bir çizgide geliştirmek için büyük fırsatlar doğmuştu.

Yaşanan süreç, bugünün Türkiye'sinde bunu değerlendirmeyi başarabilecek bir devrimci hareketin olmadığını göstermekte gecikmedi. Sendika yönetimlerinin ilk hava boşaltma eylemlerinin ardından, çeşitli düzen odakları hızla inisiyatif ele aldılar ve devletteki çeteleşmenin kitlelerde yarattığı tepki birikimini hızla erittiler. Daha Susurluk üzerinden üç ay ancak geçmişti ki, kitle tepkisi şeriate karşı laiklik çizgisine çekildi ve toplumun gündemine oturan çeteleşme olgusu geri plana itildi.

Devrimci bir kitle politizasyonu için çok uygun bir ortam ve büyük fırsatlar doğduğu halde, şaşırtıcıdır, bu durumdan yararlanamayanlar denilebilir ki yalnızca devrimciler oldular. Oysa medya, TÜSIAD, ordu, CHP ve kendi çapında düzen içi reformist sol akımlar, bu süreçten güçlenerek, imajlarını değiştirerek ya da güçlendirerek çıktılar.

İkinci olgu, birincisinin bir uzantısıdır. Daha Susurluk'u izleyen ilk dönemlerde açıkça tespit ettiğimiz gibi, eylemlere katılan kitleler üzerinde sendika yönetimleri ile çeşitli düzeylerde onlarla kesişen reformist sol akımların belirgin bir ağırlığı var. Kuşkusuz kitle hareketinin darlığı ve geriliği ile bu etkinlik, birbirlerini organik olarak tamamlamaktadır.

Öte yandan, devrimci akımlar, yalnızca kitle hareketinin bugünkü yapısal zaafı nedeniyle değil, fakat kendi kaba yetersizlikleri ve zaafalarının da bir sonucu olarak, kitle etkinliği bakımından son yılların en zayıf dönemini yaşamaktadırlar. Susurluk sonrası kitle hareketleri tablosunun açığa çıkardığı bu olgu, 1 Mayıs kutlamalarıyla birlikte tarımsız hale gelmiştir. Elbette ki, devletin çok bilinçli bir tutumla uyguladığı devrimci örgütlere yönelik sistemli saldırılar ile reformist harekete yolu düzleme biçimindeki belirgin politika, bu sonucu yaratan bir başka temel etken olmuştur.

Üçüncü temel olgu, devrimci güçlerin bugün kendi içindeki paralizasyonudur. Bugün devrimci örgüt ve akımların birlikte iş yapabildikleri herhangi bir ciddi

platformdan söz etmek mümkün değildir. Bu, geçen yılın ilk yarısına göre ciddi bir gerilemedir. Geçen yılın ilk yarısında, zindanlarda, açık alanda, kamu çalışanları hareketi bünyesinde, öğrenci hareketi içinde, semtlerde, çeşitli devrimci güç ve akımların biraraya gelebildikleri, ortak tutum saptayabildikleri ve birlikte iş yapabildikleri çeşitli platformlar vardı. Nitekim merkezi güçbirliği görüşmeleri biraz da bu yerel ya da sektörel birikimi ve adımları genelleştirme girişimiydi. Girişim başarısızlıkla sonuçlandı ve onu izleyen dönemde -Susurluk sonrası dönem- ortak iş yapabilme yeteneği düşünülebilecek en geri noktaya indi. 1 Mayıs'ı önceleyen kısa dönem içinde apar-topar oluşturulan, fakat sahiplenilmeyen güçbirliği girişimi de, tam da bu nedenle herhangi ciddi bir sonuç doğurmadı. Bugün ise, deyim ugunsu herkes kendi içine dönmüştür. Bunun gerisinde belirgin bir zayıflık, bir iddiasızlaşma vardır.

Bu üçüncü olgudan çıkartılabilecek bir de sonuç var. Geçen yılın güçbirliği birikimini ve dinamiklerini bu kadar kolay tüketen, merkezi bir güçbirliği girişimini bu kadar kolay boşa çıkaran, ve Susurluk gibi büyük fırsatlar yaratan bir dönemde bile birleşik bir devrimci güç odağı olarak kitlelerin karşısına çıkma yeteneği ve sorumluluğu gösteremeyen bir devrimci hareketten, görünür bir gelecekte, birleşik bir devrimci odaklaşma beklemek boşunadır.

Tüm bu verilerden çıkarılabilecek ortak sonuç ise, kendiliğinden dinamiklerin yolaçabileceği çok beklenmedik gelişmeler soyut bir ihtimal olarak bir yana bırakılırsa, kısa dönemli olarak sınıf ve kitle hareketinden devrimci bir çıkış beklemenin yersizliğidir. Kaldı ki, gitgide güç kazanan erken seçim havası ve bu çerçevede reformist sol akımların oluşturduğu basınç, devrimci kitle hareketi dinamiklerini bir süre için ayrıca zaafa uğratacak bir etkidir.

Komünist hareket bu verili gerçekleri, onların kısa dönem için oluşturduğu genel tabloyu hesaba katarak davranacaktır. Bu, kendi parti gündemi üzerinde yoğunlaşmak, önümüzdeki dönemi partili kimlik ve iddia ile karşılamaya hazırlanmak demektir.

Bunun anlamını ve önemini doğru değerlendirebilmek için iki temel önemde noktayı gözönünde bulundurmak zorundayız. Bunlardan ilki şudur. Komünist hareket biçim yönünden devrimci hareketin yukarıda özetlenen çerçevedeki yetersizliklerini ve başarısızlıklarını paylaşmakla birlikte, işin özünde, durumu ve konumu tümüyle farklıdır. Tüm öteki devrimci akımlar için sözkonusu olan, aşılamayan yapısal zaafaların yarattığı genel gerileme ve çözümsüzlüktür. Oysa komünist hareket için sözkonusu olan, yükselen çizgideki bir genel gelişme süreci içerisinde yaşanan yetersizliklerdir. İşin aslında öteki devrimci akımlar için

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

sözkonusu olan artık ideolojik ve örgütsel olarak kendini üretememede ifadesini bulan bir başarısızlıktır. Oysa komünist hareket elverişsiz bir siyasal süreçte kendini varetmiştir ve ideolojik-örgütsel gelişme dinamizmini hep yükselen bir çizgide sürdürmüştür. Fakat arzuladığı gelişme temposuna ve bu çerçevede hedeflerine gereğince ve zamanında ulaşamamak gibi bir sorunla yüzyüze kalmıştır. Bu tümüyle farklı bir durumdur.

Partileşme gündemindeki özel yoğunlaşma, bunun sonucu olarak partili kimliğe ulaşmada gösterilecek başarı, bugünkü yetersizliklerin aşılmasında bir sıçrama momentini ve dönüm noktasını işaretleyecektir. Komünist hareket bunu başarmak durumundadır. Bu yalnızca bugünün çözücü halkası olarak parti sorununu bir çözüme bağlayabilmenin değil, fakat aynı zamanda genel devrimci hareketi ayakta tutma sorumluluğunun da bir gereğidir. Komünist hareket, ideolojik ve örgütsel sağlamlığıyla, politik açıklığı ve tutarlılığıyla bugünkü genel devrimci hareket için apayrı bir önem taşımaktadır. Bu en önyargılı çevrelerin bile bugün görmezlikten gelemeyecekleri açık bir olgudur. Bu konuda güncel bir örnek vermekle yetinelim. Susurluk skandalını izleyen ve başlangıçta büyük bir devrimci iyimserliği besleyen süreçte, gerçekte reformizmin güç kazandığını ve bu güçlenmenin devrimci safları etkilediğini, onun belirli kesimlerini reformist bir girdaba doğru sürüklediğini en erken bir tarihte komünistler tespit ettiler, bu konuda devrimci safları uyarmakla kalmadılar, bu gelişmenin mantığını ve ideolojik içeriğini yeterli açıklıkla ortaya koydular.

İkinci noktaya gelince, bu sürecin nesnel yönüne ilişkindir. Burjuvazinin düzen cephesi içerisinde yeralan çeşitli mihraklar aracılığıyla kitleleri denetim altında tutmakta bugün gösterdiği başarı ne olursa olsun, sürecin kontrolünü bir noktada kaybetmesi kaçınılmazdır. Türkiye kapitalizmi çözümsüz sorunlarla, uzun vadeli olarak dizginleyemeyeceği ağır çelişkilerle yüzyüzedir. Burjuvazinin görünürdeki başarıları, gerçekte, patlayıcı öğelerin dipten dibe birikmesinden, üstüste yığılmasından başka bir şey değildir. Denetim bir yerde kaybedilecek, derindeki birikim bir noktada kendini ağır bir bunalım ve dinamik bir kitle hareketi biçiminde dışa vuracaktır.

Önemli olan bunu kucaklayacak bir hazırlığa sahip olabilmektir. Partili kimliğe, bunun ifadesi bir iddia ve kapasiteye gecikmeksizin ulaşmak, bu çerçevede en acil, en yaşamsal sorundur. Komünist hareket bunun bilinciyle hareket edecek ve bu sürece, tarihsel ömrünün çoktan doldurmuş tüm öteki geleneksel akımların saflarındaki ileriye açık öğeleri katabilmek, onları sosyalizm programına kazanabilmek için de gerekli çabayı gösterecektir.

Sınıf savaşının kültür-sanat cephesini açmalıyız

“Sosyalist sanatın emekçi kitleleri eğitmek ve bilinçlendirmek doğrultusunda oynayabileceği önemli rol Türkiye devrimci hareketi tarafından günümüze dek ya tamamıyla gözardı edilmiş ya da gereken ciddiyetle ele alınmamıştır. Oysa sanat nasıl ki burjuvazinin elinde kitleleri uyuşturan bir afyon olabiliyorsa, sınıf bilinçli proletaryanın ve komünistlerin elinde geniş kitleleri harekete geçiren, bilinçlendiren bir silaha dönüştürülebilir. Bugün yaratılmayı bekleyen sanat küçük-burjuvazinin tükenmiş devrimciliğinin popülist-arabeski değil, bilimsel sosyalist dünya görüşüyle dünyayı tüm derinliği ve karmaşıklığı ile çözümleyebilecek, devrimci çıkış yolunu gösterebilecek bir sanattır. Slogancı, anlaşılır olma kaygısıyla yüzeyselleşen, kendini toplumun verili bilincine göre uyarlayan bir sanatın bu ihtiyaca yanıt verip veremeyeceği açıktır. Kuşkusuz proleter sanatın kendini topluma anlatabilmesi, emekçi kitlelere köprü olabilmesi çok önemlidir. Ancak bunun yolu seviyesizleşmekten değil, proletaryanın ve emekçi yığınların sanat bilincini geliştirmekten, beğenisini yükseltmekten geçmektedir. Sosyalist sanat, yalnızca özüyle değil, ona uygun düşen estetiği, anlatı ustalığı ve biçimiyle de ulaşılan yepyeni bir düzey, bir doruk olabildiği ölçüde gerçek işlevine kavuşacaktır.”

Son iki ay içinde belirli aralıklarla yer verilen ürünler sayılmazsa, üç yıllık gazetemizin sanatla ilgili belki de tek yazısı, yukarıdaki sözlerle bitiyordu. Sorunu bu denli açıkça ortaya koyduğumuz halde pratik anlamda “sosyalist sanatın emekçi kitleleri eğitmek ve bilinçlendirmek doğrultusunda oynayabileceği rol”ü tam da yazıda eleştirdiğimiz gibi ya tamamıyla gözardı ettik, ya da gereken ciddiyetle ele alamadık. Sanatı elimizle sınıf savaşının bir silahı haline getiremedik. Belki de bunun için çeşitli

nedenlerden dolayı çok da uğraşmadık. Devrimci sanatçıların zindanlara atıldığı, ölüm oruçlarında, işkencehanelerde en güzel sanat eserlerini yarattığı günümüz Türkiye'sinde bu eksikliğimiz, mücadelemize sanat cephesinden bir soluk katamamamız, her geçen gün bu durumu aşma çabasının gerekliliğini daha da yakıcılaştırıyor.

Çağımız bir toplumsal altüst oluş, bir proleter devrimler çağıdır. Dünyaya yabancılaşan, yalnızlık içinde kıvranan burjuva sanatçının amaçsız, topluma birşeyler anlatmaktan aciz sanatı çökerken, sosyalist sanatçıların geleceği kucaklayan bilinciyle yoğunlaşmış, insanı toplumsal üretime ve paylaşımaya dayanan özüne yeniden kavuşturan, toplumu eğiten, umut ve eylem dolu olan sosyalist sanat yükselişe geçecektir. Yeni bir niteliğe adım adım yaklaşılan şu günlerde tüm komünistlere düşen sorumluluklardan biridir bu. Tepeden tırnağa örgütlü bir yapı olan sermaye imparatorluğunu ancak her türlü silahı sınıf savaşımına seferber ederek yenebiliriz.

Kuşkusuz sanatımızı ancak kolektif bir tarzda ürettiğimiz ölçüde, sınıf savaşında proletarya saflarına en büyük ve en etkili silahlardan birini kazandırmış olacağız.

**Her Şey Yeni EKİM'ler için!
Sosyalist Sanatı İnşa Etmek için İleri!**

Doğan

Spartaküs'ün çağlar ötesinden seslenişi

“Senato'ya ait”, demişti Spartaküs, “Fildişi asayı onlara ver. Burada gördüklerini anlat. Bize karşı kohortlar gönderdiklerini ve bizim onları yendiğimizi anlat. Onlara köle, INSTRUMENTUM VOCALE* dedikleri şeyler, olduğumuzu anlat. Sesimizin ne söylediğini anlat. Biz diyoruz ki; onlardan, çürümüş Senato'dan, Roma'dan bıktık. Kanımızı, kemiklerimizi sıkarak elde ettikleri servetten, ihtişamdan bıktık. Efendilerin kırbaçlarının şarkılarından bıktık. Asil Roma'lıların bildiği tek şarkı bu. Fakat artık bu şarkıyı dinlemek istemiyoruz. Sulh sükun içinde, birbirimizle kardeşçe yaşamalıyız. Ama şimdi iki çeşit insan var: efendi ve köle. Ama artık efendiden çok köle var. Sizden daha kuvvetli, daha iyiyiz. İnsanlığın iyi olan şeylerine biz sahibiz. Kadınlarımızı seviyor, onları koruyor, savunuyoruz. Fakat siz kadınlarımızı orospu, bizim kadınlarımızı da hayvan yaptınız. Çocuklarımızı çekip aldığınız zaman ağlıyor, onlardan ayrılmamak için koyunların arasına saklıyorduk. Fakat siz çocuklarımızı hayvan yetiştirir gibi yetiştirdiniz. Bizim kadınlarımızın doğduğu çocukları pazarlarda hayvanlar gibi sattınız. Arenalarda birbirlerini boğazlasınlar diye terbiye ettiniz. Sırf kendi zevkiniz için bizi hayvanlaştırmaya çalıştınız. Ne kadar kokmuş bir topluluksunuz! Hayatı ne kadar pis bir şeyle soktunuz! İnsanlığın bütün güzel şeyleriyle alay ettiniz. Vatandaşlarımız keyif içinde yaşıyor. Öldürmek zevki için öldürdünüz. Kanın akışını seyretmek size zevk verdi. Küçük çocukları madenlerde çalıştırdınız. İhtişamınızı hırsızlık üzerine kurdunuz. Artık herşey bitti. Senatona söyle bütün bunların sonu geldi. İşte aletin sesi bu. Senatoya bize karşı ordularını göndermesini söyle. O orduları mahvedeceğiz. Bize karşı gönderdiğiniz orduların silahları ile silanacağız. Bütün Roma aletin

diye bağıracağız. Nereye gidersek gidelim köleleri kölelikten kurtaracağız. Bir gün ebedi şehriniz Roma'ya geleceğiz. O zaman ebediyeti kalmıyacak. Onlara geleceğimizi haber vereceğimizi söyle. Senato'nun oturduğu binaya geleceğiz. Hepsini o yüksek kudretli koltuklardan indireceğiz. Elbiselerini yırtıp atacağız. Tıpkı bizim gibi, mahkemeleri görülürken çıırılçıplak duracaklar. Fakat biz onlara karşı adil olacağız. İşledikleri her suçtan ceza görecekler. Bunları anlat ki, henüz vakit varken kendilerini kontrol edip durumlarını incelesinler. Adalet yerini bulduktan sonra, daha güzel, daha temiz, etrafı duvarlarla çevrili olmayan şehirler inşa edeceğiz. İnsanların saadet ve sakinlik içinde yaşayacakları şehirler... İşte Senato'ya götüreceğin haber. Bu haberi Spartaküs adlı bir kölenin gönderdiğini söyle...”

Ondan önce de defalarca köle ayaklanmaları olmuş. Fakat hiçbir, onun öncülüğünde yürüyen ayaklanma kadar korku salmamıştı sömürenlerin yüreğine.

En uzun süren (dört yıl), bu yönüyle de sınıflar mücadelesi tarihindeki yerini layıkıyla alan en görkemli köle ayaklanmasının tarihsel belgeselidir, Spartaküs.

Ayaklanan binlerce kölenin istisnasız tümü çarmıhlara gerilerek katledildi. Bu, köle sahiplerinin, o zamanın sömürgecilerinin ezilenlere karşı korkunç kininin, Spartakist ayaklanması sonrasında onlardan duyduğu sınırsız korkunun bir ifadesiydi. Ayaklanan tüm köleler katledildiler. Buna karşın onlardan geriye koskocaman bir “heyula” kaldı... Sömürücülerin rüyalarına bir kabus gibi girip yerleşen bir heyula...

Roma nezdinde sömürücü köle sistemine karşı başkaldırının adıdır Spartaküs.

(Spartaküs, Howard Fast,
Sosyalist Yayınlar)
Uğur CAN

“Ve şimdi reklamlar...”

Kapitalizmde reklam, objektif olarak bir sistemin reklamıdır. Bir araba için yapılan reklam, aynı zamanda, bu araba tipinin üretildiği sistemin reklamıdır. Çevre sorunları mı? “Evet, mesele anlaşılmıştır.” “Çevre dostu” araba üretimi! Bir ilacın reklamı, aynı zamanda, sağlığın bir metaya dönüştüğü sistemin reklamıdır. Bir ürün ile sistem arasındaki ilişkinin reklamı, kapitalizm açısından temel bir sorundur. Kapitalist sistemde, milyonların her an, her saat yaşamak zorunda bırakıldıkları reklam, sistemi korumanın önemli aygıtlarından biridir. Kural olarak, reklam aracılığıyla, bir bireyin diğer bireye iyi bir hizmet sunduğu yansıtılması yaratılır. Bu temel eğilim, kapitalizmde üretimin işin toplumsal karakterini karartmayı, fetişe dönüştürmeyi amaçlar. Kapitalizmde üretimin toplumsal karakteri ile onun yarattığı değerleri sahiplenmenin özel biçimi

arasındaki çelişkinin üstünü örtme işlevini üstlenir. Kapitalist sistem reklamlar aracılığıyla emekçilere sistemin alternatifsiz olduğunu gösterdiği ve bunda başarılı olduğu ölçüde ömrünü uzatır. Milyonlarca insanın işsiz olduğu unutturulur. Ya da örneğin, toplumun yoksul ve zengin, sömüren ve sömürülen sınıflardan oluştuğu, emekçilerin vergilerle, kira ve zamlarla, kitlesel işten çıkarmalarla bir sömürü terörüne ezdirildiğinin üstü örtülür, güzel bir sigara reklamıyla. Ücretli işçinin çıkarları sömürücü düzenin zorla yıkılmasıyla örtüşür. Bu bağlamda emekçi sınıfın reklama ihtiyacı yoktur.

Devrimciler amaçlarını açıktan savunurlar. İşçi sınıfı örgütlenerek bu kurulu düzeni zorla yıkacak ve bunun için de örgütlenecektir. Kapitalistler en modern Pampersi de geliştirseler, bu akibetten kurtulamayacaklardır.

“İşkencecilerin istediği hiç bir şeyi yapmamaya kararlıyım”

Aşağıda Irak'taki siyasi tutsakların kitlesel infaz edilmesine karşı mücadele çağırısı yapan Irak İşçi Komünist Partisi Yurtdışı Teşkilat'ının bildirisinden bir parça yayınlıyoruz:

Irak'daki Siyasi Mahkumları Kurtarmak İçin Uluslararası Kampanyamıza Katılım Çağırısı!

“Bildiginiz gibi Irak'ın iktidarda olan Baathi rejimi, son zamanlarda, baş şehir Bağdat yakınında ABU-GHRAIB'de bulunan siyasi mahkumlar arasında kitlesel bir infaz kampanyası başlatmıştır. Irak'da partimizin haber kaynakları, Saddam Hussein'in emri ile Şubat'dan beri bu kampanyanın başladığını ve Nisan'a kadar, ömür boyu hapse mahkum olan ya da askıya alınmış idam cezaları bulunanlardan 250 kişinin infaz edildiğini teyit etmişlerdir. Çeşitli haber kaynakları, bu rejimin, ömür boyu hapse mahkum olan ABU-GHRAIB'deki mahkumlardan 600 kadarının daha infaz edileceğini teyit etmektedirler.

Irak'ın Komünist İşçi Partisi olarak biz, uluslararası bir kampanyada bu vahşice hareketlere karşı durmayı, siyasi mahkumların hayatlarını kurtarmayı, onları serbest bırakmayı ve Irak hapishanelerinin şartlarını iyileştirmeyi hedef alan Irak'taki faşist rejime karşı baskı oluşturacağımızı beyan ettik.

Bu kampanya geçen hafta Irak'ta ve yurtdışında başlamış bulunmaktadır. Sizden bizi siyasi hürriyetle ilgili bu haklı mücadelemizde desteklemenizi ve yüzlerce siyasi mahkumu savunmanızı istiyoruz. Sizden bütün dünyadaki Irak Konsoloslukları ve Büyükelçiliklerine baskı yaparak bu kampanyayı derhal durdurmalarını ve Irak hapishanelerini araştırmak için Uluslararası Komiteler göndermelerini rica ediyoruz. Baathi rejimi üzerine yapılacak acil bir baskı bu hususta yegane garanti olacaktır.” (...)

30 Mayıs'97 tarihinde saat 8:30 sıralarında HADEP'ten çıktım. Biraz ilerledikten sonra bir resmi polis otosu durup kimliğimi sordu. Kimliğime bakarken çantamı aradılar. 2 Kızıl Bayrak gazetesi çıktı. Kızıl Bayrak muhabiri olduğumu söyleyince, beni zorla götürmeye çalıştılar. Buna direnerek ve “Kahrolsun faşizm, yaşasın sosyalizm!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” sloganlarıyla karşı durdum. Ardından, “adım İlhan Yaman Kızıl Bayrak muhabiriyim, duyarlı insanlar İHD'ye bildirsin, bana birşey olursa sorumlusu Ankara Emniyet Müdürlüğüdür” diye haykırdım. Zar zor kelepçeleri takıp, beni arabaya bindirdiler. Arabada da sloganlarımı sürdürdüm.

Önce çevik kuvvete götürdüler. Arabadan iner inmez kaba dayığa başladılar. Yarım saat kadar dövdükten sonra, ismimi sordular. “Kimlikte yazılı” yanıtına çok sinirlendiler. Onlar çılgına döndükçe benim moral katsayım yükseliyordu. Küfürler

eşliğinde “Seni TEM'de çözerler görürsün” tehditini savurdular. Oysa ben kendi içimde nettim.

TEM'de de ismimi sordular. Aynı yanıtı alınca önce konuşmaya çalıştılar. Ancak cevap alamayınca saldırıya geçtiler. Arkamı dönmemi istiyorlardı. Bense istedikleri hiç bir şeyi yapmamakta kararlıyım. Kafamı duvara vurdular. Ses çıkarmayınca sorgu odasına götürdüler. Gözlerim bağlı bir şekilde, küfür ve tehditlerle moralimi bozmaya çalıştılar. Ama NAFİLE! Heryerde onlardan üstün olduğumuzu ispatlamayı kafama koymuştum. Hiçbir biçimde ifade vermeyeceğimi söyledim. “Neden?”

diye sorduklarında, “Kızıl Bayrakçı olmam yeter” dedim.

Saldırlar bir süre daha devam etti ancak sonuç vermeyince aşağıya indirdiler. Üst arama tutanağını imzalamayı reddedince çılgına döndüler. Bu kez kafama inen darbe beynimi sarsmıştı. Olduğum yerde döndüm. Beni hücreye götürdüler. 2 dakika sonra tekrar çıkardılar. Zor yürüyordum. Bir süre sonra yere yığıldım, bayılmışım. Arabaya bindirdiler. Adli tıpa götürdüler. Ordan hastaneye havale ettiler. Burada iki kez tahlillerim alındı. Sonra yeniden adli tıpa getirildim. Burada doktor olmadığı için, küfürler eşliğinde beni tekrar hücreye attılar. Ertesi gün salıverine ve üstarama tutanağına imtina ettim. Daha sonra adli tıpa götürülüp savcılığa çıkarılmadan serbest bırakıldım.

Baskılar, işkenceler bizleri yıldırılmaz!

Bir Kızıl Bayrak Çalışanı/ANKARA

Konya Cezaevi Devrimci Tutsaklarından Kamuoyuna Açıklama

Faşizm bir yandan Kuzey Irak'ı işgal edip, Kürt halkını katlederken diğer yandan katliamı protesto eden Özgür Tutsaklara saldırıyor. En son bulunduğumuz Konya Cezaevinde bunun bir örneğini yaşadık.

Faşist TC ordusunun kuzey Irak'a yönelik katliam ve işgal saldırısını, protesto etmek için; TİKB, TKP/ML, TKP(ML), EKİM, MLKP tutsaklarının 2'şer gün dönüşümlü Devrimci Yol ve MLSPB tutsaklarının 3 gün, DHKP-C tutsaklarının 7 gün sürdürdüğü açlık grevinin bir devamı olarak DHKPC-MLKP, DY, MLSPB, EKİM tutsaklarının kaldığı 4. koğuştaki sayım vermedik.

Bunun üzerine bulunduğumuz 4. koğuşu temsilen DHKP-C davası tutsaklarından Şemsettin Kalkan ve MLSPB davası tutsaklarından, Mahmut Ocak savcılıkla görüşmeye gitti. Görüşmelerden herhangi bir sonuç çıkmaması üzerine bu arkadaşlarımız, en az 20-25 tane faşist gardiyan tarafından saldırıya uğramış, ve arkadaşlarımız feci şekilde dövülmüşlerdir. Daha ağır yaralı olan Mahmut Ocak'ta kısmi bir şuur kaybına uğramıştır. İki arkadaşımızın da durumu ağırdır.

İdare ve savcılık arkadaşlarımızın, bu durumunu görünce ve bizlerden gelecek tepkileri hesaba katınca paniğe kapılmış, bunun üzerine sayım işini unutarak, önce dövdüğü

tutsaklarla daha sonra anlaşma masasına oturmak zorunda kalmıştır. Saldırı adı geçen örgütler tarafından atılan sloganlarla protesto edildi. Faşist devlet ne katliamlarla Kürt halkını teslim alabilecektir, ne de kürt halkının yanında olan, devrimcileri susturabilecektir.

Bu güne kadar şehitler pahasına yarattığımız, özgür tutsak kimliğimizi ne faşist saldırılar ne de hiç bir güç yok edemeyecektir.

Özgür tutsaklar kan bedeline de olsa ezilen katledilen, tüm halklarımızın yanında olmaya onları katledenlerden hesap sormaya devam edecektir. Bizler aşağıda imzası bulunan örgütler, olarak arkadaşlarımıza yapılan bu vahşi saldırıyı nefretle kınıyoruz ve tüm devrimci, demokrat, yurtsever ve ilerici çevreleri Kuzey Irak'a ve cezaevlerine yönelik bu saldırılara duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Özgür tutsaklar teslim alınmaz, Faşist baskılar bizleri yıldırılmaz, Yaşasın devrimci dayanışma, Kürt halkı yalnız değildir.

Arkadaşlarımıza saldıran faşist gardiyan çetesinin, ele başlarından biri Apo diye tanıtan faşist bir gardiyan Hasan isimindeki ambulans şöförü ve iş güvenlik müdürü Özkan Dinçer'dir.

KONYA-DHKP-C, MLKP, MLSPB, EKİM, DEVRİMCİ YOL, TKP(ML), TİKB tutsakları.

Sesini Bulan Kayıp Çığlık

Başka bir zamanda başka bir coğrafya olan Plazo de Mayo'da oğullarını, kızlarını kayıp ölümlerde ölümsüzlüğe uğurlayan analar

Çığlık oldular haykırdılar dolu dolu evlatlarının sevdalı ezgilerini Ne var ki o kasvetli günlerde

yanlız onların yüreği yangındı

Başka coğrafya da başka analar Körden kör, duvardan sağırdılar

Ne duydular Ne gördüler Plazo de Mayo analarını Nereden bilebilirlerdi ki bir gün kendilerinin de aynı acıyla yüklenip Cumartesi anaları olacaklarını

Muharrem Kurşun

Bir Güneştir

Bir güneştir alınının ortasından Göz bebeklerine damlayan sıcak taptaze kanların GÜNEŞTİR:

Kara bulutları dağıtmak için akmaktadır.

Yağmurdur yeryüzüne Umudu, sevdayı “KAUGA”yı yeşertecektir.

Bitmeyen aydınlıklar olacak her damlası.

Kenan

15-16 Haziran ruhuyla mücadeleye!

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete